

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis, nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσεα, μελεῶν αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsane Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως Ἀψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in ἄθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἑροδότῳ Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Ἀ' δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

A 2

ἀπειράκεις οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδία τι καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XI. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἄμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Cicéron.* Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragicis praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: *Soph. Antig.* 538. οὐδ' ἐμάνθανον Τρέφων δὲ ἄτα. *Aiac.* 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan.* II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med.* 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη. *Xenophon* Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατῶμενοι. *Thucyd.* II. 51. ὁπότε τις αἰσθοίτο κάμνων: vertit *Lucretius* VI. 1229. ubi se quisque videbat *Implicitum* morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus*. *Virgilius*: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκιστύνται Καμβύσεα) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucratis* in Aegyptiacis, τὴν Νεϊτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμασίδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud *Athen.* XIII. p. 560. r. ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νεϊτῆτις, Νίτακρῖς, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Neïr* vel Νηῖθ, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel, VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηθῆναι Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κατὰ θῆσιν; etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. e. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platonico in Phaedon. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. εἶναι τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ θρόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἐστράφθαι. Rursus περί Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἰγύπτου στρατιήν) Apud Athen. XIII. pag. 560. f. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἐκδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατιήνην: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατηγεῖν ποιέσθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατείαν et στρατιάν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Tylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατιήνην reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμικά: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene Arch.; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσονήτου ἀποστείλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποβταλῆναι τριήρεϊ μίῃ: tum III. 44. ἀπέπιμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. 'in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμειβύσας γὰρ τοὺς Φυλάκους) Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Conmodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἦ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἦ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνην καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἰγύπτου, ἐς τὴν τελευτᾶν, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinorum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ ἱustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinorum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדושה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושתא Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **קדחת** *Caduta*, quum **קדחת** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Κάδουρι** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδύριος** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*; *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivistent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, *Dissert. ante hos xxii. annos Franequeræ scripta, de Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* *Dissertationis Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* *Philistaeorum Gath*, unde **Κάδρις** et **Κάδουρις** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σαῖαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque **κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα**, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaria*, quae aquâ stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc **σαῖαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareat, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. **ἀποσιταγμένοι τρωαῖς**, et *Athen.* VII. pag. 322. **τρωῶ τε σαῖας**: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. **σάττουσι εἰς ἀγγεῖα** adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, **ἀγγεῖον ὕδατι σιταγμένον** *Luciani Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei Serm.* IV. p. 54. **ἀνέρες, ὃν τὸ κίον Παλῶ σίσανται καὶ δυσκνήπτω τρωῖ.** Quibus omne
Herodot. T. V. P. II. B

luto, seu vino, uti opinor, *Cor sordet atque faece non purgabili*, ex versione summi Grotii. Nam αἷματι τε καὶ σαρκὶν διασάττειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrigenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύνδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκύνδιζεν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκύνδων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi msssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφιδύειν κροκύνδας. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. accedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρύντες) Περίτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περίτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περίτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commode reddi περιξυρύνται. Sed pro περιξυρύντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripserit suo more videbitur Herodotus περίξυρύντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videtur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περίτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κούρῃς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περίτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκασε περίτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκείραμένος τὴν κεφαλὴν περίτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μεν, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. קצוצי פאה *circumcisi capitis angulos*, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐρατάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Ορατάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐρατάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐρατάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum ורא, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* ורואל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰτ, quod ill. *Scaliger* ad Fragment. Graec. p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הללהל Halala, *Alila*, sive *Luna* μνησίδης et *erescens*. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. βάψαμενον τῶν ὠμοβοτῶν etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scortum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in *Musis* iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνέμβασται II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* אלקרי *torrens* Core. WESS.

15. τὸ ὑδωρ σώζειν) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δεικνύμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebuant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἐστρατοπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατιεύεσθαι praeterea et στρατοπεδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικαδί) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψικαδί. Veteris erant Atticis, Moeridi adnotatae formae: Ψικαίς, Ψιάδαι, Ψαλοί, Ψιάδων: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum: [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ὕεται, ψικαδί μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, ὡ γὰρ δὴ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ὕεται ἐφ' ἡ χώρῃ. Assyria ὕεται ὀλίγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἡρος μέντοι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικαδί) Sequor Med. etsi patroni ψικαδί non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται ψικαδί μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρέονας: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subim-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πῖλλας usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ἰανίει δύνειν λεπταῖς τὸν θεόν. Mitto κρητὸν ψεκᾶδι λεπτῇ μιμνήσκον *Plutarchi* Socr. Gen. p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκᾶδας ὕσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πινόντων ἰξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arok.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius*. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* Var. Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενίας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιηροφύουσι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de Leg. XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquietabat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρῃν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περιμαλυνῇ τὴν τῶν οἰκίων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημάτων γίνεσθαι καὶ θύσθαι. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involuera πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* *Egy.* κ. *Ἕμ.* vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περιμήμενοι πῖλωνας, de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiarīs, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae, quod secus habet. Mox ἰόρρα ἰδὼν [l. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμὸν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμὸν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμὸν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλῆθον ἀνὰ τὸν Βερουθηνά. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμὸν καταπλεύσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδράς κρεουργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplieio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicium sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδράς etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΕ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, Eanapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδράς sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδράς adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ κατέστρεψεν) Laurentii Latina, obsessi aliquandiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαυτὰ τούτους ἐπα-

Διόμειον - - - ἰς ὃ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπαλοφόνεοντο, ἰς ὃ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοις. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὴ κατὰ τοὺς Φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπιπλὴ ἐγένοντο πλεοντες κατ' Ἀργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωμόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωμόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide *Var. Lect.*] Rediit praeterea [L. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex descriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούτων, [L. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἑωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei *Codd.* sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νηϊ ἀγομέγῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδέκρυσεν, ὡς Φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223; 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὐτε ἀνὰ κλαύσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἀν' ἰδωνταὶ ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαύσαι ἀπὸ δούρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, siouti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumcnid.* *Aeschylus* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τιν' οἰεσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem; *Stratonicae* τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat *Herodoti* Psammenitus, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ δεικνύα ἢ μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πεθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήμας* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. n. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἔχούσης μείζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis* *Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884; ε. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πάλῃος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βίθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae; veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. *Lycurgi* p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽, prouti *Lysiam* dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χαλκίους οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπεινιχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δεκτεῖν σφεῖ εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regum videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsi s videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμιος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δεκτεῖν οἱ (sive σφεῖ malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λένουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δεκτεῖν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆν, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπεινιχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆν. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (ἡσὸν) αἰρῶντες οἱ βαρβαροὶ, ἐσαγήμηνον τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλειόμενης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐγκαλούμενος idem valent ac ἤριον et ἔξικαλίστο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμοναίῃν) Noli ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satia acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in Collectione Verbor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. ἐπιστήθεις: Phaedr. p. 357. D. ἐπιστήθῃ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallem ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμοναίῃν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro ei posita dixi in Var. Lect. Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit, quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμοναίῃν in participio, quam πολυπρηγμοναίῃν in maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστήθεις etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰὲν ταούτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίῳ referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενίσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύει μὴ γενίσθαι, αὐτὸ μὴ πιστεύει γενίσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, αὐτὸ μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενίσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revoceavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydids I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Παντίρῳ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελεῖα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποτεῖν ἐπιστάται: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. *Dio Chrysostomus* Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus *Berglerus* recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) *Ioannes Chrysost.* iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura *Brisson.* Regn. Pers. II. 14. et *Sam. Tenullius* Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἰσθὲν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud *Diodorum* XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc *Th. Hyde*, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis *Saporis* in *Assenani* Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte *Cl. Gronovius* in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex *Med.* admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum *Stobaeus*, orationem *Herodoti* inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir *Celeb.* advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e *Stobaeo* p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἡμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a *Gronovio* θεὸν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud *Stobaeum*. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἄλλος νόμος οὐδ' αὐτῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αἰῶν (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τῷ νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. *Uxor* is cadaver δάματρος νέκυν *Eurip.* dixit, Or. 1623. αἰδρός νε-

καθ', *Soph. Electr.* 1488. τὸν Ἑυροπὸς νεκρὸν, *Athenaeus* XV. p. 688. D. Vid. *Platonis Gorgias* p. 524. c. *Eustath.* ad *Il.* 4. p. 682, 49. In *Herodoto* magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπων νέκυν ista *Antonini* VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἴσσι) *Miror οὐδαμῶς φησὶν ἴσσι amplecti ex Mediceo Cl. Virum*: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum *Ask.* si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud *Diodorum* I. 12. et 13. Iunge *Nicandri Alexiph.* vs. 175. et *Plut. Sympos.* VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἄμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) *Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost.* Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἄμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμὸς, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro *Historiarum* deperdito narraverat *Diodorus*, quod liquet ex *Eclog.* de *Virt.* et *Vitiis* p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλιος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic *Acta Ap.* x, 12. De *Mensa* hac *Solis*, *Pausan.* VI. 26., et ibi *Kühnius*: at uberius multo *Aldus* in docta Praefatione, *Philostrati* Latinae interpretationi praefixa, *Hieronymi* μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, *Libanium* *Orationi* *Antioch.* T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc *Herodoti* locum de *Solis mensa* commentatus est *Heeren*, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla *Herodoto* memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Usque dum isti veniunt: *Valla.* *Herodoteo* more (ἦσαν et ἀπήσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. *Infra* c. 28. quem adduci iusserat *Apin*, μετῆσαν ἄζευρες. *Atticum* est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitum*, ἰδεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετίναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μᾶς σε κληδόνος πρεθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἠλθόν με νῆι ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στραμάκτα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Kiusterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuctur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἢ ὃ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἀζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετίνες ἀζοντες τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέψαι πάλιν εἰς οἶκον, μετιόντος τε αὐτὸν, καλεῖται ἦκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones εὖ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יְרֵקָה, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἰδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et ψέλια [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia msssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μόνον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in Ἀλκιυβίος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Kyρ.* II. VIII. p. 209. WESS. — At nec ferendas h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. καλλίστες ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium anembranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. WESS.

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κεχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti Μακρόβιοι, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Hæc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Ἀλβίπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν; ἀλλ' ὡς ἄντρας υἱοῦ Ἡλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celebert. Ista Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum τὰς μὲν βασιλείας ἐγχερίζουσιν οἱ μὲν εὐπερίστατοις, τύχης ἡγούμενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν. Diodor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἂν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, elegantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt, adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦτον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfectam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitudine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plutarchus de Malign. p. 863. D. ex Nostro Aethiopum regem dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰσίσματα ex Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἐστὶ, perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. B. ὡς δολερά εἴματα καὶ χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit, nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fallax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; integrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia professis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex. Strom. I. p. 344. Post pauca [L. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod. Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio. WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωνμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus, citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφικτον) Adcessit penultimum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφικτον, dudum P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertunt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *εἰ μὴ τὸν ἄγρον*, sive, ut Aethiops, *τὸν κόπρον*, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu sterces ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, *εἰ μὴ τῷ* - - ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲνα ἔτι τρόπον ἀνευγαλὲν δυνήσῃναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφίροντες ἑαυτοὺς ἀνέσιώσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτῳ γὰρ - - ἐσσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν εἰς εἰκοσί τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus ἐκκρίσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxē. WESS.

8. et seq. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖν εἰς βυστόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἰστί ἱλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσῆσι διδόνθαι) Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω αὐρὸν rem censeri vilissimam, subdit ista: καὶ φασι αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις διδόνθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιότατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημε, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανότατον, ἄριστον δὲν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασι αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις διδόνθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νενόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὕδαλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὕαλος. [ὕαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργού indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιτᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχέουσιν τὰ σώματα, καὶ περιχέουσιν αὐτοῖς πολλὴν ὕλην, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕλης τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐστειγγύνει τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερά etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ἐμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, εἰ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οὔχιστα ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculà tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄρμην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθεις, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδὲ μίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶύμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δαινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγῆσθαι, τίθισθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ φρενέης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενέης, ἀερομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαϊνόμενον καὶ οὐ φρενέεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parciore fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: Φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιᾶσμαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρεόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] πρ-

ρευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατεύεσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένοις cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχεν ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. *Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.* Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσούτον ἢ κἀκείνον· ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς τοσούτον ἢ κἀκείνοι ἱμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infeliceiter adversus Aethiopas suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀασιν πόλιν) Ὀασίς (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. p. et XVII. 791. a. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμμοι τῆς Αἰσχρινῆς Φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Procleum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχισίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidentissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Αὔασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχισίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχητιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequè est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχυριονίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Αὔασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschironiae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani Var. Hist.* IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex *Scaligeri Castig. in Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper propria sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καί] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλέουσι. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήθειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦθης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομίνων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰσχυρῶς ἐπέλεγε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχειν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατέσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. ε. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κἀνθάρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωρὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. v. σπορᾶ καὶ γένεσι (ἀπένειμαν) Φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἰς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψη ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet alias ἀναιρέσθαι illa in se usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἰς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere delignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνον refigens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθάρως. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθάρων invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖς τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyzes* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μὲντοι ὄνος οὗτος, inquebat, ὑμῶν κατεωχῆσεται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro Sic.* I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτος θεὸς γίνεσθαι etc.) Multo hoc significantius

quam Medic. οὗτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus Arch. et Vind. sum [scil. delens γ: ante Αἰγυπτ.] non oblitus γ: in Poëtis his saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. Valckenarium ad Tragici Phoeniss. vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῦθος --- ἐπὶ δύο δακτύλους ἴστυε) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. de Pauw; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: Herodoti manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις ἴστυε, h. e. ἐκείνυτε, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύτει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristaeus lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδοῦναι τῇ κεφαλῇ φαύειν τοῦ οὐρανοῦ. Aelianus Var. XII. 41. ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύτει, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Aedesii p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρον ἔφανε: Libanii quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαύουσαι τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, sublimi feriam sidera vertice. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχη, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐξ Πέρσας cum Arch. et Vind. si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐξ Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in Var. Lect. ex Arch. et Vind. quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit Wess. exulare ibi ab Arch. duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμίδιν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγών, ut ad Preraspem redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιεῖν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in Miscell.

Lipsiens. Verum enim vero προσαγγόντα καταποντώσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶπετο τοὺς βασιλῆϊους δικαστὰς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέγχι δραχμῶν δίκην ἐδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex msstis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆϊους δικαστὰς) Interponi καλεσμένους ex *Valla* et Codd. poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆϊοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. Coray.] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἡ σφι παρενρεθῆ τι ἄδικον) Cl. *Gronov.* iure ita. Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἐδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Aldino* ἀνακίαιται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακὼν et genuinum, uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγχε τὴν ἱρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. *Luciani*, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, *Libanius* Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indiget, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranarum. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et miraberis solum cod. *Med.* cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδάκα τὴν γυναῖκα περιτίλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτείλαι *Med.* stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in *Arch.* et *Vind.* ἡ δασεῖα ἡ θριδάξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασείη foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδαίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad *Thom. Mag.* Θριδαίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἴη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κόττερα περιτετιλμένη ἡ θριδάξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἴη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον *Hesychio*, non vice versa. Quam περιτετιλμένην *Herod.* θριδάκα ἀπολελεμμένην dixit *Epicharmus Athen.* II. p. 68. f. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. *Epicharmus* de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἰώθει. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit *Cous* Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμείθ ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti σίο cap. 9. etc. Contra ea σῦ et ἐμεῦ, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de *Pauw* in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro σίο et μέο scripsisse σῦ et μεῦ: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμεῖο* et *Phavorinum* in voce Ἑγὼν advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi Ἑμεῦ, κοινή Ἰῶνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo ἐμέο, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec ἐμεῦ. WESS.

9. Φιλονίη - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνον κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φιλονός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέειπε τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambyses* regem nimis deditum vino (Φιλονίη προσκείμενον) *Prezaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον *Fragm.* *Paris.* ex *Graecorum* more. *Lucianus Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μὴδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι *Kyren* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis lactatus est. Verbis ἦδυσθαι, τέρεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσδάν. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. Π. p. 47. B. τέρεσθαι γυμνοὺς ὄρων τοὺς δ' ἐμπύκνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακῶς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν παλίων ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensis principio ter ita locutus, et Scholia in 'Ιλ. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν καλεῖσθαι) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, re c i s o q u e (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, r e s c i s s o q u e) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλῆιν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὀϊστον) Nulla τὸν ἰδὲν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλῆμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambyisis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπισκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glos-
sis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius
ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia,
promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum,
reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi.
Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppli-
ciorum generibus recepta et sollemnis viventium crude-
lissima defossio, Noſtro indice VII. 114., quam quidem
ex Abrahami, filium divino iussu immolaturi, exemplo
derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero long-
e deflectit. Quantum enim distant immolare et humi sup-
plicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent
Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non im-
molantem, quod variis nationibus inopia olim suasit re-
ligio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάναν σιωτὸν.) Bene σι-
γὴν pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla.
ἀγαθὸν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti,
praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupus stabulis. No-
ster διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53.
Φιλοτιμὴ κτῆμα (aut χρῆμα, variant enim codices) σκαῖόν.
Porro προμηθεῖη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scri-
ptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθείῃ εἶχε. Euripi-
des Hecub. 795., Sophocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθείας
contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et
docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὃς χρηστῶς frigebat
admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque
[l. 14.] Ἀράξια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu
κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti
supra πολλὰ κελεύων et passim alia, WESS. — Mihi nec
aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode
sibi mutuo respondere ista, ὃς χρηστῶς μὲν τὴν σιωτοῦ -- et,
εἰ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωτὸν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus
est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus ex-
plenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I.
128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κῦρός γε χαίρησι. T. Hemsterh. in Miscell.
Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρέον χαίροντες καρπώσεσθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἦν τὸδ' ὀρθωθῆ βίβλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὗτι χαίρων, δις γε πημονάς ἱεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitatē, ἐπὶ τοι καὶ πάλαι -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατὲι vel οὐκ ἀτιμωρητὶ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ πρόϊκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὗτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξέει τοῦτο δρών, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὲ γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participiū loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, καὶ τὰ θεῶ, καταπρόξαι Μυρτιάς. *Berglerus* interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris *Myrtiae*, et in *Nub.* vs. 1242. *Scholiastes* ad *Eq.* 433. optime cepit, οὐ καταγλάσας μου χωρίς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Archilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. *VALCK.*

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambizioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσθλὸς δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De *Pataicis* *Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* VII. contr. *Theb.* vs. 214. In *triremium* proris locatos *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive *puppibus* *Scholiastes*, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in *Codice* vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. *Scholiasten* *Suidas* solito more excerpserit, fortasse et *Hezychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, *Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic.* p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. *WESS.*

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανίω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Mediceae* scriptura [ὡς δὲ σημ.] τῷδε σημανίω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ --- σημανίω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν *Tob. Gutberlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod *πυγμαῖος* in *Graecis* *Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* aevo forma, quis docebit? nam *πυγμαῖος* ex *Ezechiele* nihil ad istos honiunciones. *Aquila*, doctus interpret, sed verbum verbo reddere suctus, גמדים *Gammadim* *Prophetæ*, quia גמך *cubitus*, *πυγμαῖος* fecit, sequitque Latini sunt, praebita multis errandi ac cavillandi ansa. *WESS.* — Qui primus ὡςδε pro ἐγὼ δὲ htc scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in *Herodoti* aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit *Stobaeus* Tit. περὶ Φιλαυρίας, pag. 190. Respicit, ut *Herodoti* plura, *Sophista* in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in *Fragm. Pythagor.* p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur *Corn. Nepos*. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, *Herodoto* iudice, *Cambysen* argueret dementiae, quod *Aegyptiorum* sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempli dabunt *Diodorus* I. 2., *Lysias* Orat. de Caed. *Erastosth.* p. 12. cum nota *Cl. Taylor*, et *Dionysius Halicarn.* Ant. X. p. 662. A. et quae ibi *Sylburgius*. Si quem tamen *Origenes*, *Stobaeus* et mssti aliorum trahant, utatur observatis *Gronovii*. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γε δὴ ex *Origene* et *Arch.* pristinam in sedem rediisse. WESS. — *Gronovius*, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in *Notis* mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ὠνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καρατίαι) *Hecataeus* nationis huius *Indicae* nomen eodem scribit modo apud *Steph. Byz.* in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλιτίαι, Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabricii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petium e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* Gorgia pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem *Platonem* ista tamen Pindari nusquam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆος, ἐπὶ ἀπριάτας (nempe *Γηρύονου βόας ἀπήλασεν*.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illā *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsā e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεὺς, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πικρὰ πρόσθεν ἡγίσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis Stob.* Grot. p. 125. sive τῷ ἐπιεικεῖ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob.* Flor. pag. 314. VALCK. *Ibid.* Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Iamblichus, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad Clement. Strom. I. p. 427., Io. Iac. Wetsten. in S. Iacobi Epist. c. 2, 8. et Io. Alberti ad Hesych. Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. Pindarus, si Platonem in Gorg. pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Abbatis Fraguierii dissertationem, Histor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. WESS. — Consule Heynii Pindarum, Vol. III. P. I. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινή Ionici sermonis, haereo. Πρωχίνης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβήνης, ἀληθίνης, στρατηνής et similium. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήν sonuit? Ξεινήν Herodoti Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμήϊα et ξυνήϊα (de quibus Eustath. in Hom. p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poetarum non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήν - - βασιλεὶ φιλήν συνθήκατο ex Med. et consortibus. H. Stephanus, nescio quo ex codice, φιλήν Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινής. Mediceus eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? Herodotea sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινήν συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῃ τε καὶ συμμαχίῃ συνθήκατο, etc. WESS.

[14. χιλίου τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam Reisk. et Larcher. S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἥγε πάντας) Callidum et iniquius Polyeratis commentum Polyaeus describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδύναμι. δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. Steph.

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis *ἢ φίλοι καὶ ἄγροι τὰ τῶν φίλων*, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior* et salubrior longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, *ἢ κατὰ γῆν καὶ τὰ τῶν* etc. *si amicorum bona suos in portus deveheret*. *Κατὰ γῆν τὰ πλοῖα* docte *Harpocratio* explicuit, *κατὰ γῆν τοὺς ἑμπορεύς* et *τὰ τῶν πόλεων* *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaeus* *Praelect. Demosth.* p. 184. *Ceterum* fratres *Polycratis* idem *Polyaenus Sylosonta* et *Παντάγνωστον* nominat. WESS.

CAP. XL. 5. *Ἀμασις Πολυκράτει*) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii Regis* ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοσήθημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. *Mihi*, inquit *Amasis Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὥς ἴσθι φθονερόν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἔδν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησεν πρόβριζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit *Epistolam*, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis Diodorus*, si per *Messenios Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁ ποίτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius *Musae*. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. Ὄδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσάκῃ. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. אֲשׁוּר מֶלֶךְ אֲמַר כֹּה, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sic uti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θῆϊον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θῆϊον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεῶν νέμεις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Aleiphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοὺ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυτον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράξει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέπεται. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θῆϊον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἔωσται μίջω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βραδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ Θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐπιφθονοὶ ἰσχυρατεύσαμεν, ἀποχρῶντως ἤδη τετιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίειν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχίην τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus vocolae μάλλιστ, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. *ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέραν, ἢ περ Ἀθηναίους*: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. *Tacita bona est mulier semper quam loquens*; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος εὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae huc nullius, et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eὐς τέλος, tandem, aut παντὶλῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀσθεῖναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσθεῖν et ἀσάσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσάσται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209, quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσθεῖνα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖης, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἐῶσα) Plinius, de gemina Nat. Hist. XXXVII. c. 1. *Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Fzeltzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-*

doro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλείους) In msto Galei, patria nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἔφθρεν τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περὶστώς δὴ τι ἠγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου αἰανιτορε permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πολυμοῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocceine retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτειν μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγέλασας. Poëta Ἰλ. ν. 282. ἐν δὲ τῇ οἱ κραδίη μεγάλα στήνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit *Cl. d'Orvillius* super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλειλάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλειλάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in ε. Alibi λελάβηκε et καταλελάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est.

Ionius. *Pherecydes* Laërt. I. 122. νοῦσός με καταλεάβηκε. προσλεάβηκεας habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γεόμενος mutandum est in πενόμενος. Λεάβημαι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Ψαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλεαβηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κοινηκότες τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμψίσθαι pro λαμψῖν ὃ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit *Heeren* T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἶα καταλεαβήκει) Stabiliunt κωχέει, ἀναβεβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέθηκε αὐτῷ. Vide *Suidam* in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̂ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. *Commodum Harpocration* in Ἐπιθέτους ἱερτάς λέγειν, inquit, ἣν εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῶμεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demostheneis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τοῖς ἐπιστολαῖς ἀπέδωκε αὐτοῖς, ὥς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπιδώκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ὥς ἡμεῖς ἐπέθηκεμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολὰς, ὥς δέδωκε αὐτῷ ἀπενεγκὺν τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραχειμαῖζοντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπέθηκε τῶν οἰκιστῶν, *fidissimo* πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτιμιμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθεισιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τινι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶναι) τοῦδε δὲ εἶναι Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν φίλαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάκρυσεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτειος) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις - - τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλιείων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἐδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὥν τὰ μὲν βία ἦρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία - - παραστήσασθαι οἱ τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖωσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant.* [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespiciensibus αὐτῶν ἐκλεισιπόντων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσίοις amplecti libuit. Vide ad *Librum superiorem* c. 46. *WESS.*

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos *Laconico* dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis *Lacones*, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, *Laconic. Apophthegm.* p. 232. n.; quorum postrema *Spartanam* fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. *WESS.*

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph. Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθι, πῖνε, παίξε, ὡς τὰλλα τούτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἔσθια λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τούτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐπιστὸς τῷ μνήματι ἄγαλμα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληχρῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὥς τινὰ ἀποτελοῦν ἔχον τοῖς δακτύλοις. [At vide *Suidam* in *Σαρδαναπ.* et in *Ἀναπολησούν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Küsteriana* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. *Ἀπελήκησεν* et *Ἀπολάκημα*: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* Thes. voc. *Λακίῳ*.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τοῦτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκρατεῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τοῦτί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiicit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δι' ἐφ' ὧν, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δεῖσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀσολίσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχερῶντας γὰρ κενὸς δεῖχθεις ὁ θύλακος ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτησιν. Sic *Sextus*. WESS. — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chii*s tribuens quod ille de *Samii*s narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam l. c. Σωκράτην περιεργάσθαι εἰκιδίῳ καὶ σκιμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφήται, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus ceterere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ Φυλάκῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτὸς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuum orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, στίων δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ Φύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praebarent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεόμενοι; Σκμίοις ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniurio propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινα] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana* Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσματος praecclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius* Nat. Hist. IX. 25. et *Diogenes* l. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum*. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legem: ἐς τοῦτο τὸδε σφί ἐγένετο, ἐς δ' οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. *Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, *Reiskius* reposuit; ego msstos sequor *Arch.* et *Vind.* diversas codicum scripturas eluentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt φίλα παιεσθαι, εἰρηναιᾶ οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰςὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἰόντες ἐωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus* II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπτή. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίομοι ἰόντες πάντες ἐώσι ἰπποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. XI.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum totâ Graeciâ navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio; διαφοροὶ ἐπύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἑαυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- ἐῴσα, ἢ -- ἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, ταύτους, inquit, ἀνδραβέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίαν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἑαυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίους videtur legisse Plutarch. II. p. 859. f. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK,

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch.

Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. f. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpendiariae descriptionis lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἐχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχουσαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὀργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ νημεσώμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη: sive cum Schaeff. περί: retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἐχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπειλυνόμενος ἄν' ἡῖε) Eleganter ὧν ἡῖε Cl. Reiskius. Quid si ἄν istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἄν cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non receperunt eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχσθαι, μήτε προσφωνέειν
 τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequun-
 tur, sanctionem conplecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι)
 Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες:
 hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν:
 εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις.
 Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxo-
 rem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βελῶν ὑπεβάθρω, ἥ λα-
 κτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94.
 Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ
 Ἑρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret:
 neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere pos-
 se. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγ-
 μασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut
 αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas no-
 bismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Anim-
 adv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖς his in rebus, hoc in
 negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio
 probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos,
 in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωυτοῦ εἵνεκεν idem
 valens ac ἰμεωυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἰωυτ. vel
 ἰαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19.
 αὐτοῦς valet ἰωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἰωυτῷ. Atque
 etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum
 videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim
 cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἔσον praeoptave-
 rint, non repugnabo. Brevius κρέσσον οἰκτιρμῶν φθόνος Pin-
 darus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt.
 I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socce-
 rum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν
 αἰκούσιον τᾶς δάμακτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυ-
 μοῦ με ποιήσας, ἀδικίᾳ. ἥ ὦν, παύσεν τὰν ἀπηνειαν τῷ παιδὶς,
 ἥ ἐγὼ τὸ ἀμνησῶμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est εἰ, postu-
 lahat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse vi-
 deri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνή-
 μα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὐτε ἄλλο --- παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ὧρα finxit docte οὐ νόον ὧρα *Reiskius*; quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνεώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. *Gordium*, cuius filius *Psammeticus* *Periandro* successerit, indidit. Verum *Gordius* ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) *Commodius* utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἢ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεα saepe dixit *Herod.* forsan et hic, ἢ αὐτὸς σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυρανίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφρηνέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. φιλοτιμία κτῆμα σκαίων.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e poet.

Herodot. T. V. P. II. E

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννίς χρεῖμα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννίς πάντοθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἐρῶσιν, ἥς Φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρη commutetur in περ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννίς πάντοθεν τοξεύεται
δεινῶς ἐρῶσιν, εὖς Φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θίλων ἰᾶσθαι κακά. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματα τὸ ἀτύχημα ἰωμένον.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προϊάσιν, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαν Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περὶάνδρος ἐστέλλετο εἰς τὴν Κόρινθον.) Male Laurentius Perianther Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quò de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Perianther pater, necdum Corintho, Bacchiadis oppressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Perianther rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλίσθαι subinde quidem latine redditur proficisci, iter facere; nec vero id satis adcurate. ἐστὶν ἄλλῃ quidem profectus est significat; sed στέλλεται, ad iter se instruit; et ἐστέλλετο, ad iter se instruebat, proficisci parabat. S.

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmolum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, ultra illam turrim eos iam penetrasse.] Cur mox ἀπηλάθθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est. at ἀπηλάθθησαν non deterius quam ἀπηλάθθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμενον) Quae sequuntur, δῆμον γὰρ τοῦτον ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. δῆμον sive denuum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis affirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transscripti, curiales et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive popularem regiminis formam. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in Diatribe de demis Attices; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanæ civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitantes, et Lacedæmonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἡ Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἢ ἐπικικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδμένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τούτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et *G. Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμενῃ δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμενῃ, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthi* de *Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De *Pitanæ* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumultatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicæ sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocola ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγεσθαι, *Πολυκράτεια* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλιβδον, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1540, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quæ caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua aliàs ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

figes, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρεται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴώνων, αἰὲ πολεμίων, προσδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσις ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριέας nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιώτιαν μάλιστα ἐπλούτειον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτίων etc. unde accepit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. *Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam*, (nam sciore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρῶντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur Φράσασθαι ξυλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλινου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τειχος ξυλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: Φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. B. Φράζω δὲ Σπάρτη, -- Μὴ σέθεν ἀγρίποδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶδοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς εἰδιδασκε Φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληθεφείες) Grammaticis si fides manet, ἱκανὸν erit τὸ νῆες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nulla scriptoris culpa. Naves μιλητοπάρεχοι Homeri versibus celebrantur: μιληθεφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἀ ν η λ ι φ ῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀ λ ι φ εῖσα πίσση, καὶ π ι σ σ α λ ι φ ῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλητηλιφείες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλητηλοφείες vehementer blandiuntur. Ξηραλοφείῃν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρία ἐν τῇ ἐν Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρία, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζῆνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemnia sunt ἐξελοῦντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελοῦντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελοῦντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnā, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbū ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτινα et Δίκτινα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρῶρας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Καπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per imesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens Ἰγκοτον στόγος *Aeschylī* Choëph. vs. 391. et *Homeri* κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, *Timaeus*, et *Suidas*, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες Ἰγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε Ἰγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέες τε ὑψηλοῦ ἐς πινυ.) *Gronovium*, semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecissem vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. *Reiskii* suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντός διὰ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam *τριπλοῦν Vallae* et *Codicum* manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de *Pauw* et *Reiskius*. Ὁράρυκται, etsi ὠρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετεύμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) *Servari οἰκίων μελ.* potuerat, ni Scriptori placuisset prius. *Μελεδωνόν τῶν οἰκίων* cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librañiorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte *Manasses* in *Annalibus*, Οἱ τῶν δωμαίων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζιβής) Notabile *Pass.* codicis ex *Dionysio Milesio* Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. *Κατιζιβής Zonarae* ex *Herodoto*, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus *Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae* Latina, tanquam ambigua, *Stephanus* olim in *Voc.* *Herodoti* Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua *Arch.*, non bona. WESS.

16. προερίοντα -- ὡς Σ. ἀκουστέα εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio *Cod. Arch.*

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπεῖν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπεῖν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπεῖν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδὲν μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγορεύσεις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστίᾳ εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστίᾳ. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὗς οὐ παραδοτὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρίτῃ, - - ἀλλὰ τιμωρητῇ ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀσπμν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτίον τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους εὐεργετητίον, τὴν πόλιν ὠφελητίον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιάσιμῃ ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτως μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαι τὸ τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [L. 15 seq.] οὐ -- τι -- -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 527, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequenter apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύσισθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἑκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 510. μήτι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλεύσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημώτατα ἠνέχαστο τὴν ἥταν. Solà quoque voculà τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliàs, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicina mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. prae-eunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετίθειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἑτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. μὲνός τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus mssis, cur recusarem; nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόμενος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύου ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatore Herodoteo, mire arrisit: οὐτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύουσι ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπόσει συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπχνηώσῃ occurrente: verum ἀπόση, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλαιε πᾶσαν τὴν ἰωνοῦ περὶ ξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅδε κάππειεν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 65. ἐξέπειεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in 'Ιλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. n. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπειε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpret Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιβέναι σὺν τῇ δικαίᾳ τιμωρίᾳ ἀν-

ἄρ' ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φαιρότατον ὁ Καμβύσης πολεῖσχετο ἀκινόουκας. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ. Καμβύσης καὶ Ἀθηναίοις ἦν πρῶτος; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuper doctus Interprēs: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII, pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λαβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβαράνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὥς αἱ καίρις ἔδοξε τετύφθαι) Laurentius male verterrat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Echatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίρις intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskia scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9; 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάων) In nostro exemplo ante *ἡ* iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes *ω* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *ω* praecedit brevis syllaba. Codex vero *ms. F.* (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve *ο* habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeß. et Borh. δικνίστατ. praeferunt, brevi ϵ utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρῆσαι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, δέισας μὴ ἀπαιρῆθαι τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιρῆθῃσαν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρεμένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασωσάμενοις δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulanti- bus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex impre- catur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: gemi- nae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitae, ni saperent, carmen Deu- teron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρίσται) Ista Sophoclis: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεσθαι θεοὺς Μὴ τ' ἄρσεν αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lem- no divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ κατὰν ἔφερε, οὔτε γυναῖκες τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Phi- lostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentiori- bus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατῆρεικόν τε) Superfluum τε, leni- ter in το mutatum, dabit κατῆρεικόντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis since- rum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procures obsecundabant consuetudini, lugen- tiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχό- μενα εἶχον ταῦτα κατῆρεικόντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρῶντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατερῆγγνον, sive κατῆρεικον, sed κατῆρεικόντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ip- sum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατῆρεικόντο, κατεσχίζοντο: κατασχίσσασθαι τοὺς πέπλους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταρῆνξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατερῆνντοντο Codd. scholion adijciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyl. locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατῆρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιρῆξαι τὴν ἐσθή-
 τα et περιρῆξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλκῆς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκονται, δια-
 μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπῳ Τίγρυν' ἄλγους μετέχουσιν: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus,
 luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κινῶνας κατερῆξαντο
 πάντις, βοῇ τε καὶ αἰμαγῇ ἐχρίωντο ἀπλῆτω. Xenophontis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς
 πέπλους κατερῆξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κινὸν ἀνερῶντο
 πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατερῆττοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρείκοντο, pro κα-
 τερῆξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἰσχυίνει:
 vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήμικον: neque tantum ἐρείκειν,
 sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατερῶν γὰρ ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερεί-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατῷπτεισθε κόραι, καὶ κατερεί-
 κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκον τὴν Sylburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex
 Med. κατήρεικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poeta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. κατῷπτεισθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλαὶ δ'
 ἀπαλκῆς χερσὶ καλύπτρας κατερείκονται: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὁστέον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 523.
 postquam γέγραται medicorum, aliis Graecorum σφακέ-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
 ρὸν εἰρῆκεναι τοῦ Καμβύστου σφακίλιζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπήνεκε Καμβύσια) Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστέον σφακελίσαν καὶ ὁ μηρὸς σπείς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμόνιους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολιέωται commentatores. Mox [L. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλεία ἀνεστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (□ρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὢν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστεῶς. ἐν-στεῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐντεῶς, lib. I. c. 120. σὺ δ' ἐντεῖατος βασιλεῶς, ἰόντος πολίτῃ, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐντεῖατα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστῆας c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτεα πλήρεια VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτὼ ἐτέων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειὰν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, quod multum discrepat, et aliud est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 137. E. Ὅτ' ἄ-

νης ἢν γίνῃ καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐναμίλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant exspectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνος Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VAI. CK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Abbas Geinozius ex coniectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias l. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτεισε; [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοίᾳ pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτόν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: haec iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτῷ τὰ ὄντα) Suidas Ἀφάσσαν, Ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἄφασσον, Ψηλάφῃσιν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Föessli Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπιληπτός, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλῶν λαφύσασθαι, sive ψεύδουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λημψέσθαι, λημψῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαιδύμην) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus oculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὕτη ἡ τοῦ Ὁράσιου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' ἐνπερίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τε αὐτῇ μέρῳς ἐλύντο*) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ᾗ καιρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλέα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְכַהֲנִיךָ תָּרַח וְנָעִמָּה לְבֹאֵהוּ אֶל הַמֶּלֶךְ*, *et quum veniret ordo, et quum veniret ordo, puellae, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. *τοῦ Ὁράνῳ*) Tametsi *Ὁράνῳ* sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. *Ὁράνῳ* vocandi casu c. 72. *ἀπὸ Ὁράνῳ* et *τῷ Ὁράνῳ* c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Ῥοράσπιος* et *Ῥοράσπιω* pari variatione, quamquam *Ῥοράσπιω* apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] *Ἰνταφέρνηα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνταφέρνης* sicuti *Ἀνταφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyli Pers.* vs. 780. Paulo ante *τοῦτον*, *τῷ* legitimum est. WESS.

7. *εἰσάγεται Ἰνταφέρνηα*) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρῆσθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi στρατιώτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. *ἰδοὺν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσεταιρῆσθαι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην*. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect.* in *Demosth.* Philipp. p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9. seq. *παράγεται εἰς τὰ Σεῦσα* — in *Περσίῳ ἡκων*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. *καὶ αὖ τοῦτου εἰνεν ἡκων*) Invenit iterum *Vir Cl.* manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius* αὐτοῦ τοῦτου εἰνεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἴνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὰ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore *usum Iac. Perizon.* intellexit in *Aeliani Var. Hist.* II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis *Luciani* T. I. p. 240. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. VALCK. — Ex *Medic.* αὖ τούτου si valet, vis et vigor sermonis *Darii* flaccesceret. *Scriptor ipse* lib. II. c. 5. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίκων εἴνεκεν ἐτραπομένη: aliās etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλτε) Non indigemus *Vindob.* ὀφείλτε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebalis, ut olim *Valla*: languet alioqui inpetus *Darii*. Βαλλόμενοι rectissime expedit *Cl. Gronovius.* [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In *Libanii Declam.* II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat *Morellus* ex mssis ἰφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelae, verisimium prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἂν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius *Arch.* ἢνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἢνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατηγορὸς ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμεῖ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum *Valla* expressit: non alium occupaturum ut me apud *Magum* accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δῆ ψεύδος etc.) La-xissima haec de mendacio professio, verumque-fallacilo-quentiae suscitabulum. Genio *Ulyssis* interroganti *Neoptolemo*, Οὐκ αἰσχρὸν ἢ γῆ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in *Sophoclis Philoct.* vs. 107. Discrepant nonnihil *Heliodori Aeth.* I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελεῖν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* illustravit. At illa εἰπω αἱ ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohae-re-bit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* εἴπω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερός γενέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἰνδιλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγχυρίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερός ἔστι ποισάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεὸς γεγώς ἰνδιζομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἰνδικνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαίστες ἔγινετο τοῦτο ἱργασμίνος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανερὸι ἔγινοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἰνδιλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. αἰθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κακὸν μὲν' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Kyr.* *An.* V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίου Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τοῦτω πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὖνους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νικρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δείξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχει formaverat. Mox ὅτε γι ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss, p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθείως, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλεσι aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρίῳ πάντες αἶνεον γνῶμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατανέει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἠπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσῶν: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινῶς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin re motis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῇ θυλάκῃ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰρή, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πίστις τε λαβόντες καὶ ὀκλόισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ἔρκους δεινотάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendeat posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχεόμενοι) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεχομένου, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀπέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταβεμένου δ' ἐκείνου ποιήσειν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσειν, quod L. 15. pro ποιήσιν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύει, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τῖ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [L. 6.] ὡς εἰς τοῦτο κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρίμιν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπύδωμες ὄχλος παλὺς ἄμμιν ἐπιρρίμει. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδῶσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstineri a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ διόντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ αἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεται, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεται, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτηδύειν καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεται τοῖς πρήγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεται πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεται φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντες ἡρώικατοῖς, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεται τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' αἰσῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον Φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάντῃ δοκεῖ κακῶς Φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν Φρονῶν, τῷ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάγκαστος, καὶ μάταιος, ἐν μεταφορᾷ τῶν παρήρων ἱππῶν: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλίσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλίσθαι utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum alijs consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. θείῃ πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152, Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διὸς

Ξηίου. Apud Suidam in 'Αναλῶσαν scriptor incertus Ξηίων αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco *Abreschius* ad *Aeschylum* lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θύλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς Θύρας) *Nimis sollicite quaesivit Portus*, [*Lexic. ion. voc. Θύρα*] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores signatur*. Bene *Kühnius* auxilio *Nostri* defendit *Diogen. Laërt.* II. 105. ἀλλὰ τὸ Θύριον προστιθεῖς μετῴχει Σωκράτους. *Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen.* p. 8. *Ed. Britan.* [p. 14. *ed. Reisk.*] ἐκίνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθει τὴν Θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] *Codd.* discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύττουσι ellicit, quod *Zonaras*, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch.* T. II. p. 50. E. WESS. — *Conf. Polyb.* IV. 71, 12. et *Indicem nostrum Graecitatis Appiani.* S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς Θύρας) His commodum usus *Ioach. Kühnius* aliis non intellectum explicuit *Diogen. Laërt.* II. 105. eo nomine laudatus *Küster* ad *Arist.* Ἑκκλ. 420. E neutro *Pollux* enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd.* IV. 67. Ad illud *Lysiae* (*Or.* I. p. 8.) προστίθει τὴν Θύραν - - καὶ τὴν κλεῖν ἐφίλκεται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. *Lucian.* de *Paras.* T. II. p. 878. τὴν Θύραν τοῦ δωματίου προστίθει. *Pausan.* II. p. 195. ἀναπνεύσασθαι ἔχοντες - - προστίθει τὰς Θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν Θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρείος δὲ κραιβόμενος) Vel coecus videat; *κραιβόμενος* consistere hac in vicinia non posse. Laudo *Io. Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus* I. 9. *Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit.* Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθον ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερῶν) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὴ λέγων ἔχω σαφηνέως εἰπαι, ἔλξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et Creuzer *Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatam esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μούνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυράς, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγῶν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκμάτων· σιδηροφορεῖν πέλεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit. Stobaeus p. 345t Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμειότερον πόλει ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀντιθύμῳ etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὅς ἀντιθύμῳ χρώμενος ἔξουσι καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀντιθύμος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. φθόνος δὲ ἀρχήν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐνεμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλιγωρίῃ καὶ ἀνασκησίῃ ἀρετῆς ψυχῆς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φουδεῖ τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumorem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκασθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκασθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγείσθαι. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures mssti ἀχθεῖται ἀπὲρ θωπίαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἀπὲρ θωπίαν idem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἀχθεῖσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 105. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπις, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. κ. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπις καὶ ἀπατηλὸς Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique πτείνει ἀκρίτους [L. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσων ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non excscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἀνωγε φέρειν). Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνώγων φέρειν. Qui si in msstis ἀνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophonem Κυρ. Παῖδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γνώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusioe animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκω. De plebis in administrandis rebus inseitiā non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαρίστον, ἀφίκορον, ὠμόν, βίασκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλόν inter et οἰκήϊον [L. 11.] oppositionem haberi. WESS.

10 seq. εὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem, Saepius

opponuntur *ιδέναι*, sive *νοῆσαι*, et *διδασκῆναι*: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδάσχεις ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλον διδάσκειν: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Slobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - - πιστάμωνα γνέσθαι. Eadem Archytæ et plura dedit Iamblichus mystus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Έργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur reiiciendus, ὃς οὔτε *ιδιδάσκει*, οὔτε *οἶδε* καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' ἦεν, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitæ, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆιον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ. advocato Platone in Theæt. pag. 180. A. ἤττον αὐτοῖς ἔνι: ἢ τὸ μηδέν' μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδέν. VALCK. — Οἰκῆιον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro κατῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 520. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρῳ ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ὡς ἐν ἱμπεσὼν τὰ πρῆγματα ἄνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρίθειροι χειμάρροις ἔσα δένδρων ὑπέκει κλώνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illæ, inquit, undæ comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescent quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinciæ Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς εἰ μὴν δῆμος ἴστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετότατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου μπιζέται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχειν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διόδεξε ὅσῳ ἴσθι τοῦτο ἄριστον, i. e. Monarchia, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίῃ κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοὺς ἕκαστος δοκῶν ὕστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, tech- nasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

astoditum: συγκύψαντες πεινῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τὸ αὐτὸ πρήσσειν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἐν ἔστι συγκεκυφῶς: ubi Critici bene, ὁμονοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συναίνουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκρύψ. Arch. posuit typhotheta, debuerat συγκρύψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θαυμάζεται εὐτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θαυμάζομενος δὲ αὐτῶν ἐφάνη μοναρχος ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vocula ὦν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων) Siue sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τείνων προσήκει δεσπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφειν αὐτίων ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε -- ἀρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνευ ἰσαγγελίας) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμέας ἄνευ ἰσαγγελίας, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνῃ εὐδαν μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνθήκασαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellenico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matulinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκαστῇ ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὡς δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, si ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσκει Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅτινα βούλειτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλειτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρή τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὦρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἰδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίμπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχερίμπτων ex coniectura, sed bona: nam Θηλέῃ amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ αἱ ἑξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθον δὲ τῶν ἐπὶ παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἑξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpto praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. n. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τῇ ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπὶ: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἑξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἦν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπὶ etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum diluculetur: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ὄρθρου βαθύς: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμα ἡμέρη δι' ἀφανσκούση) Sic ἅμα ἡμέρη διαφανσκούση lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφανσκούσης doctus Iobi interpret c. xxxi. 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφανσκούσης, aut τῇ ἐπιφανσκούση Matth. c. xxviii. 1. nec concordi ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἴππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίας ἐπὶ πάλῳ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτάλωσάν μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλεῖα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnitas certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυπεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πέπλων ἐντός ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποις. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσῷ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάσθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάσθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φριμάσθαι, quod usitatius erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρεῖός τε δὴ ὁ Ἰστιάσης etc.) Cl. Abreschius Δαρεῖός γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II. G

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII.* p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἔλαμψε Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτόσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἰτ, ζ' φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex Otanis filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀγροβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβλύνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμένης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμένης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχαιμένης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑστάσπης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀρσάμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ἐκ Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ἐπειάνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmarius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. d. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγάρμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπίπλασθαι μετὰ κοφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθινολήτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους, Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 254. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσατο εἰκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρειὸς βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱὸς, παιδεία τε οὐ διατεφυώσῃ τεθραμμένος· ἐλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομή, διείλετο ἑπτα

μήρη τεμνόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, δίνε-
 μέν τε μέρη μείζω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρή-
 σατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnota-
 tione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fue-
 rit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρον παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum opti-
 mum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσηχίας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνη τὰ ἐκαστῶν νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δίκαια. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θεμιστοκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν εὐσίαν τὴν πατρίαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας Herodoto operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque Pollux IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium aequiparans: dubiae praeterea fidei Aeliani locus est, et acriter oppugnatus a Willebrodo Snellio de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. Panelium de Cistophoris pag. 110. etc. WESS. — Reizius, inter Εὐβοϊκὰς et ἰσδομήκοντα stellulâ interpositâ indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita annotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρειὸς μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta causa, Dionis Chrysostomi, Libanii, Iuliani, Themistii, quorum loca Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 9. et Davisius in Maximi Tyr. Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a Dario primum descripto et instituto, hic et a Polyaeo VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀπειλήν στρατηγῆς καὶ φέρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus Herm. Venema Dissert. ad Danielis Vaticinia p. 161. animadvertit. De Strabone lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φέρου) in Persis primordia Artaxerxi Longimano asserente, consulto taceo. WESS.

17. δεσπότης Κύρος δὲ πατήρ) Adtigit postrema Wess. ad Diodori T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam Eustathius, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, --- ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ εἴσιν ἰμνησθέντες: quae lectionem adfirmant, a Gronovio non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, Philopoemenem, Messenii vere nuncupabant πλέον τι ἢ πάντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud Pausan. VIII. pag. 704. Herodoti meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατήρ et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων esor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. ἔδειξε παραδειγμα, οἷον χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplius et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τι) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφί τ' ἄ ἐμπειρήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφί πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλιών) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνών. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos l. 173., hos l. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίας, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδες, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quacsivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milys. --- Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6. seq. Καβαλίων καὶ Τρυινέων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τρυινίς, sive Τρινίς, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΑΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλευμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθελίς δὲ οἱ Μήρες, Λασόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσιν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορέουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilus M. adpellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορέουσιν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσιν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' αὐτοῖσι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Πασίδιον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἐξόν, παρόν, ἰνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμίετο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῖνας ἐκκοσμίετο, pro quo κατὰ ἄθλια κκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κκοσμίετο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆν ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam, De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblema: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἴδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σαρταγύδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mastis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparylas frustra quaerendo investigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. *Πασιτικαί*, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, *Πασιτικαί* erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. *WESS.* — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. *Παριταννολ* h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., *Stephano Byz.* in *Παραίτανα*, aliisque auctoribus a *Cellario Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. *S.*

9. *μίχρη Αἰγυλῶν*) *Steph. Byz.* *Αἰγυλοί*, ἔθνος *Μηδικόν*: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. *ΑΙΤΑΩΝ*, quomodo *Valla* et *Arch.*, et *ΑΙΤΑΩΝ* vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. *Αργύων* in hac vicinia gentem, quae *Αργύων* et *Αἰγυγες* *Arch.* Eadem *Αβύες*, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *ἐπιχρῆν* consultum est. *WESS.*

CAP. XCIII. 4. *Σαγαρτίων καὶ Σαραγγίων etc.*) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, *Σαργάγαι*, *Σαραγγίων* VII. 67., unde *Σαραγγαίων* absurde finxerunt, quo lapsu voces *Ἀθηναίων*, *Θηβαίων*, locum *Ἀθηνῶν*, *Θηβῶν*, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, *schedae veteres* et VII. 68. *WESS.*

[9. *Κάσπιοι*. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At expectare debebamus, adiectâ quadam notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Κασσιῶν* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. XVII. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κασσιῶν urbem Parthorum* memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hęc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Κασσιῶν* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Κασσιῶν* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non-nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κασσιῶν* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr.* ad *Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κασσιῶν* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Κασία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr.* lib. VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpsit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθιοπῆς οἱ ἐκ τῆς Ἀσίης) Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hęc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not.* ad h. l. *Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat; (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, *Colchis finitimos* statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παριανόν*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινόϊσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνιοις*. *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνες*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοις* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2, correctione *Μαρσί*. Certe *Μάρεις* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione msti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incertā sententiā; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble.* S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus aliqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *raimentorum auri*, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεταί*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν αὖ* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκατάσιον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκασις*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάσις*. Menandri Comici aevo decupla, *δισκαίδεσις*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigit hanc rem *Car. Arbutnotius* *Tabul. Antiq. Numm.* c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript.* T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλαττον ἀπαιεῖ*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum*, qui huius summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίων) Futile ἀγίων superstitionis Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίων et ἀπαγίων in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1366, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρώνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατασιτίσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρώνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατῖαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἔκتهται κατάγυαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφοι dici possent *Τοργιάζορι.* vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγίται τῶς γονίας* (non quosvis:) *κατανόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμεν ἐν τοῖς τέκνοις τεθείσθαι*, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρώνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατέσθιναι, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μάλιστα, ἐχθίστων διόθεν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γηγόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδῃ: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. δηνόσας φάλαγγας ἰβένον) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεήν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὦν δώροι τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀπὸ τοῦ ὠκυπέτου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καυκάσιος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὰ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὰ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. πᾶρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πᾶρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοῖσι κτίωνται. WESS. — Quo pacto, salvà orationis structurà, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιόμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis* non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμώμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) praestant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

13. ἐσθῆτα φλοῖνην) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto Salmasiano ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xl.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἂν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) Broukhusius atque alii quidam viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus*. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλίοις Ἰνδικῶ ἔθνεσιν οὐχ ὁ θῶν,

ἄλλ' ὁ συντομίατος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται
 δ' αἰετὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἐν Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίσσεται δὲ Παδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 tus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebō tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cellar-
 ium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοισι ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρκος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείναι Σμέρδιν: V. 106. θεῶς ἐπόμενυ μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμφύχον) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66., 38. Ἀρίστοι
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστήριων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Conr. Gesnerum se-
 quuti, corrigat errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστήριων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον νέγχεος τὸ μέγαθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονή - - μίλαινα, κατάπερ τὸ χρῶμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπριματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* Dissert. de Colore Aethiop. p. 10. WESS. — Conf. *Soemmering*, vom Neger, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauv* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου - - κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem - - incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῆν - - ἀνιμὸν τῶν ὑπερίκτων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. Caspatyro (Κασπάτυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. WESS. — Vide ibi notata. S.

[6. ἱερμίν. Desertum Cobi. Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσι δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοῖ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσι ἀλωπίκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* Indic. c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοῖν ἀφ' ἑσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* Epist. IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae Indicae nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* Exercit. in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. *Animal* esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοράς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεραι πολλόν) *Gronovio* et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἰγυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλοτέτην ποιήσας, invitis membranis, πολλόν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. *Animal* ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπι ἐς τὴν οὐρὰν τετράσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an οἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis moechum, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος) *Distinctionem* vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescoens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος δὲ ἵστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλων ὑπεραντίλων, ὑπερφαίνόμενος τῶν ἄλλων ἀστρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἵστι βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quem admodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν εἰς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νοῦσφ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐννεώτρου ἀεant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενος οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενος καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπιπτεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἴνδοι αὐτὶ Ἴνδοι ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύσθαι ἐπιλοκόμενους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπέλκειν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπιλοκόμενους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agnine pone manent, qui *segniis sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles.* S.

11. ἰνιδόναι μαλακὸν οὐδὲν) Virum Clar. notavit T. *Hemsterh.* ad Schol. in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδῶστε μηδὲν. Similia quaedam collegere L. *Kiister.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσιναι παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ ἀρπαζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὑποσώμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλ-
 λιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae
 ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ πο-
 τῶμα τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor,
Posidonii verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153,
 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spe-
 ctant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Sicu-
 lus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et fini-
 timis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*,
 praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista,
 Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια -- προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Ni-
 hil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit.
Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.*
 in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit,
 arborem gossampinam praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius*
Observ. II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et
 popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea
 disputanti adsentiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.*
Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham
 sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόρῳ; haec enim apud no-
 strum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, mul-
 tis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασίην, κιν-
 νάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur
 ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postre-
 mum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτέωνται) Velle
 haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius
 colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus,
 nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine pe-
 riculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non
 tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de om-
 nibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut ple-
 rumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myr-
 rham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myr-
 rham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse.
 Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque *Arch.*
 δυσπετίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

bat̃ur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. *Muscae, crabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνιητά. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχίτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγωνα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton, ὄφις ἢ σκορπίος* dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centaurus, Φῆρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111*. Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχὴν τε δαίλα καὶ ἰδοδιμα. VALCK.*

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. f. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16.* et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηριεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγονόν ἐστι· ἐπικινύσεται τε μούνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγῶ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγὼς, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193.* Postremum ἐπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευτήροις κυήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinianis Salmasius in Solin. p. 283.* praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν -- σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικινύσεται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τι. Memineram, his apud *Herodotum* legi κνίσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπικνίσκειν εἰστρος κνίσκεισθαι. IV. 30. ἐπικνίσκειν πρὸς τὴν ὥρην κνίσκεισθαι τοῖς ἰπποῦς: quin etiam ἐπικνίσκειται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κνέει δὲ κατὰ μῆνᾶ καὶ ἐπικνίσκειται ὀχνύεται καὶ τίκει· τεκούσα δὲ εὐθύς ὀχνύεται ὥσ' οὐ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. *Paria* de lepore tradiderunt *Xenophon Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theone* partim, ad *Arati Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster. Eratosthenis:* Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλ. κυνηγίᾳ εὐ τοθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνέειν σπείοντα, ὧν τὰ μὲν τίκει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τοῦτο φῶλον ὄπ' ἄσπετος ἔτρεφεν αἰὶα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικνίσκει τι *Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, redituum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λέανη etc.) *Herodotica* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικνέεται καταγράφων) Blanditur ἐπικνέεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσκνουμένη βέλει βουκόλου πτεροέντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, lenum more, ex ἐπικνέσθαι,

non concessi; certe καταγράφων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto leaenae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducaem. WESS.

Ibid. ἐπικνίεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. ἐπικνίεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράψιν (de altero ἐπικνίεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάινειν. Spinus, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit ἐν ἀσπαλάθων κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάθειν et Γνάπτειν, Κνάθειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐν τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διατέλουν, si perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηριύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν ἀόλκον ἔπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννωμένων θηρίων ἄβατον ἂν γένεσθαι τὸν ποταμὸν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. διεσθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt; ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μὲν τὸς αἰρᾶν Γαστήρ' ἀναβράσαντες, αἰμήτορες ἔξγονοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρῆξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. ingulunt. Ἀμήτορες viperae simili de causa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χρῆμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσοί Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δέος: λυκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγυιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικεῖς Ἱεραικιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτωτὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσείκιστα μάλιστα, καὶ τίτρυγε δεινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἄλκην ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τίτρυγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathiam ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τίτρυγας, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερὶς τρύξιν. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρύζειν τὸ λεπτόν ἥκειν κατὰ τὰς νυκτερίδας τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφώνετον ἔστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τίτρυγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. καὶ δὲ τρίζουσαι ἔπαντο, ὧς δ' ἔτι νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασιάν iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

ἡγῆσθαι pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τοῦ θυάδου καὶ κάδας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inwiis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. Arom. cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii Theb.* VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. Ἰνδῶν. *Ladān*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τοῦτου θωῦμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θωῦμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων *shedae* darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νεμόμεναι αἱ αἶγες καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii *iuvenis Mein. Tydemanni.* WESS. — Quidni vero *hircos* τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis prophetae* cap. 8. vs. 5., 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπέξι δ' etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόξι - - - τῆς Ἀραβίης θισπείσιον ὡς ἰδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ φύλλων Ἀράβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποβήλεις οὐδὲν ἐκεῖ φύν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρωτάς εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An.* X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μυκίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντες καὶ τριῶν πηχῶν οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὺν εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νεμέας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειμουργεῖν, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξίδων scribit de *plotellis* et *pastorum* sollertia, quam *librarii* foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super *plotella*, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) τριπήχειων vulgabatur ante *Gronovium*: τριῶν πηχέων, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph.* *Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An.* X. 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in ἐπήει: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς τὴν ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. *Aelianus*: ἄσπερ εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπιδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [l. 3.] οἰκομενέων *Schurzfleischius*. WESS. — Non incommode *Reiskius*. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρεται. Conf. *Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαὶ εἰσὶ) Non moveo; neque infitor, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχατίας convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχατιαὶ οἰκοῦσι etc. Mitto quod statim in oculos incurret lægenti, et alia. WESS.

4. seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed commodi sui caussa obscurius. Hinc *Nostri* et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtigat errores, *Herodotea* citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [*Harpocrati* adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγόρει τὸ οὐνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὗτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterius mihi videtur Codicum lectio βαρβαρικόν, quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud *Theopompum Longini* π. γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos Thomae M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὗτι erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γι. WESS.

Ibid. οὗτι δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet Codex Arch. Το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γνομίνου δύναμαι ἀκούσθαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πωλίσθαι δὲ σπουδῇ πᾶν ἰβήλσας, quod ego reponendum arbitror in Pausaniae IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πᾶν ἰβ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et μελίγιν codex Arch. μοι λέγοντος praebet cod. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιῆσθαι τι προυργιάτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσμεν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειεν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. C. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. Aristoph. Lys. vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[12. ὅπως θαλάσσοι ἐσσι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης) Quum Vallae versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europae partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schaeferus ad Bosii Ellips. Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra Europam. Aliter interpretes; cuius ratio- „nem miror Larchero probatam esse.“ Confer Nostrum IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiae (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant mssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo Iliad. π'. 353. Odyss. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὖρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὖρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὖρεσι ἰόν τῶν etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Alcorani p. 7. visum verius ἐν κράτει ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanacis, quae secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὖρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ ἦν μὲν ποτε Χορασμίων, ἐν οὖρεσι: ἰόν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὖρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [l. 8.] Ἄκης, an Ἄκισ, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἄκισ, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἰόντων Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἰὸν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerptis. Eandem vero scripturam *ἰὸν Χορασμ.* *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. in οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ἑκαταίων, καὶ Παρθῶν, sensu planissimo: *Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanaeorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est.* In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. *Reiskius* doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissimā, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κείνῃ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hī ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢ μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢ μὲν ποτε Χορασμίων — (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὅποσιν χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλῆως ἴστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Έλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλῆως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλῆως. Graeca libertate pacis indigenae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλῆως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Έλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. e. p. 78. b. Panathen. pag. 254. f. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φέουσι 'Ροδίων' εἰάν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; ὁδὸν ὅτι πύση τοῦ δεσπότη τοῦ ὄντος. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. b. Πάρθων πρὸς ἡλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πιδία καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θωμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θωμανίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θωμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θωμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θωμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile *Καρμανίων* nomen hic subnascetur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐὺρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem *Caschmir* intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Ozum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeiungit (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S.

[9. διαλααμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλααμμένος, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διελλαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* διαλααμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. *Var. Lect. S.*]

CAP. CXVIII. 6. ἔσδοον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκαίμενοι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἀνεν τινός interdu[m] notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. αἱ οὐ σὺν ἐκείνοις) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκείμεναι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἡγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἴδῃσι τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλειστος δὲ καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat δὲ particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλειστος δὲ καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλειστος καὶ ὠδύρετο) Incommodum δὲ Abreschius δὲ corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. Ὀδύρετο, sicuti κούρετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρετος, id illae non norunt. WESS. — Particulam δὲ, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illà et alibi Noster eodem modo in actione idemtidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμύθητο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρίωτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, καθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γίνετο, εἰ δαίμων ἰδίαι. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπελακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητὺρ δ' ἐν ᾧδου καὶ πατὺρ κικευθότιν, Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτὶ. *Herod*: Πατὺρ δὲ καὶ μητὺρ οὐκ ἔτι μεν ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γίνοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κικρυφθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κικευθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κικευθότιν, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. θανάων Κεύθει καὶ τῷ δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὺρ δ' ἐν ᾧδου καὶ πατὺρ κικευθότιν. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* *T. II.* p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ἡρόδον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῶν χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ. *VALCK.*

28. οὐκ ἔτι μεν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom. lib.* VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μεν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum eum *Sophocleo* *Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium, *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὁροίτης) *Satrapae* nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126; 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶνται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρῆς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵπῃ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀτὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censeris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονομῶν καὶ υἱῶν μοῖρα καθιστηκῆναι. ἐν πολέμῳ μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιωτῶν μέρει διαγῆναι, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. εἴθε μὲν καὶ εἴθε ἄρχουσι καὶ τιμιάται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ αἰτίῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscens Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινὰ idem prorsus ac δι' ὃν τινὰ propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τηϊόν) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec Herodoti, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo impeditior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ διαφέρουσιν λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰτίας μὲν δὴ αὐτὰς διαφορίας etc.*] Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Orpetes exercuit, ex Diodori *Sic.* Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit Larcher. S.]

5. *Μύρρον τὸν Γύγιον*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρον*. WESS.

8. *πρὸς Μίνωος τι τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Θαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulā imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρώπινην γένεσιν* [L. 10.] esse tempus historicum, et opponi *τῇ μυθικῇ*, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρωπίνην γένεσιν* et *ἀνθρώπιος* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἴσται πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut Ioniam posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἴωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersgit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μὲν οὖν) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκρατορες. *Vallae* vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit *Galeus*: Πολυκράτης ἰσχυρὰ πρῶτα (vel πρῶτος) ἐκείναις πολλὰς ἔχων Ἴωνίης τε καὶ νήσων ἀρχὴν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum *Herodoto*: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατίην ἰκνούσθαι. *Thucydidi* dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῇ ἰσχύϊ, l. 13. *Straboni*, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατίην, per contemptum γυνύδρια *Thessalus* vocabat *Iason* apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque *Casauboni* fuisset in *Polybium* commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus *Eusebii* ductum populos θαλασσοκρατορας recensuit, huius *Herodoti* tum forte loci non memor; nam, quod de *Minoë* tradit *Noster*, enotavit e libro IV. c. 60. *Diodori Siculi*, idem illud de *Minoë* ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαϊάνδριον Μαϊανδρίου) Restituit e *Med. Gron.* accedunt *Arch.* et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. *Herodoto* dicitur Μαϊάνδριος. Praeter *Perizon.* [ad *Aeliani* Var. XII. 53.] vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* p. 478, 510. [ad *Necyomant.* c. 16. et *Contempl.* c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγαφέρνης ὁ Ἀγαφέρνης, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνης. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc ævo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. θ. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παρομοίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοίη ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοίοις ἐγένετο Σκύθαι δέ εἰμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοίη ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperietur: *ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc.* pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *δεομένη* namque subaudiendum, additum ab *Aeliano* Nat. An. XV. 21. *παντοίοις ἐγίνοντο οἱ Ἴνδοι δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθέσθαι τῷ ζῳῷ*: quod saepe facit, *Herodotum* imitabatur *Aelianus*, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοίοις ἐγίνοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum *Portus* addigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοίοις γένεσθαι*. Uxorem metuens *Xerxes* *Herod.* IX. 108. *παντοίως ἑλάνετο*, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat *Artaynte*. Vid. *Luciani* T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενους*. VALCK.

8. *ἐπιφημίζω*) Gronovio, conpositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret *Eustath.* in *Iliad.* α'. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιευφημῆν· ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat *Hezychii* *Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse *Thucydidis* et *Iosephi* verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide *Albertium* ad *Lexicographum*. Restitui *πεντηκόντην*, scriptore praeceunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα) Minimi refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἐπασκ.*] parendum tamen *Codicum* imperio. *Ἀσκήων πενταέθλον* IX. 32. pro quo *ἐπασκήσας* VI. 92. *ἀσκήων χρηστότητα* *Eurip.* *Suppl.* 872., κακότητα *ἀσκήων* *Aeschyl.* *Prometh.* 1064. Superius [lin. 4.] *Κροτωνίτην ἄνδρα, ἡττὸν τ' etc.* fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρρον - ἄνδρα Λυδὸν*, nisi scribenti in oculis fuerit *Homeri* *Ἥτρεός γάρ ἀνὴρ*. [*Iliad.* λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρηκουσίων.) Horum corruperat sensum *Valla*, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo *Cod.* vocem *τύραννοι*. Per *Syracusanorum* *Tyrannos*, quorum *μεγαλοπρέπεια* cum illa posset *Polycratis Samii* componi, nullos, ut puto, designare potuit *Herodotus*, nisi nobilissimum illud par fratrum, *Gelonem*, et *Hieronem*; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. r. Gelonem, inquit, novissimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι παντὶ κατὰ μέτρον τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἰδόντες, ἔβηοντο μέτροι καὶ δημοφειλὲς ἀρχόντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεύς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel ipprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἰς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ αἰτίως ἀπαρήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 68. τὸ δέρμα περιαιρεθεὶς ἀνισταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην. Necessary correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδην τε καὶ Ἀρίστανος βασιλείην ἐν Λακεδαιμονί. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτινι etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ δ, τὴν Μάγος ἤρχε καὶ οἱ ἐπὶ τὰ ἐπανίστησαν, ἐν τούτῳ παρὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ. VALCK.

4. ὧφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo attigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὧφέλησε μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis. Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfeischius calculum addidit. WESS.

[6. Μισροβάτια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινὰ ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγιληφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δράμα τῶν ἱππῶν καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μὲν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνει, voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀπακτείναις δὲ μὲν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo tempore, sic dein ἠφάνιτε: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἀνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἀνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδοῦσι πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδοῦσι οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμαινουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi datus ei ad ἰδοῦσι potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidisse in codicum aliquo ei ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae, c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθύ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδᾶν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχύον non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεσθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter; vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen exidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 83, 6.], *Herodoto* πάλῳ λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et *Aeschylō* Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν Ἐκαστος αὐτῶν. In *Soph. Elect.* vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπηλαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et *Aristophani Eccles.* 678. Contra *Callim. Hymn.* in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. *Homerus Iliad.* ὁ. 191. Ἦτοι ἔγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναίμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, *Xenoph.* p. 22, 28. *Lysiae* p. 105. *Demosthenes* p. 322, 22. κληρουμένων πρώτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in *Harpocrat.* Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων: corrige κληρουμένων. *H. Valesius*, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit *Valesius*. S.

14. εἰ ἰνδεξαίετο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [*Gronovio* et *Porto*] non potuit, quoniam ἰνδεξαίετο ex ἰνδέχεσθαι repetitum iuvant. Fac Ionum more ab ἰνδείχεσθαι descendere, et vocalae tuta erit statio. *Diodori* sunt, καὶ μὴ βάρεον ὁμότητα πρὸς ὁμοθετεῖς ἀνθρώπους ἰνδείχεσθαι, lib. XIII. 27. et in *Excerpt.* T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνδείξεσθαι. Nobile *Paulli* est *Apost.* Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείξετο II. *Tim.* iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem *Bagaei* ad *Oroetem* pessumdandum conveniunt *Macro- nis technae* in *Ael. Seiano* ap. *Dionem Cass.* et *Olympii* sive *Honorii Imp.* in *Stilicone* opprimendo ap. *Zosimum*. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδεξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum *Valla*, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνασι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De *Dario*, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχώρησαντος *Dio Chrysost.* Or. XIV. p. 231. ex *Herodoto*, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πισόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem *Δημοδόκος*, incertum suane an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut *Δημοδόκος*, quo de *Aristoteles Eth.* ad *Nicom.* VII. 8. in *Oratoris* animo fuerit. In *Himerii Eclog.* p. 71. ed. *H. Steph.* *Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης*,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctione leguntur. WESS.

8. σφραβιζόντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. v. et LXXVII. p. 652. v. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium* ἐμβάλλον, ἴλαυντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus *Crotoniata* dicitur Δημοκίδης, qui fuit Δημοκίδης, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. v. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσαι εἶχετε) *Suidas* male [qui ἀγρυπνή συνίχετε.] *Herodotea* ἔχειται ἀπορή et ἡ ἀπορήσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίᾳ ἔχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. Φαλαγγίαν κνήμασιν ἔχόμενος, *Luciani* Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἔχόμενος, abunde *Grammaticum* redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἶα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἶα δὲ facile auspicieris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρίῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάξιν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάξιν. Ὁ δὲ Ἀραφίρης ὅτε αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permixtavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi *φανίσθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατεφάνη ἐπιστάμενος*, rursusque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (L. 2.) *τίχην σὶ ἐπίστατο*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτήν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem; eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat Herodotus scribere *ἐφάνη* -- *τεχνάζειν, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαῖρος ἔχιν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαῖρος ἔχιν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακρίως ἔχεις Φρονῶν* Θράκης παρὸδου χρησίμως ἔχιν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ*) *τὴν τέχνην*, atque *τῆς τέχνης* (*ἵνα*) dicere licuit Herodoto. S.

[9. *ὥς οἱ ἐπὶ τέρψι: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρῶγμα*. S.]

10. *καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια φάρμακα* Poëtae Iliad. δ. 218. et *ἥπια ἀλσώματα* Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, *καὶ ἥπια μετὰ τὰ*, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκαστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcā sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserrunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκαστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρέτο τὸν Δημοκίδα οὕτω δὴ τι θαψιλήν ὄρωρῃ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thesam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus --- et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπίχριον ἐκείνῳ, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκαστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωρέτο τὸν Δημοκίδα, sic interpreto: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἰδωρέτο τὸν Δημοκίδα, qua ante structura, δωρίζεται μιν Δαρεῖος π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγος et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi *κατὰ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποτύψας τοῦτο ἀντλέει*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμαις, lutum eruentes, *ὑποτύπτοντες*, in pelves ἐνίβαλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποτύπτουσα φιάλη*, tanquam palisusae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פִּיָּה, qua palae designantur, *φιάλας* interpretantur Numer. IV, 14. In Homero *φιάλην* exponunt *χαλκείαν ἐκπέταλον λεβητώδεις*: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1412, 30. et Weisten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum *ἐκπέταλον* amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυῖα) Λαβύσσα πλήρη χρυσίων [μεσόμφαλόν γε] *φιάλην*: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίωι scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσόν mutare, quum per eommode intelligi possit δαψιλῶι δωρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod verò θήκη idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est οἰδοῦς πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρᾶ, vitrea patina super repositoio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in *Annotatt.* ad *Selecta principum Historiolor.* p. 374 seq. conf. *Xenoph.* *Cyrop.* I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valekenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato εὐν θήκη) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποκρίπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum thesa (εὐν θήκη) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces εὐν θήκη in unam ευνθήκη contrahendas censuerat, χρυσὺ ευνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ εὐν θήκη, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud *Nostrum* ὑποκρίπτουσι εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ εὐν θήκη tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108* seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim *ibid.* cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296* seq.) unice veram lectionem esse ὑποκρίπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit *Vir doctus* nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad *Lectorem* quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. παρὰ συνίχου in Κρότωνι) Insulsum δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχελ' ἔχτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλοῦ) συνίχου, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλοῦ συνίχου latine commodius forsitan reddetur, premi servitute; ut apud *Polyb.* πολέμους, συμῶ συνίχου. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἑκατὸν μνῶν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ᾽ ἦτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὔθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica euperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commodè potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum addicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιῆται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. Librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφυ φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Phraeo T. II. p. 89. c. ἔσταισι τῷ ἔϊφει τὸ φῦμα καὶ διέδεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

δρωπον -- τοῦ φύματος βαγίντρος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔξοκοί μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔξοκοί, non ἔξοκοί. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνει ἔστι φέροντα) Aliás monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἰς αἰσχύνει scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνει φέριμ Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ ἴκη αἰσχύνει φέριμ. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἰς αἰσχύνει ἔστι φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβαροῖσι καὶ ἀνδρά ὀφθῆναι γυμνόν, ἰς αἰσχύνει μεγαλήν φέριμ. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἰς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thueyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πε αἰσχύνει τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἴδρασεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνει φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνει ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἰς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiecit ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἰς Ἡσιόδῳ τι καὶ Ὀμηρῳ ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπαι ἰς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἰς γυναικοὺς ἀλλ' ἰς ἀρσένους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλθὲ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶν τέρας, καὶ φέροι ἰς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἰς ἐκείνῳ τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἰς τοὺς τιθνηώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἰς γυναῖκας ἄλλας εἶχει. V. p. 380. ἰς τοῦτον τὸν ἀνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ἰστα ἐν τοῖς ἔχουσιν ἰς Ἀργείους ἰδῆλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἰς Εὐμήλῳ τὸν Κορίνθιον εἶχειν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχον τῆς ὑπονοίας εἰς τούτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχον τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς διαδάν,

vel *βλασφηήσαν*, vel *εἰς θνείδος φέροντα*, fatebor etiam dici potuisse *καὶ εἰς αἰσχύνην φέροντα*: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur *εἰς αἰσχύνην*, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. *αὐξανομένη γὰρ τῷ σώματι etc.*) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. *Αὐξανομένη γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντες δὲ συγγηράσκουσι etc.*, quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aquales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium [ad Odyss. β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. *Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας.* Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posae, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. *ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχύς ὑποθδίνι, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ἰώσις.* WESS.

Ibid. αὐξανομένη γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. Wess. p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β'. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: *ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμειοῦται.* Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. [et in Venetis Scholiis a Villoisono editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Lærtio, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — — Post ubi iam validis quassatus est viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φέροντες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἄν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἵως νίος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Ξψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγῶμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis πλὴν καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἠσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δουτὶ δ' ἔμοιγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδιδέξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et masti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρον. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, puleraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacoenas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸν ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλιετο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπτερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰφάμην, φάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Notster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυσι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἐδείκνυσι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ez. Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ'. 242. Ἀντίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ Θεός, γένεσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλέσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίστας μὴ εὖ ἐκπειρώτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ δὲ ἐξείλον φόβον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπειρ. coniecit, minime ἐνστέχως. *Pavus* μὴ οὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non cupide involantem donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. *Iebb.* εἴ σοι περὶ παίδων εὐχομένη, τῶν θεῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - - οὐκ ἂν δίκαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὐ ἐκπιρῆτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pingen-
dum, idem ac οὐ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ ἐν nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. *Paris.* A. ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
quico. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριῆρης γαυλός,
διὰ τὸ πλείστα δέχεσθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχεσθαι.
Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et ὀλκός eadem navis, nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est Phoenicum lib. VIII. 92. ex ἡ gol, gaul, ob
curvam rotunditatem, auctore S. *Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ῥηστῶν τῆς Δημοκίδεος) Vulgata ἐκ Κρηστῶν nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
turbs *Crestone.* Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ex Κροτωνῆς τῆς Δημοκίδους? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ex Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ex Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ex ἱστορῶνς, ex indulgentia, καὶ ευμῆτι, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ex Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ex ἱστορῶνς: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum εἰς Σάβας, pro εἰς Ἄβας, et contrario vitio scribi εἰς Ἰνδούς, et εἰς Κῶλον, ubi εἰς Σινδούς et εἰς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἱστορῶνς possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἱστορῶνς facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκίδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ex ἱστορῶνς τοῦ Δημοκ. interpretatur ex ἐξουσιῶν, ex τῆς, ex σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι συντάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator mstus συντάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed aliq ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρίῳ ἐκχρήσται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens addici patiar, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐκχρήσται σοὶ ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπέλθοις ἡμέας) Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist.* ad *Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μάλα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* conserderit aliquantisper? Consentiunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss.* de *Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit.* de aetate *Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατευόμενοι) Auxi ex *Arch.* hiulecam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito *schedarum* nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionia et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατινόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, *οἱ δὲ στρατινόμενοι*. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, *bonitatis codice*, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. *οἱ δὲ ex Galei coniect. profectum existimans*, proposuit ipse ἢ *στρατ.* aut *στρατινόμενοι δὲ ὅτινες, καὶ αὐτῆς etc.*] κατ' ἐμπειρίην, στρατινόμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπειρίην στραγγυνόμενοις. Mihi correctoris esse videtur illud *οἱ δὲ, et στρατινόμενοι* male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro *στρατινόνται* alius vir doctus *στραγγινόνται* (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeae* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης - παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: *πικρῶς ἤρξεν*, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλευπᾶνδρουν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poetae suavissimum: Ἐκατὶ Συλοσῶντος ἐνρυχωρίῃ, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe *Polyeratis*, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθαδὲ εἰρηκνύς· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσιν: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide *Polycrati* fratres *Sylosontem* et *Pantagnostum* adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπὶχοι, scribendum ἔτι ἔχοι καὶς ἀν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laertium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα -- πύβην) Eruditiss. Reiskius *Tyrin*, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐν Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πύβην χλαμύδα: neque id ex verō: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθύμῃσι, poni potuerat ἐπιθύμῃσι, commendatum a vicino ὠνέτω. Cambysis satelῆς chlamydem ἐπιθύμῃσι ὠνέσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτω, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέτω τῷ Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὠνεύμενοις ἔδωκε δαρτίνην. vid. Clar. *Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῇτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* Centur. V. Prov. 14. *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μὲν, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γινίσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρημκτος πωλείν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐνήν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐνήν indicavit *Thom. M.* verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρῶτον καὶ εὐνήν habet Fals. Leg. p. 213.

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: *regnum in aliquem devolutum* dicitur περιλθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτόν) Dubitavi, sequeretur-ne mastos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτόν, atque πρὸς ἑωυτόν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [I. 11.] ὃ ἔγω προσιδέσμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponerat, οὗ ἔγω προσιδέσμαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, νωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς κα) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιεστικόντων ἢ τινὰ ἢ οὐδὲνα εἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζω τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gessnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀναισώμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναπώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXLI. [5. ἵσταναι τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contraxit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer ses troupes*, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et *Aeschyl.* Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἐπιτροπαίνειν -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίνειν εἶχε ὁ Θῆρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.] βωμόν et τίμνος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. *Vallae* τίμνος fatum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream arae aut templo undique circumdatam* designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. τίμνός τε ἀποτιμνωμένους οἰκοδομήσασθαι νεών. *Iosephus* quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et *mar-mor Aphrodisiense* in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154. *Philo* Iud. I. eg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.* ἐγὼ τὰ αὐτῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Maeandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποίησαι lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἱμαῶν τῷ γενέσθαι) Aldinum ἱμαῶν τῷ γενέσθαι. *Vir Cel.*, etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeceptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex *msstis* excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephano*que mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in *ἱερῶν* coniurasse plerosque. Saltem *ἱερῶν*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *Herodotus* *ἱερῶν*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλετο, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίω*, eiusdem sunt. *Vide* H. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱερῶν) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: *ἱερῶν* scribunt vulgo Graeci; *ἱερῶν* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μὲν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ω $\mu\epsilon\gamma\alpha$: sed in his paucis est $\epsilon\iota\rho\omega\sigma\acute{\upsilon}\eta$. Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos* $\epsilon\iota\rho\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ et $\epsilon\iota\rho\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, $\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$ $\Delta\epsilon\omega$. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. $\epsilon\beta\omicron\upsilon\lambda\iota\alpha\tau\omicron$ $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\theta\epsilon\rho\omicron\iota$) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, $\epsilon\beta\omicron\upsilon\lambda\iota\alpha\tau\omicron$ $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ $\alpha\acute{\nu}\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\theta\epsilon\rho\omicron\iota$, *nolebant carere libertate: $\alpha\acute{\nu}\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\theta\epsilon\rho\omicron\nu$, libertatis esse expertem*: Glossas Labbei, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\theta\epsilon\rho\omicron\varsigma$, *illiberatus, inliber, offerre; inliberum*, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum *inliber* idem atque *illiberalis*. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere $\omicron\upsilon$ $\tau\acute{\iota}$ $\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\sigma\phi\iota$ cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum $\sigma\tau\alpha\sigma\iota\omega\tau\alpha\iota$ an $\sigma\tau\rho\alpha\tau\iota\omega\tau\alpha\iota$ probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maecandrii $\epsilon\pi\acute{\iota}\kappa\upsilon\rho\omicron\iota$ c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. $\upsilon\pi\omicron\mu\alpha\rho\gamma\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania corruptum, $\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\pi\rho\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$ $\upsilon\pi\omicron\mu\alpha\rho\gamma\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$ proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius $\upsilon\pi\omicron\mu\alpha\rho\gamma\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae $\upsilon\pi\epsilon\rho\mu\alpha\rho\gamma\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ in $\mathcal{M}\acute{\alpha}\rho\gamma\omicron\varsigma$, et voce ipsa, [cum interpretatione] $\upsilon\pi\epsilon\rho\mu\alpha\iota\acute{\nu}\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. $\delta\eta\sigma\alpha\varsigma$ $\gamma\omicron\rho\gamma\gamma\acute{\upsilon}\rho\eta\varsigma$ $\eta\zeta\acute{\iota}\omega\sigma\alpha\varsigma$) Cum praecesserit $\epsilon\nu$ $\tau\eta$ $\gamma\omicron\rho\gamma\gamma\acute{\upsilon}\rho\eta$ $\acute{\iota}\delta\acute{\iota}\delta\epsilon\tau\omicron$, non carebit sua venere $\delta\eta\sigma\alpha\iota$ $\gamma\omicron\rho\gamma\gamma\acute{\upsilon}\rho\eta$ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [$\delta\eta\sigma\alpha\varsigma$ e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. $\Gamma\omicron\rho\gamma\gamma\acute{\upsilon}\rho\alpha$ ν $\delta\epsilon$ $\tau\omicron\upsilon$ $\mathcal{A}\chi\epsilon\rho\omicron\nu\tau\omicron\varsigma$ $\gamma\upsilon\nu\alpha\acute{\iota}\kappa\alpha$ $\pi\rho\sigma\alpha\nu\acute{\epsilon}\pi\lambda\alpha\sigma\alpha\nu$, $\alpha\pi\acute{o}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\gamma\omicron\rho\gamma\gamma\acute{\omega}\varsigma$ $\Phi\alpha\iota\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\omicron\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ $\tau\alpha$ $\epsilon\nu$ $\xi\delta\omicron\upsilon$. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, $\delta\epsilon\sigma\mu\alpha\tau\eta\acute{\rho}\iota\omicron\nu$ $\upsilon\pi\acute{\epsilon}\rho\gamma\epsilon\omega\nu$ Glossae Herodoti, cognominis auctores spectant unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. $\pi\alpha\theta\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\omicron\acute{\iota}$ $\mathcal{P}\acute{\epsilon}\rho\sigma\alpha\iota$, $\pi\rho\sigma\epsilon\mu\pi\kappa\rho\alpha\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. $\pi\alpha\theta\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\omicron\acute{\iota}$ $\mathcal{P}\iota.$ $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$, $\epsilon\mu\pi\kappa\rho\alpha\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpessos Persas, exacerba-

tiore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναῖται Hippias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocinaabuntur; eoque amplius, quod προσμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect. monita sunt. S.

18. τοὺς διφοφορούμενους) Qui sellas attulerant, Vallae Verius Scholiastes, Φορείοις Φορούμενους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας Φορείοις Φορούμενους διφοφορούμενους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοφόροις ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους θύμνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἔξιςμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, Ἴσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτηρίῳ πίνομεν διασμήντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορύνεως [σμήγματι, ἀπορύνεως] χάριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμέραι invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typotheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκ(α) Sic decuit; nec minus ἀπεθαύμαζε, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοις διδούς) Opinor διαδιδούς voluisse. Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρήσεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρὴν εὐρίσκειν ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρίσκειται τιμωρὴν) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἑτέροις τοῖς τῶν ἀστῶν διαδοῖ, περιεβίς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους -- ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρῇ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι διδούς τῶν ἀστῶν εὐρίσκειται τιμωρὴν, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς εἰσιμαίεσθαι, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, Φυγὴ Thucydidi: sibi parare, εἰσιμαίεσθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσκειν, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντις Ποτιδαεαταῖς εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπραττον, ὅπως εἰσιμαίεσθαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐρίσκειντο (εὐρόμην multo est usitatius quam εὐρίσκειν) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ, οὐδὲν εὐροντο ἐπιτηδεῖον: pro ἐκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον εἰ αὐτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον εἰ ἄν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίσει τινα τῶν Σπάρτιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud εἰ ἄν, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, *Herod. c. 140. VALCK.*

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίπεπον *Αποθ.*, sed Scholion, Galeo observante, quale et *Etonensis* Codicis. *Plutarchus*, Nostrum describens, *Lacon. Apophtheg.* pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et *Peloponneso* eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι *Athenienses* tyrannorum et *Spartanorum* decretis ap. *Lysiam c. Eratosth. cap. 23.* et paullo ante ὅτι ἐκκηρύχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. *WESS.*

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, *Platoni* frequentatum, αὐθημερόν? *Laert. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν.* Ista reperitur doctissimi *Galei* nota: „Ἐξεκέρυξαν) *Cod. Arch. ἀπίπεπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν.* Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίπεπον? Postremum illud invenit in suo quoque *Cod. Valla*; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in *Lexico veteri Lat. Gr.* quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; *Glossarium* vocant *Philoxeni*. Si vel in aliis non observatum fuisset *Codicibus*, mihi tamen ἀπίπεπον videretur *Herodoteum*; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat *Herodoto* verbum ἀπίπεπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν *Athenis* etiam notabat *expellere*;) ἐμβάλλειν: *Athenienses* rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. *Demosth.* vel alius c. *Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐμβάλλει τὴν ἄνθρωπον*, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰὼν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, *Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπῇ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξέσις, emissio, dicitur *Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδωτῳ Ἐξέσις ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικός, ἥτοι.**

μαζούγιον, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ. pag. 746, 27. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρυῆσθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξέκρυξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut aliàs adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνεύουν τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατίσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετρίων αὐτὸν ἀποπειθευγὼς εἶη, συνάφαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρίκην οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύοντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρήσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinso verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

I.

CAP. CL. α. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κοροβαῖς Herodoto III. 159. Despiciatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτάλῃν εἶναι στρατῆς καὶ φόρου ἐπ' ἔτια τρεῖς. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντες ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, *palam* defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra מיתרמ duarum rebellionum, Ierem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἱμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γὰρ ἱμφανοῦς πόλεμος - - οὐκ ἦν συνιστηκός. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες Laurentius *matres expellunt*, ἐξελόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξελῶ fluxerit. Mihi Latina Grunovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἱκαίρειν, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσέλαμψε*, et quidem ἐκ τῶν ἰαυτοῦ οἰκίαν, ex illis quas domi aiebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem σιτοποιόν;

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προβίς* [*προβίς*] δ' ἀνάγκην σιτοποιῶν ἐν δόμοις, ex *Tragici Hecuba*, vs. 363. WESS. — Sic *μητρίδες* intelliguntur *matres familias*, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναικα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes -- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque alias. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in *Prosodiae Graecae Parte I.* p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim ἡμιόνων ἢ μίῃ [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* *Hist. Nat. lib. VIII.* 44. Inspice *Sam. Bocharti Hieroz. lib. II.* 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes *San- Germanensis*: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, 'Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής' βρέφος ἡμίονον κτείνουσιν Ἰλ. Ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Halieut. V.* 464. σκύμνος αἰεθλαῖς ὀλίγον βρέφος, ubi, felix memoria *Rittershusium* destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλέφαντος potius, *Aelian.* *Hist. An. XI.* 25. [Conf. *VALCK.* ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur *Babylonii* dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπεῖν. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην θεοῦ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τινος δαι-

μονίον συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus Διὶ τύχῃ, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemorari. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι.) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲς ἀγαθοεργίην Περσίων ὑπερβάλλει. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω. μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφραζε significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus. bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκεπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. ἐφράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἐλαφρῷ ποιούμενος. Contra l. 118., θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ποιεύμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφειον. (ἀπρεσημένους Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρί, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρί: hoc in Theséo posuit Eurip. illud in Iph.

Aut. vs. 969. ἐν ἀσφαλίῃ, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλίῃ, Hippok. vs. 785. *Thucydidea* ἐν ἀσφαλίῃ et ἐν ἐπικινδύνῃ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλέναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολίσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quib. in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρῶς ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποκηδῆσαν -- ἀπὸ τοῦ τῆγους -- ἔβμψεν ἑαυτό, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem *Odyss.* ζ'. 201. animadvertit, accessita videtur. WESS.

7. δεινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺς ἡγούμενους vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὺς τι ἡγούμενους vel τῶμίνας? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel si, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in *Thucydide* recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίησαν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ἐποίησε ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἐποιοῦντο et ἐποιῶτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιῆσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

15. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ Φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρησιν: Εἴρα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰωυτοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sis te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. ἐξώρμηται τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. Kühn. *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἐξὸ γαμέων. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἴτε

ἐνὶ ἑλόνον' etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔω δ' αὐ-
τῆς εὐσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
ipse discessit, ἔξοτη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est --
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας
ἐκπιπτόσσαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπιπτόσσαι; O Corydon,
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
326. εὐ γέ τις φρένας ἐκπιπαταγμένος ἔσσι. Herodoteum ἔξ-
πλωσας τῶν φρενῶν forte cui movet suspicionem in Theocrito
scribendum: πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπιπτόσσαι; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλῃ, θυ-
μὸν -- ἐκπιπτόταμαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δεήσει) Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
valere ac εὐ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
momente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμίνῃ ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam
idem esset, τῆς μηδεμίνῃ ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμίνῃ ὥρην ποιήσεται.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρην, et
veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristidem aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔχω δέ τοι οὐτόσπον ὥραν χεῖμακτος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
[al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θεοῦς Ὡραν τιν' ἔξιν. Ib. vs.
292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φροντίδ' ἔξιν. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦς
θεοῖς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
Παλωρεῖν. Contrarium dicitur ὀλγωρώς ἔχειν Isaeo, Lysiae,
ceterisque; ἐν ὀλγωρῇ ποιῆσθαι, Thueydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ὑπερβιαζόμενου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι -- ἐς ὀδυρσίαν ἐτροπώοντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Necesse τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλειπὼν ἑκαστὴν ἡμέραν) Haud scio an διαλείπειν mastorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex libra-riorum, Χαλκιδίαις et Χαλδαίαις permiscendum, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δεῖ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομαλίαν; verum eius in consortionem Persae non vene-runt. Scripsisse τὰ δεῖ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δεῖ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri ora-tio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterarū. For-mulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-„verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δεῖ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiciere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἐμοὶ τε καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postre-ma vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρίου παθόν. VALCK.

2. ἐρίοντες. cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες). Portae valvarum alteram ali-quantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐμῆναι παρακλίνασαι -- παρακλύπτουσι. Solet hoc et ἀνα-κλίνειν, Poëtae Iliad. l. 752. exemplo, in foribus patefacien-dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ νομὰ τῶν

Βαβυλωνίων; magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μίσην αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadam, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79. 5. ait στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72. 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμὸς τῶν Βαβυλωνίων) Intellege ὅσους ἐχρην, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. ἔχον ἐν στόματι αἰνέοντες) Ultimam noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόματι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμῆνας ἡμέρας [L. 18.] alii explicant. Sequor quod mssati liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberissime docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschylī ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐταῖα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in *Fragm.* T. II. pag. 644. Στρατιάρχον tamen maluit *Basilius Seleuc.* *Mirac.* S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἰποιήσει τουτέων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι ap. *Ioseph.* c. *Apion.* I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu *Cyri* disertas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris *Cyri* clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaiâ*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaiâ* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον p:o equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem; at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὥστε πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lyseas* Or. *Parent.* c. 7. *Xerxes* ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. Simile *Iosephi* *Bell. Iud.* IV. xi, 3. πάντα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσελήλυθατε -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebra et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro*. *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἐκατὸν Βαβυλωνίους, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex* *Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκεῖνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθόγγετο· ἄλλ.

οὐδὲ εἰκοσι Βαβυλωνίους ἔχειν ἐβουλόμην ἄν, ἐφ' ὧτε ὁρᾶν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. *Luciani* T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallem unum habere defensorem, qualis est Damis, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίους ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis *Plutarchus*, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud *Herod.* IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δ; iv Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod *Thucyd.* lib. I. 109. et *Diodorus* lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. *Lege Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὖ τοῦ Δαρίου ἔλκεσι.) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit *Gronov.* similiterque *Larcher, Darius marché en personne.* At ipse etiam ad-oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valeken* ad *Phoeniss.* Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiore, considerata aptandaque ὑπῆξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτιον παρὰ τοὺς δούλους) Longa exspectatione virorum fessae -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτῶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* *Clar. Gronov.* ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph. Oecon.* p. 487, 17. *Uxor,* inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φοιτῶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch. Eusebii Praep.* III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπόσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῖα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γάρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλαῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσιωμένης) Scribi malim, Φυσσιωμένης τῆς Ἰππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐδαρ haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ὑπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τούναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιῆν' ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐπιφλοῦσθιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura; quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλεὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex mssis, omnium planissimum: ad muletralia coccos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαν. Aldinum περιστήξαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήνω dubiae est sapientiae. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζειν. ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζειν apud Hesych. et Suid. περιστίζειν legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζει καὶ ταύταις τὸ τῆχος lib. IV. 202. Reiskius ex πι-

πείθειν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem Reiskius in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστρί-
„ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad
„Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσὶ, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήεις dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK, — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι). Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae existent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alii δὲ ἀντίαι ἴζοντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Consucia succumbent audito verberare terga, Ut Scythia etc. ubi bene, Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππεῖαν ἰσαρβήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθῆσκαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valerii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ἑπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰπποῖν

ἐπιτελῆα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφύττερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Oī δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israelitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λιπρόξαι) Sit-ne hoc an Νιτόξαι) [aut Λιπρόξαι) verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsā et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo κιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa παήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem praebuerunt et flammae: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta diffluxerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καίονμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάσσεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καίονμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάσσεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεωτάτῳ, ἐπελθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάσσεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

οὐ καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus.) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, abest terruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίόμενοι τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λευκαῖος γινώσκειν τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: α medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοι τε καὶ Τράσπαις καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος. (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γινώσκειν τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaῖ, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw collertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνις οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασόμενοι μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui *δυσίησι μεγάλοις μετέχονταί* fuisset satis, uti *ἐπὶ τῇ με-
λιτῇ μετέχεται* lib. VI. 69. *Hezychium* iunge in *Μετέχεται*.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces *ἀνὰ πᾶν ἔτος*
verbum *μετέχονταί* debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepiisse. Nec apud *Hezychium* quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέχεται ille non aliter interpretatur nisi, *ἐκὼς ἐκτείνω*
(ni forsā *ἐκὼς ἐκτείνω* scripsit:) *ἰάσσομαι* *ἐπιμετέχεται*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
pressam, *placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:*
quam in sententiam *Valla* etiam: *placaturque* (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *δίδουται*
δὲ οἱ δὶὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. *τὰ δὲ κατόπιθε πρὸς βορῇν etc.*) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius *νεμόντων ὑπεροίκων*, nimis officio-
ae: alius *τῶν ὑπερβορίων τῆς χώρας*, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Desit nihil
omnino. Nectenda sunt *πρὸς βορῇν ἀνεμον τῶν ὑπεροίκων*,
quemadmodum *τὰ πρὸς βορῇν τῆς ἡπείρου*, aliaque lib. III.
102. *Πτερά περυσμένα* explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. *Γηρύονα δὲ οἰκίειν, ἔξω τοῦ Πόντου*
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρῆβαιαν νῆσον] Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικι.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in *κατοικημένον* consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli *Paris*. mendose *κατοικημένου* (non *κα-
τοικημένου*, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, *οἰκίειν* - *κατοικημένον*, *habitare* - *habitantem*: vi-
dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, *Γηρύονα δὲ οἰκίειν*
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-
nem* habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II. M

admodum, ubi de urbe agitur, *κατοικηται* vel *οικηται* saepe idem valet atque *κίεται*, *sita est*; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic *insula extra Pontum sita* perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis *Bouherio* et *ϋlerico*, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a *Wess.* notata sunt.] *Erythiae* situm longe a *Gadibus* et *Oceano* removit *Hecataeus*, (in *Arrian.* Ἀναβ. II. 16.) *Scylax* et *Aristoteles* ob *Epigramma*, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a *Salmasio*, *Is. Vossio*, *Bouherio*, cuius super eo *Epistola* in illustr. *Scipion. Maffei* Gall. Antiq. p. 162. In *Oceano* iteratur error lib. II. c. 23. *WESS.* — Vide *Vossium* ad *Melam*, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis *Codex* scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque *Valla* dederat: *Gades*, quae sunt extra columnas *Herculis* in *Oceano*. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit *Gronov.* in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum *Herculeum* sitae, sed terra quoque continens *Europae* et *Africae*, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas *Herculis*; etiam *Herodoto* ἔξω Ἑρακληίων στηλέων: quales *Cynesii* *Celtae*que lib. II. c. 33. ubi notat *Wess.* Memorat *Herodot.* IV. 196. Λιβύης χώρον τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληίων στηλέων κατοικημένους. Insulam *Kérην* ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat *Palaeoph.* π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad *Diodori Sic.* T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de *Tartesso*, etiam in *Append. Vatic.* I. Prov. 35. Conf. *Herod.* IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, *Isocrat.* *Panathen.* p. 285. et *Aristid.* in *Aegypt.* T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήσει τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam *Oceano* insulam *Gades* dicebat *P. Scipio Livii* XXVIII. 32. *Herodotus* Ἐρυθρίαν, quam *Geryones* scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De *Erythia*, *Gadibus*, et vera *Geryonis* in *Epiro* sedē, cuius eximias boves *Hercules*

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit *Bochartus* Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὅτι βέλτερον εἶναι λέξιων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηρὴ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocaeensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consueto scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύλα) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύλα, adquiescens in *μειζοπαρθίνῳ* Ἐχιδνᾷ: [μειζὺς ἐχιδνῆ μίσησιν. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύς καὶ τροφία μὲν ἀνθρώπων καὶ τροφήν ἐξηγριωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, *Hercules*, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque uxor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript.* Cl. IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΩΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Seytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύλα) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem *διφύα* proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. *Herod.* pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus *μυθοπαρθέρον* aeque addere potuerat ad Herodotea, *εὐρεῖν ἐν ἀντρῷ τινά Ἐχιδνάν* (cur non *ἐχιδνῇ* scriberetur aut *Ἐχιδνήν*?) *διφύα*, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιός. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum *διφύη*: atque equis commissos permixtosque *Centauros*, *Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν*, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. *μυθολογοῦσι. Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθέρον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτην δὲ Δία μιν γένετα γενῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα.* Mela II. 1. *Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt.* Herodotus c. 10. *a Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς αὐτὴν βασιλῆας γινόμενους Σκύθων.* Plus semel οἱ καλεῖσθαι *Βασιλῆας Σκύθαι* memorantur. VALCK. — Quod *ἐχιδνῇ* potius, quam *ἐχιδνῇ*, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam *θάλασσαν* et *γέφυραν*, et similia, dicere Nostrum, non *θαλάσση* aut *γεφύρην*. S.

17. *ἐπιάν γένωνται τρέφεις*) Homeri κύμα *τρέφει* tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. *Τρέφεις* in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, *ἐπιάν ἀνδρωθέντας ἰθαί τοὺς παῖδας.* Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. *ἐπιυδάν εἰς ἀνδρός τέλος ἴωσιν.* Bionis Eid. II. 14. *ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης.* Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. *μέγας ὢν* in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. *Τρέφεις* est μέγας et παχύς. Hesych.: *Τρέφουται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τρεφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον,* scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. *τρέφει πύονα τυρὸν.* In Galeni gloss. *Τρέφεις* redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τεθραμμένος. Nostro loco *Τρέφεις* sunt ἀνατρεφόμενοι. VALCK.

24. *κατὰ τὰδε ζωννύμενον*) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὡδὲ καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum *ἐντελλομαι* deterai. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μὲν.) Suum recipit. ἔλγει δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ Φέροντα τὰς γ' ἐπιστολὰς Τυῖκος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μόνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μόνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνον, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνον legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πισθίντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πίθιν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπιν, στράφιν, τάμνιν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεισθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέεμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρίσκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἱλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρίσκε οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέεμενον idem. Herodoto δέεμενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέεμενον aut δέεμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δέεμενον

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut διομένον cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum διομένον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat ὅπως et. utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι διομένον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοῦς εὐδὲν [invito viro docto excidisse vox εὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐν γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. Τὰ προσδύκεια dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσθαι. Postremum pro γενήσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις γενέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενήσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἐν μέσῳ, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. v. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτίων ἐπίδοξα γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι τῷτὸ τοῦτο πιστεῖσθαι εἰσὶ. In Gloss. *Herod.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* *VALCK.* — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δηλὸς ἐστὶ ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. *VALCK.*

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῖα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan.* *Byz.* Πορθμια, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῖα Ionibus placuerunt. Forte et χώρα *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρα.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. *WESS.* — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῇ χώρῃ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῃ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίσταις, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτύντες τῆς ὁδοῦ [I. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae eum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] εἰς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in εἰς δ et εἰς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. *WESS.* — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφέντες) Vulgata deterior est lectio *Arch.* τραφέντες: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντες. De

recta via deflectere passim dicitur *ἐκτρέπονται*, etiam Herodoto II. 80. εἰκονεὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐν Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτρέπονται ἐν τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὁλόν τῆς ἐνθίας ἐκτρέπονται ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit *ἐκτρέποντι* quam *ἐκτραφόντι*: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλαχθῆναι ἀπαλλαχθῆναι (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστρέφοντες ἐκτραφόντων θαυθῆναι ἀρπαχθῆναι κλεφθῆναι συμμυχθῆναι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum. in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ - - λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὶς ὁ Καντρεβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριστεῖα καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidiase credebatur ille praestigator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotus non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὶν θαλάσσαν? Nostro non aliud, quam quod alii rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158, Cimmerios vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristes in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. ¹ et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστεὺς etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νίκῃ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλίσσῃ Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆθενος: [l. 8.] et ἀμφισβασίας; et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] ταῖς δι' οἷα, pro ταῖς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristes, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiās, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀντίβια τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἶρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἔπαισι ποίων Aristes. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίων ἔπα dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἶρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami (in ms. Med.) ἀμφισβασίας dedit. Suidge si fides, ἀγχισβασίην et ἀγχισβασίην Iones

dixerunt, inque illis *Heracitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λέγων ἀμφισβασίῃ lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβατέειν. Placuit [l. 10.] ἱὴ Ἀρακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήν ὑπ' Ἀρακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκίων deducens; tum Κλεῖσας δ' εὐθέως ὁ χαλκίους ἐκείνο τὸ χαλκίον. Stabit, ubi κναφεύς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρεῖς κοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Io. *Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. *Iunge H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuatam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτῶν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτῶν δάφνας ἵστασι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγης -- ἵστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίονσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πίριξ τοῦ τείχεος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess.* *πίριξ αὐτῶν* h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστὶν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκίως ὅ τι τὸ etc.) Li- tem schedae τῷ ἀτρεκίως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκίως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οἶδε Ἀριστίν, [l. 4.] *Celeb. Gronovius* non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτιω εἰδέναι πῶς πῶς.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. *Lucianus* Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκείνους χερσὶν: tum *Nigrin.* c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δίκης: ubi *Hemsterh.* plura. *WESS.*

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) *Ista lectio Medicea* nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod *Herodoti* lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτιω εἰδέναι φαιμένου, δύναμαι πῶς πῶς οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίν, (τοῦ πείρι (sic *Arch.*) ὀλίγω πρότερον τούτων μνημῶν ἐποιούμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων -- ἔφησι ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτιω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. *Herodoti* miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίν: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. *Homero* frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In *Platonis* legitur *Soph.* p. 251. κ. μηδενὶ μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in *Theaet.* pag. 180. A. περὶ τῶν οὐδέντων οὐδὲν πρὸς οὐδέν αὐτῶν. **VALCK.**

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον ὁδοῖ τ' ἐγγεγόμεθα ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. *WESS.*

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνεις καλέσονται.) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes; non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus, ubi in fine πρὸ ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in Du Cangii Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μελαγχλαίων δὲ τὸ κατ' ὅπερ - - ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον - - ἔρημος - - καὶ ἀξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσπείρας ὁρεινὴ τε καὶ ἄρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adiutus ab Is. Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in Var. Lect. h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante Reizium recte Portus monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἰσοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssati, atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex Nostri usu non mi-

mus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱήμεν dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν] De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουσιν Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκρίναντες τὸν Θράκα, ἀνθρώπιον μὲν ἦσαν ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσαν ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιον in ἄνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἄνθρωποι in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάλλοντες τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: commodè succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς εἰς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἴκνται: cap. 155. ἀναπλύνοντες ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκῶν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκεῖν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινες πορευθεὶς ἄνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμαχῶν. Distinguit Diodorus Sic. ταῖς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. Smyrnaei οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Atticae eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπραὶ, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarcho Λαμπραὶς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάτη πόλει: contrarium κάτω οἰκῆν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντι; οὐ θαλάσσιοι κάτω ὤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνοικισμένοι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι εἰς τὸν Δαφνούντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνοικίσαντο εἰς τὰ ὑψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἀνθρώπων ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθίνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκυθὰς·
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαιαν οἰκοῦντας Σκυθὰς. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερέων ἑνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἤδη κατ' ὑπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schedae. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἤδη δὲ κατ' ὑπερθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατέπερε τούτων ἡ ἔρημος ἴσσι, et sic ms. F. nisi quod ἔρημος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ ἥδὲ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγος) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayerò Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἴσσι) Sic regionem Scytharum regiorum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαϊήτιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαϊήτις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσθμιαίτιδος, quae aliis Ἰσθμιαίτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινίς. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimirum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios serior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσθηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμάσπους: et cap. 37. τοῦ

τίων δ' ὑπερδικίονσι - Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114. 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hīc, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῶραι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto* *Melam* corrigentis l. c. 19, 14b. *Thyssagetae* *Iurca* eque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῶραι nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λεχῆ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine θήρης. conf. ad l. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὺ τετραμμένον) Scholion veram possum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὺ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηνιωτὴν ἀνέμων, et statim διεξιθόντι δὲ καὶ --- οἰκίονσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίναντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἱπιβαὸς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρος, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέως χῶρος πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis* *Evang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi* *Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae* III.] cap. 33. καὶ γάρ τινα ἐκ γενεῆς τοῦτον μετ' ἀγέται ἔχιν. De calvis istis [Φαλακροῖς, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25. εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἔδχτος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schottii Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quærere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γυναιξί) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μυκόνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta baccæ : - - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδίκησι ἀνθρώπων ἱποὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἀνκαταφύγη ἐς τοὺς, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικήσαι. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignotatio, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

- [10. κορυμβὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

- 12. τοῦτο ἐπὶ γένει πύλον) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπὶ γένει πύλον, σακεύοντος foret ; si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πέπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονες) σακκίονες Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίονες ιματίοις) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡμόν, ἡθάνιον inter popula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἱεραλῆιον διατετηρημένον πολλαῖς ὁπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕγρον εἰσάγει διακρίνεται τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, ἰν' Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονες, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζιν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζιν, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Herennium Virum doctissimum, σακκίονες ιματίοις interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda vocis littera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐν τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στιγνῷ λευκῷ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλον καλοῦνται παρὰ Λέκκωσι τὰ συνεπλάσματα συνᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, μνηνίτι sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὄρνιθινά εἶναι* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στίνα πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στίνα doctissimos homines in errorem induerunt: στίνα, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίρωντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίρωντες in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. 'Ιλ. ξ'. 81. ὃς φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ὃς ἀν' φύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖσι) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπεῖσι in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυππαῖσι scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar. „cian, Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργυππαῖσι consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: *Μίχρη μὲν δὴ τούτων*, ait initio cap. seq., *γινώσκονται*, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφίας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἀνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei *τετριπποβάται* lib. V. 77., multoque minus equi *ἱπποβάται* Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines *capripedes*; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — *Capripedes homines* figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν εἶο.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: *θανυμασιώτερόν γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἰαυτῶν κρανίων κεχρησμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἰαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες*. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; *Isaedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant*, et velut *ἀγάλματα* venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re *Davinius* egit ad *Ciceron.* Tusc. I. 48. p. 118. *Platonis* forte non recordabatur *Salmas.* in *Solin.* p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud *Livium* XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἱκαθέμηναις καταχρυσόυσιν) Per incommodum ἀνοχρυσόους inaugurandi significatione. Iunxit *Artemidorus*. Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὁστίον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσωθεν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vineta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ἄτε ἀγάλματι χρίωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκα. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γάρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλέουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspi quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱποβάμονα. Cyclopes unoculi μουνῶπις dicuntur, μόνονματοι, et μονόγληνοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fuerunt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dieteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς (τοὺς μονονμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK. 6. Ἀριμα γάρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et caussam nominis explicans, ἀρὶ μὲν γάρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex *Eustathio* reformatis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu oculus, arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. *Alberti* ad *Hesych.* Ἀρμάππος. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πῆγνυται etc.) Genuinum his infregit *Taurus*. Philosophus apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria, criminosius atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgici. III. 360., *Senecae* Herc. Fur. vs. 536. quaeque *Strabo* lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆγνυται τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδοὺς Stephani*. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum *Sindi*. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς εὐρους oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freret*, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πῆγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἑωθάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* Noct. Att. XVII. 8. *Herodotus*, inquit, historiarum scriptor contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e *Pluturcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, *Maotin*, et Bosporum, et Ponti

partem, brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19. Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys. vs. 669. hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπιδων μυριάδες μετὰ σκαιοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περιούονται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ σὰς ἀμαξὰς ἐπελαύνουσι πέρην ἰς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinsonus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰκπεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγιεύσθαι scribi iusserat TOUP Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγιεύειν, quod vertit super glaciem otiantur. Conf. Valckenar. ad III. 139, G. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξὰς ἐπελαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ ἡν) Vallae versionem, quum tempus pluendi est, tenuit Wess. cum Gronovio: in eademque sententiam Larcher accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳ ἡν vernum tempus interpretatus est Portus, cui Schneider in Lexic. crit. accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χειμῶνι intelligendum. S.]

13. ὧν οὐκ ἀνεί) Portus, vulgati ὧν patronus, adciuit θεῶν. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντος, θεοῦ ὕσαντος. Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἱμὰ τε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ θεός. WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νενόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti Paris. B., et νενόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νέομισταί*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέομισταί θαυμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νέομισταί*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpenſe; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad. π'. pag. 1049; 17.* [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκονσι ζεύγεια -- βοῶν κτεῖρας ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχεις. de *Aēr. Aq. et Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingii*que Notam provocare debueram in *Adnot. ad II. 46, 11 seq.* ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaefferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od. δ. 85.* subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θηρμαῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεισι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem VII.* pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερος ἐστὶ. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μιν τῇ γνώμῃ) lidem codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempla lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὃ τέκνον μοι *Eurip. Iphig. Aul. 613.* et ὃ τροφεὶς ἐμοὶ *Sophocl. Aiac. 874.*, quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum apprehendit *Pausanias Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπέρ-

ορίᾳ, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρης, αἱ ἴπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, φασι δὲ αὐτοὶ Ἕλαιοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίνεσθαι σφι ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor imprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. v. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligo, nisi ἐνόδρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigone. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προτὴν non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπεὶν --- προσ- ἐπὶ ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כצמר של הנחל, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὐτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyai, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρως* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de *Hyperboreis* T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5 - 7. 'Αλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπαι ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam ῥῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, *ἐνδεδεμένα*, an *ἐνδεμένα*? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. *Ἐνδεδεμένα* tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimèque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρία στίφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθον σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* *ἐνδεδεμένην*, bene: firmat *Diodorus*, *δακτυλίους ἐνδεδεμένους λίθοις* describens lib. XIX. 94. Mihi, non dissimulabor enim, placet posterius. *Sacra ipsa optime Salmasius in Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἐνδεδεμένα*. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ἐνδεδωμένα*: *ἐνδεδωμένα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. *ἐπὶ τὸν Ἀδρίην*] Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas *Hyperboreis* solitas esse adtribui. S.]

7. *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δίκασθαι*) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir illi et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. *πρώτους Δωδωναίους*) Quae de *Hyperboreis* apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δίκασθαι*. Callimachus, ἃ Δωδώνησι Πηλεσγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κέλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Διούτερον ἱερὸν ἄστει καὶ οὖρεα Μηλίδος αἴης ἔρχονται· κείθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν· ἐπεὶ σὶο γέγονε ὄρεσι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex *Hyperboreis* in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἁστών ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρώται τοι ταῦτ' ἔκριναν ἀπὸ ξανθῶν Ἀρμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορίνο, καὶ ἄρσινες οἱ τότ' ἄριστοι Μιδίων. Quod addit, οὐδ' οἱ γὰρ παλμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβόρειοι τοὺς ἀποπεμφθέντας ὀπίσω οὐκ ἀπονοστήσαν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex *Hyperboreis* [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγῳρας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse *Scriptor* noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐν τῷ δὲ τοῖσι Τριπόρ-
μασι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπὶν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritum esse* „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Τριπόρην τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προτίμπειν. *Epischēptēin* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προτίμπειν σφῆα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρήσας) Dederat Θρήσας, uti *Sophocles Antig.* vs. 596. Θρήσαις πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηνίας firmare Θρηνίην τε Σάμος *Homeri* et Θρηνίας ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχούσας τὰ ἱερά) Mallet ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententiā respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat *Scriptoris* sententiā, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἱρθεῖν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱρὰ in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱρὰ l. 14. nempe *sacra manu tenentes et in pompa gestantes*. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Καθηφόραι*, [*Καθηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραι*.“

— immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοις ταύτης) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λχοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦται Ἀηλιαδὲς μὲν, ὅτ' εὐπλοῦς ὤμναιος Ἦθεα κοῦράων μορμύσσειται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς· παῖδες δὲ θέρως τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερέουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεῖσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὠπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπενείραντο αἱ Ἀηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκαίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκῃς [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Τριπόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκῃς adsperget? [Operarum errore Λαοδόκῃς est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδόκῃς debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Τριπόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργῃ: praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργῃς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργιν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκαίργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευόμεναι) Referri hoc ad τοὺς πομπῆς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debet. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri doctissimi* mentem. Videtur πορευόμεναι illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευόμεναι ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam κατὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Cacterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὠπιν, εὐστάς παθόντας, ἐξ Ἑπε-

βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen. quoque atque Opin., virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempe ἐκ Ὑπερβορείων ad πορευομένης et ad ἰφικίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθέτους αἰτ' illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.*

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυτόκειν* [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκειν eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκειον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λύκιος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιίδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅν τοι ἀπὸ Ζεῦθενιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ὃς γένητο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴναι' αἰοιδάν. De hymnis *Olene* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιστάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico* *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείρσειεν ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγεσθέντα ab illo χρεσὸν τῷ θῆῳ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* *Λέξεις* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησι ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε -- οὐδὲν σιτιόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, ὁιστῶ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πηλὰ γῆ καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνων, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλουσ οὐρούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁιστὸς etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et ὁιστὸς in ὁιστὸν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὁιστὸν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτιόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαα, consecutio bene habebit. *Strabo* *Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους* explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de *Hyperboreis* informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* I. c. pro vulgato λέγει ἀν verissime γελοῖαν corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανόν τε ἔλοντα γράφουσιν, et dein εἴη τις ἴσται ἐς γράφην: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos *describendi* verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσθιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec nostri innuens, ὅτι σφαιροειδής ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. n. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσθιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσων valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λέγέσων et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in *Var. Lect.* provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidissee in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

Herodot. T. V. P. II.

O

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, oraе sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσιῶν, aut, si mavis, ἰσθμίων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθιῦται δὲ, Inde vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae oraе in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῇ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριανδρος, πὸς Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ χρητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαρνανδύων Med.; Μυριανδρῶν Holstenii et Berkeli rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decipit librariorum; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τίμι τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νέτον et τὰ πρὸς βορῶν. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 23. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἱστῆν: sc. ἀκτὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus. Arabia, et Syria. Haec ora, ait I. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari sciungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi λόγῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilotivos in illum sinum induxit; ἀπροσδιόντως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: *cum* (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Weselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valok.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ὅμω* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabe: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturâ quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *ὅμω* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ὅμω* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *ὄψει* esse, sed *ὅμω*; valebitque *ὅμω* idem ac τῷ νενομισμένῳ apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* e Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπίρων) Passim in libris Σάπριες. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπριες nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σά-
σπις et Σασπίρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασπί-
ρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110,
11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ
θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc
sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu
convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti
iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam
superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non ad-
haerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare
vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinu-
bus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredi-
bile est quo pacto Vallae versionem, qui contra solem orien-
tem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi
Viri potuerint: quos etiam Larcherus secutus, qui prend son
cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc Araxen ab
orientem in Caspium mare influere, adeoque non contra
solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi po-
tuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc Araxe, qui
aliis Jaxartes est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἰστί.) Vide
ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἰστί) Vitio humani ingenii con-
tingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res
diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod
rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ
ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit
vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλα-
χιστὴν ἰστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι
ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium
spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito Plinium
lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus*
ad Strabon. I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Me-
dicum* αὕτη ἰστί ἢ ἰστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere
posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo.
WESS.

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρήκει
ἢ Εὐρώπῃ) Parum adcurate Larcher: en sa longueur elle
surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debue-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὐρος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιν φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne conicere quidem licet. At conicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἐωντῇ) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοῖ ἰοῦσα περίηυτος: id est ἐωντῇ οὖσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίηυτος ἰοῦσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γαῖας. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ δελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐωντῇ communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλῆσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post saeculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex harioolatione Cl. Pauw οἱ πλέοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspē nihil eoa novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud *Nic. Abramus*, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι εἰσι* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum *Plinius* tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poëni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *ἀγνοῦντες* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem; ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (*Carthaginienses sunt qui dicunt*) postquam *Sataspes* --- *Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior *Vallae* erat interpretatio. *Reizius*, interposita post *ἀγνοῦντες* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam *Pavius*, referente *Wesselingio*, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήγητος εἶναι, (conf. *Valck.* ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit *Herodotus*) *Sataspes* quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ εὐνομα Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄκραν aut Λιβυκὸν ἀκρωτήριον *Hanno* et *Scylax* in *Periplus*, πύματον Σολόεντα *Crinagoras* in *Epigrammate*, de quo *D'Orville* ad *Chariton.* p. 424. et *Reiskius* in *Anthol.* p. 188. [*Analect. Brunck.* T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria *Posidonium* decepit, ex *Herodoto*, a *Dario* missos τέλειαι τὸν περιήγουν *Africae*, asseverantem in *Strabon.* lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis *emsto* *Galeus* obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφαισθαι εἰς τινὰ, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά: [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφιας καταγοῖατο τῇ τῇ, φεύγεινον πρὸς τὰ οὐρα. [At novationem nec res postulat, et mssati recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσεσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἰσιν non adhibetur ab antiquis, veram pae-ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐπύοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, εἰσόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπελ-δοῖν et ἐπιῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranais potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum pa-trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰσόντες in posterum caritura. Utcun-que ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε εἰλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε εἰλέγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε εἰλέγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεperisse potuit εἰλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγνώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Ξέρξης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγνώσκων λέγειν ἀληθεία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγνώτες ἀδικῆσαι, συγγνώτες ποιεῖν σε δίκην, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγνώσκομεν καὶ τοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσανσι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi po-tuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili versus est: Συνιδέθ.

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπραγμένῳ. *Quinctilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδικηκότες. VALCK.* — At nec male dicitur quoque συγγνώσκειν τινί, *adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) *Arch. codex ἐπιλήσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τις Διελθῶν, — τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK.* — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθετο: et τῶν ἐντολέων μνησθέντος ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. *S.*

CAP. XLIV. [6. Σκυλάκα καὶ ἄνδρα Καρυανδέα) *Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐν Κασπατύρου τε πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) *Vitiosum Arch. Κασπατύρου accedit quodammodo ad Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis Pactyicae certo non potest finiri. Hecataei πόλις erat Γανδαρικὴ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Ανθ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea εἶρος tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίην. Non quidem συντάξιως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] neccentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ εὐρίσματος αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquelevi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχορτα, τὰ ἄλλα ἀνέυρηται ὁμοῖα περὶ ἰχθυομένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἐνῶσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκει - - παρ' ἀμφοτέρω παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μή ἐνύση γῆ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τὰνκιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidiissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotus* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμόν, καὶ Μαιώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιώτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaïm*, (i. e. qui per *Maeotarum* fines decurrit) quemadmodum *Νεῖλος* ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῆϊα τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναῖκός αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in *Asia*, *Promethei* matre. *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσίᾳ. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄτρυος. [pro Κόρυος, quod habet *Herodotus*.] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίᾳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* *Halic.* lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κόρυος, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυος fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem adpectu potius videtur *Thracicum*: Ἄτρυς certo nomen est *Lydicum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrante *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho* *Lydo*, quod *Galéus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ἀνόμικεν οὐδαμῶς τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηόνων εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* *Halic.* Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄτρυ: ἐπὶ Ἄτρυος, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄτρυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπὶ νηῆας ἔχειν γυναίκων. - - - Λυδοφῶν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῃς τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτήν· ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεσι
 Φυλή τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τιν καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῃς, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῃς scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῃς. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῃ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίῃς, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῃς. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κόττος in illud Ἄττος conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κόττος nomen. Primum
Asian *Cotyis* filium dictum veteribus legerat *Eustath.* in
Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόττος ἱστοροῦσιν εἶναι. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas *Dionysii Halic.*
Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis
 Regem: τούτου δὲ γεννηθῆναι Κόττον τῷ δὲ Κόττι δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττην· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν εἶναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de *Atyë*, huiusque duobus filiis
Lydo *Tyrrhenoque* paria scribit *Strabo* V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et *Atyi* filium *Herodotus*; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo *Macones* traxerint
Lydorum nomen. *Xanthus Lydus*, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, *Tyrrhenum*
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τύρρη-
 νον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer *Creuzeri* *Fragm. Veterum Historicor.* p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθέως Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, *Herodoti*, signis saltem tan-
 quam παρηνθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per *Asiam* *Promethei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρχει γ' ἡ πικρὴ τοῦ τοῦ. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίαι γὰρ καὶ Ἰαπυτοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. Twaites ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίας) Hoc verius ob lib. I. 2. et *msstorum* decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quacritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chamaan.* c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obbluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γενόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum sapientia* nulli nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγχαται. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vocula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρὰ χερσὶ ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου αἰνῆ ἠλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χιτισμὸν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἴσετε δ' ἄρ', ἔτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴσετε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίω καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiician-

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνός τῶν ἐντός τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic mssti) σοφίης πύρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: haec, alterius, πᾶρεξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' αἰθέρου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox αἰθέρου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustriis vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξίοικοι, Melae II. 1. ἀμαξίοικοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναι οἶκον ἔχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξίων πέπνται, possident, habent, pro πέπνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκῆματά τε σφί ηἰ ἐπὶ ζευγέων) Nulla causa viro docto κτήματά τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεῖστές στέγας Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλαις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διαιτεῦνται, Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκῆματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξίαις οἰκεῖσι: quos currus gra-phice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονούσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δικάταις εὐτελεῖς ἔντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera: vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebatur Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πιδιάς ἐστὶ καὶ λειμακώδης καὶ ψιλή καὶ ἔνυδρος μετρίως· ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πιδίων. Cuius λειμακώδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λεϊμακίαι, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πιδῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λεϊμακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, εὐνδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia viderent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπᾶκυρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπᾶκαρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinatur amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων -- ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδάσσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἱδε. S.]

· O seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνον ῥέοντες, Reiskii οἱδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνον ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνον ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτιγινέες ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνον, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνον, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

ctavit *Mannert* in *Geogr. Graecor. et Romanor.* T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in *Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript.* T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡῶ ῥέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte his positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου: posteriori vero, ubi ait πέντε μὲν οἱ ῥέοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa:* ubi *Heinsius* et *Burmannus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἶμον praestat. Nilus μέσσην Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάμνων Λιβύην, et Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*; alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Sci*us hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* *Geogr. Graecor. et Rom.* T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in *Comment. Soc. Goett.* Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἶσκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίον δυσμέων μετὰ Κύνητας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesii*s, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίσουσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* *aemulus*, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητας

ἐπορίζονται ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odys. λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis verò eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρου post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ex Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsán posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ex Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοί, inquit, ἑμυρίοντι Κυνησίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίοντι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ - - finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz.* in Ἰβηρίαις quo Πρωτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύνητες ὀνομάζονται (ut hic apud *Herod.* Κελτοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύνητας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορρᾶν ἰόντι Γλῆτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem *Herodori lib. X.* gestorum *Herculis Stephano* Γλῆτες memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. *Tartessorum vicini in Philippicis Theopompi* eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, *Cynetas* postremos *Europae* habitatores ad Occidentem fuisse secundum *Herodorum* ac *Herodotum*. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a *Phoenicide Comico* apud *Athen.* XIV. pag. 652. E. Omittitur *Thucydidi* pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατεῖν: huic verbo subiecta citat *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τι μίζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μίλων sive ἴσσαν fuisse, et scriptum quidem, ὅσοις πέρ ἐστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μίλων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paullum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec *Scriptor*. [Ad verba ὅσοις πέρ ἐστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἑωυτοῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χράται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius*, Χράται, μολύνονται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium* fugit, *Callimachi* venator *Epigr.* XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχηρημένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος *R. Bentleyi*, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro εἰοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρεται, quod ex *Arch. Vind.* et *Pa.* pro olim vulgato χράται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisca alicuius librarii, ionicas ubique formas *Scriptori* nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χράται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χρηται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγη, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipidebeant, νιφειτῶ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi* σποδιῇ κεχηρμένος αἰθῆ. *Hymn.* in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ ῥέων) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρξάμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρίται. Non neglexit hoc *Stephanus*. *WESS.*

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαιῆτις, αἰτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλέουσι δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scythia* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maëotin* *Temerinda* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss.* *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. *VALCK.* — *Hypan* in *Graecis* olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. πικρὸς αἰνῶς) *Hesych.* Αἰνῶς, δαινῶς καὶ χαλιπῶς. *Apolon.* *Rh.* III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δεῖδω. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξέλου λούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Gauleus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed imperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandis palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypaßin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi sit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Ampheo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι τοῦσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavus*, ὡς μεγαθεί σμικρὴ τοῦσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ἐλάχιστον τι τοῦσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices adducunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδοθεὶ γὰρ εἰς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι τοῦσα πικρὴ, ἢ, μεγαθεί σμικρὴ τοῦσα, κινῶ τὸν Ὑπανν, ὅντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγαθεί: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλὲς οὕτω δὴ τι -- ὡς -- -- ἐκείνους. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶαί τι εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον -- ὧδε δὴ τι τοῦσαν εὐπετίαν χειρωθῆναι, τὴν -- -- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἐνθα -- οὐ ποιήσει. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιοῦτοι respondentem expectasses, omittere solet Noster, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίει. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδοθέν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ὑπανν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. p. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dieta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ὑπανν: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* qu-

apicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἥνικα ἐξήλθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδωρος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυαρχίστατος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthenes νομάς τι καλλίστας καὶ εὖ . . . ἰστάτας κτήνῃσι παρέχεται. Mela, alit laetissima pabula: *εὐνομιδιστάτας*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *εὐκομιδιστάτας*: cui prae tulit a se excogitatum G. Arnaldus *εὐδοκιμιστάτας* in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum, ἐπιτηδευστάτον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδευστάτον*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σπονδαιέστερα* [I. 8.] et *ὕμνιέστατοι* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμορφεστάτην* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alcmane nobis *ἡδυμίστατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδευστάτον* Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. *εὐκομιδιστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *εὐνομιδιστάτας*, e Med. *εὐδοκιμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐκομιδής*, interpretaturque *εὐκόμωτος*, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, *Διακριδὸν*, ἐν διακριτοῖσι ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Kustero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ἔπεισεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *ἢν τι καθαρός παρα θαλεροῖσι*) Mela: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *πίνεσθαι τι ἡδιστός ἐστι*: hoc saepius aliis, πίνειν. ἡδὺ πίνειν

ἕδωρ· οἶνος ἤδιον πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, ἢ ὡς καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ἢ διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διαφοροὶ τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθῦς ἀναθίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ἕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἕδωρ, et ἡθὺς καθαρὸν, opponi solent ἢ τῇ τετραγυμένῃ καὶ θολερᾷ, velut apud Dion. Chrys. p. 402. D. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερὰ βεῦματα dixit, et καθαροὺς πηγὰς. VALCK. 12. ἅλεις τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κήτιά τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνὰ κῆρας, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχιν. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. D. Ἰάριχος Ἀντακαίων his memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαίοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intellegant. S.

15. Μέχρι - - Γέρρου χώρου) Γέρρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὃ χώρος αὐτὸς, Γέρρος. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέρρον χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλὺς ἐστὶ) Jam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. XXI. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀπορήτων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμέρων aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἑνδεκα ἡμερίων, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sendomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian*. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque *Paul. Piasecium* Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ἕξι ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τοὺς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου εἰς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερίων πλοὺν νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερίων legitur ἡμερίων ἑνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. Hypacaris dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes* *Nomades* *Georgosque* determinat. P. 131. *vagi* *Nomades* *pecorum pabula* sequuntur;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercereque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροί τε ἅμα καὶ πολιττικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσίου τέλος Strabon. lib. XIII. p. 898: [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatas testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγονται: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰππολίω - - οὐ πολὺ ἄνωθεν τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἀκρῆς, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἀκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casauboniana WESS.

26. Ἰππολίων ἀκρην) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολίον. Dionis Chrys. locus, Gaele citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἀκρὴ dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπέπτουσι οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, εἰς ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἀκρην καλεῖται. Sequentia Dionis firmanz ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειος, εἰ, occurrunt et ap. Herod. Μενέλειος· Χαρίλειος· Ἀρκεσίλειος· Ἀναξίλειος: sed, qui saepius est ἀρχιεὺς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέρεως diceretur? VALCK.

27. ἐρὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἐρὸν Δημητροῦς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππῶνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ἰπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκίσοντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι. Sub montem habitantes οἰκίσιν dicuntur ὑπ' ὅρι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀδάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρσύῃ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπω, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocalium frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hñc sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσού -- οἰκίται ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πυθίσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπῆς) Quem Panticapen hñc memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχολωτάτη) Unde ἐπιχυλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐυχλωτάτη refingitur ἐπιχλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχυλωτάτη, ob νομάς ἐυχύλους, pascua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομένησι, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργωμένοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ἀργαῖς ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θεμνότατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπιχύλον αὐτῆς λαίαν, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristis per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντες τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίῳ ποίῳ) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratio scribendi modus; cum in χυλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίῳ χυλῷ εὐαλδέϊ χλωρὰ θύουσιν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυνλότερος et κακοχυλότερος apud Athen. II. p. 68. F. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. E. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργωμένοις δὲ τοῖσι κτηνῶσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ἐστ

τοῦτ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοιγει, et 'Ανοιγο-
 μένοις interpretatur σχιζόμενοις. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνάδες ἔξω-
 θεν περιβέβληται - - - ἐνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, αἰεσθε, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
 selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπυχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπυχυ-
 λος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - - καλεῖται Παπαῖος)
 Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
 rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος. nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
 summus Deus dicitur χριστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἦναι καὶ
 ἀγαθόδεύτας, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
 Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
 Aristophanes tanquam eiusdem generis προφωνήσεις παιγνιω-
 δεστέρας consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
 ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad β'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε'. p. 428. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
 Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
 Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βῆ γᾶς καὶ
 Ζεῷ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ,
 μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. f. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam Spanhem. ad Galim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΤ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozum IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πατέρον ἀνθρώπου ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμπα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΓΡΙΜΠΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin- gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schoefferi hariolationes Upsalae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀγρίμπα sive Ἀγρίμπα secatur, ut tota terra sit et Germanorum Hertha; et Ἀγρίμ fit Παγρίμ, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico-Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαγρίμπαδης arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντα τὰ ἱερά) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorumque ritus sunt, qui ildem quotiescunque inmolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum *Larchero* τὰ ἱερά hic loca intelligere sacris faciundis destinata. *S.*

5. σπάσαι τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras *L. Bos* interpretatur *Obs. Crit. c. 2.* Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, *Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου.* *Euripides Hippol. vs. 772.* Μουνυχίου δ' ἐπ' ἄκταις ἐκδήσαντο Πλεκτὰς πλισμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius *Ier. Marklandus*, cuius *Notas in Hippol.* praeter cetera debemus elegantissimo *Musgravio.* ἀρχὴν σχοινίου dixit *Diodor. Sic. I. pag. 109, 71.* τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, *Lucian. T. III. p. 83.* Optimo *S. S.* interpreti *Marklando* non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11., coelo demissum instar lintei σκευὸς τέσσαρτον ἀρχαῖς δεδεμένον.* *Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ Φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα.* *Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.*

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura *Herodoti cultorem* effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt *Dion. Petavius*, correcto quoque *Vallae* lapsu, ad *Epiphanium* p. 10. item *Pavius* et *Reiskius*. [conf. *Gregor. Dial. Ion. §. 47.* et ibi *Koen.*] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a *Galeo* vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρξασθαι. *Leg. L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576.* Redibit similis verborum confusio c. 103. *WESS.*

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης) Hinc *Aelianus de Nat. An. XII. 34.* Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἂν καταθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὁσίοις ἔψουσιν. *Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egen-tes, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λέβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλιστα Λεσβίους*

κρητῆρες προστιμῶντες: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε σφι --- ἐξέρχεται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. Λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς Λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβιοις quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέβιον ποτηρίον εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τούτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν εὐχῶσι ἔχοντες, ἐς Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν εὐχῶσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduinos* probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* Cyclop. vs. 359., et hunc usque in diem Tartarorum plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* Descript. p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρχόμενος etc.) Carnium et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit, conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχεσθαι, mactatâ et coctâ victimâ. S.]

15. τᾶλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀφθρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertebant. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Vallā: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus. immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρῆα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτεσι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάκασι. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρνή ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρνή ᾧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχῆα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὅψος δὲ σταδίου ἔλαττον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nominis, sive praefecturae. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomi designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἐαυτοῦ (sic lego:) νόμῳ κρητὰ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συνενέταται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τοῦτου δὴ τοῦ σηκοῦ blanditur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - -: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς ὄν [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omuem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani lup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. proferitur Ὠκινάκης, et τὸν Ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὦκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τὸ δ' ἔτι πλὴν θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις θιέουσι: quae mihi quoque vulgatâ multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱεήια) Per sane tritum in Musis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱεήια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπάρξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae interfectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερίων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερίων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. II. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπαράσσων, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliâs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξω (sive a praes. μέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω; et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύον, legimus; sic ἀνίρξαντες τὰ ἱεῖα (praepositione ἀπό in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 16. dictum) commode significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. οὐκ οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἰκσις Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arceat: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελών. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. *Aem. Portus* a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. *Suidas*, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. *Timaeus*. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter *Fragm. Pythagorea* explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνθρωποι κανὼν, ἐκδεύρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὴ πέμμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata *Vallae* et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. **WESS.**

8. σαρκίσας βοῶς πλευρῇ) Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκᾶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργᾶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 130. et *Wesseling.* Diss. *Herod.* p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat *carnem detrahere*, et *Herodoteum* verbum (scriptum

ibidem quoque σαρκίαι) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν εὐφρα-
 κα ἀφελῆν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium
 manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σα-
 ρκήσας βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶ, οργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χιρμά-
 κτρὸν ἔκτεται. Ἀποσπιδίξιν, pellem detrahere, cum his com-
 parat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἐνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud in-
 concinnum τὸ ὑπερβ. Cl. de Pauw. [qua quidem novatione
 nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset,
 non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mu-
 tes, sententia. Serra postquam absiderant quod infra super-
 cilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat pro-
 xima, sed κεφαλᾶς aut κεφαλῇ. Barbaram consuetudinem
 (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam)
 habet Strabo lib. VII. p. 46a. [p. 300. ed. Cas.] atque alii,
 de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκαντο) Vindob. προσθήκαντο venit in
 Abreschii coniecturam. Conveniret πίνθος μέγα προσθήκαντο
 lib. VI, 21. nisi προσεθήκαντο plures illic schedæ: par dis-
 cordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Lau-
 do tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ
 συγχαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λύσσοντες opinatur Reiskius.
 Quo semel admissio consilio, veterum commentariis incul-
 cari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Grono-
 vio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται,
 recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos
 debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singula-
 ris ἐπὶ λέγει, et ὡς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing.
 ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo
 ante, ποιεῖν οἱ δὲ τοῦτο — — καὶ ἂν ἐπικρατήσῃ. Multo au-
 tem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio delecto
 τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφί etc.) Mela fere con-
 vertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud
 eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter oppro-
 bria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὕτω
 σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba
 tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommo-
 dare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ
 combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

σύντρεις, σύνπιντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορφα' σύν πίντε καὶ ἐξ τριηραρχούτρεις. Ego, inquit Dēmsth. contr. Mid. p. 362. ἱτρινάρχουν, ὅτε σύνδυο ἡμιν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδεξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκτεῖν σύνδυο. Idem adhibet Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σὺντρεις, est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται ἐκ βδοσὶ ἱερείῃσι) Non nescio, quid pro vetere ἱερείῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱερίῃα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum ἐκ βδομαντίῃα non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 528. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi θηλέη eorum τοῦσος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τέτρα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines lacte semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀρίμκρον εἶ

τοῦ Ἡρόδοτου, Ὁμήριον νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικίῃα: sive αἰμορροΐδας, forsitan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statim temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρογόνοι, sive ἡμιάρρενες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες εὐνὰ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέγας εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commutationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, Vestam, regiosque Lares, [ταῖς βασιλικαῖς Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regine penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Πρὸς πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασίλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσωσι ἐπισηκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς δειλὸς εἶναι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξίναί παραινείας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 125, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἢν μὲν καταδήσωσιν ἐπισηκῆσαι - - - ἢν δὲ ἀπολύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ἔσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαι μὴ Φῶρα εἶναι, et ἔσοι δὲ μὲν κατέδησαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita λυσιτελεῖν et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταδήσωσι et κατέδησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποδήσωσι et ἀπίδησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δίσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγῶνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρης in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωτὸν ἄγμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. r. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferebat: Hesychii καμάρη, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπιδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομῶσαντες idem ac φιμῶσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶνων φάκελοι c. 62, 4. Φρυγῶνων δίσμαι Hesychio, in Ἀγκυλίδει, ut alibi δίσμαι δραγμάτων. δίσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπιδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπιποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδῆσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπιδήσαι;

pro πίδασι ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδῆσας - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ορμία δὲ ποιῦνται Σκυθαὶ ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat *Is. Voss.* barbaris gentibus usitatum morem, duo, tractans *Herodoti* loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺφαντες ὁπίατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπὶ τὸν τοῦ βραχίονος ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροῖν, τὸ αἷμα ἀναδείχουσι ἀλλήλων. Veræ interpretationis vocis ὁμοχροῖν, quam dedit ad *Aesch. Socrat.* [III. 15.] vir doctus [*Horreus*], auctor est *Mer. Casaubonus* in *Notis* ad istum *M. Antonini* [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: *Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt:* ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad *Antonini* sui ἀψιμάριον aptius composuisset *Theocritea* ex *Eid.* I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτᾶς. *Eurip.* *Hec.* vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας εἴψανσ' μου. *Lucian.* *Nigrino* §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιδόδωκεν ἀπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν" οὐ δὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροῖν, summam cutis superficiem, hic vocat *Herodotus* σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter *Vossiana* conferri possunt verba *Posidonii* ap. *Athen.* II. p. 45. F. VALCK.

4. τὺφαντες ὁπίατι) Placet ὁπίατι *Vossii* ad *Melam* lib. II. 1. et *Hemsterhusii* in *Polluc.* X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Οπίας et ὁπῆτιον servavit *Pollux*, ὅπίας quis tandem? *Lucianum* *Toxar.* c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios *Hutchinson* ad *Cyri* Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent *Codd.* formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam *Poëtis*, *Alexidi*, *Eubulo*, *Theocrito*, *Moscho*. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes *Lacones* lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles *Iones* non item, quantum memini, in talibus; nam ἱσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἄνηρον h. l. cum *Valckenario Schneiderus* in *Lexic. crit. anethum* interpretatur, quod alias ἀνήθον vel ἀνήρον. *Larcher*

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άνισον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άνήσον* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τεŕχας περιτάμνεται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνεται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνεται* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerant et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεται*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθον*) Additamento *Arnaldi* ὥς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς οἷσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοισι --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοισι, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἔπονται, ἐς τοὺς πρσ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ *Βασιλῆες*, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς *Βασιλῆους* sequenti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφῇ τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροισι οἷσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροισι ἔσχατα κατοικημένοισι οἷσι τῶν ἰδίων τῶν ἄρχοντι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate. Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἷσι male fuisse repetitum ἰδί, nisi natum sit ex τιδίσι: hoc, vel Ionico τιδίσι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γήροις, ἔσχατα κατοικημένοις τῶν ἰσθίων τῶν ἄρχουσιν, τίθασιν (τὸν νίκην nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō, S.

21. μὲν κατὰ τὴν ἀρχὴν) *Laurentii pallis contegunt* *explo-*
sit *Portus* et uberius *Georg. Arnaldus Animadv.* c. 30. Vide
et lib. II. 96. et *Dion. Chrys. Or. XIV.* p. 219. ad haec *He-*
rodotea alludentem. *Barbarus* contumulandi mos, etsi
Scythiae, in sacra *Christianorum* transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto Or. ad Graec. IX.* p. 129. teste, nondum
plane in *Tartariae Lithuaniaeque oris* cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri.* *Comment. Acad. Petrop. T. III.* p. 359.
WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτίων τὴν κοιλίην, καὶ καθή-
ραντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea
quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad
hunc *Nostri* locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλῳ δύο στήκοντες ὕπτιον) Delevi vo-
cem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpun-
xi praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερον δύο, καταπύξαντες τρέ-
ψα τοιοῦτω πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res
desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. Mox
Abbas Melolus et *Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum
longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, pro-
bantque *Ask. schedae.* [quae commode etiam intersertum
dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκείνου παρα-
τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum,
ex ultima *Tartaria* transmissum, *Ampl. Nic. Witsen Des-*
cript. Tartar. p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile
in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπέρχει) Turbata aut pendens videri
poterat orationis structura: ἐπὶ τὴν - - διαλάσσωσι - - , κα-
τώθεν δὲ ὑπέρχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸ ἄρμεν πηγνύουσι. Quem
locum tractans *Werfer Act. Philol. Monac. T. I.* p. 112
seqq. commode monuit, particulam δὲ hic similiter poni
atque alias γάρ ponitur in propositione incidente et quo-
dammode caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris
δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipien-
da: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat
pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸ ρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodotae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τὸ ρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius alique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἰππίας τοσούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κενὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ Mediceus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, --- ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέρεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέρεται, et τὰ σπειρόμενα φέρεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lib. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρηῖνις μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυγίοις ὁμοίωτα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi

ἔστι δὲ Φυτὸν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θράσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμωῶσιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsān intercudit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὗδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἴσσι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, *cannabum catenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata*; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, haecenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρή) Male *thuribulum* Laurentius. Πυρήν *caldarium* sive *tepidarium* Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύεσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Πασσὶ ὀρρόνται, ex ὄρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυρῶνται; Heringa ἀρύνται, hauriunt; ὀριγῶνται Abreschius, aut ῥωνῶνται, corroborantur. Quorum quidem excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγόμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 578. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πραιὶν δι' αἵματος θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βεῶσι ὠρύόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμεινοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμεινοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμεινοι. Ἄγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν ται ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. Ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρακλεῖου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολῆτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρύνονται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύνονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀριγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τριῶδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μινὶ τῇ πυρὶ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ: οὐ γὰρ δὴ λούγεται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶται καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσισι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Daedalus qualis σπηλαιῶν Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ἀγύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἄγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστοι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστοις εἰς μικρὰ, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστοις: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ εἶν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Εὐνικεῖσι δὲ νομαίεσι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μὴ τι γε ὧν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμιστοι] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni Adnot.* 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μὴ τι γε, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit. in Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. *Adnot. nostram* ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμιστοι, ubi in cam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* exspectasses. Nempe hoc *vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum*: id est, *vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum*. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἄλλῳ*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum, multo magis, aut multo minus*, accipi. *Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἄλλῳ* esse debeat: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum*. Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess.* S.

3. *ὡς διδεδξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti mssti monstrant, *διδεδξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλη*. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, *Scythas* ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis caussa, *Scythae* patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, *Σκύλης* legi in *ed. Wess.* id typothe-

ne errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀναχάρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiore narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἴτισι ὄστιμον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλὴν inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξαιμος) Quod ἀποδείξαιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, *Anacharsin* in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarium, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. δὲ ἄλλα τι πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. εἰς Κύζικον, καὶ, εὐρεῖ γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τι ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἰκνησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. complusculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνετο τῷ *Herodot.* T. V. P. II.

τῶν Σπύρων βασιλεῖ, ὅσας ποτὶ ἡν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Sæph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν Σπύρων τιμητὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τι ἐπικτυπούμενα καὶ κύμβαλον ἐπηχούμενα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μπαγύρην, ἐξηρτημένοι, κατετόξινουν. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῆ) Ut Σαυλαῖ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάυρσος, Clementi Ἰδανούρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κειτμήνης. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo σιω, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίκαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίκαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παίζων, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μέτρη docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίκαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis, illud πίκαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πέπλασται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακνήs*, interpres *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως*. κατὰ ἀλήθειαν et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in *App. Vatic.* Prov. I. 3. *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως* *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστιως ἔχουσαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λαλῆσθαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K. Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - διαφθάρη. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaserimus, ne recte quidem dicitur, esse hñc duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, διαφθάρη, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νυν, οὕτω etc. (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰστρήνηs) *Passionei* Ἰστρηνηs littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρήν Ionibus, inde Ἰστρήνηνοι ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρικός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ numi apud *Vallantium*. *WESS.* — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriolem scripturam Ἰστρινῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. *S.*

Ibid. ἐξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἐξ Ἰστρινῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστρίῃ καὶ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίῃ οἱ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum *Scythis* commercia vel solae *Hezychii* demonstrarent Ἰστριανίδες, *Holstenio* commodum memoratae. *VALCK.*

[20. λάβειμι δὲ) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiiicit ἔχων δὲ αὐτὴν ἡγόραζε, particula δὲ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. *S.*]

28. ἐν Βορυσθίνῃ) Quia Βορυσθενίτων ἄστρ et Βορυσθενίτων πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθενίται κατοικίηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενίταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. *Cas.*] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθενείας τε ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. *WESS.* — Eadem *Olbiopolis* et *Olbia* IV. 18. *S.*

29. γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγχευ καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἐωτοῦ. *Lysias* de *Caed.* *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγέμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. *WESS.*

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Vallae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumpsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de *Regilla* dicitur Romana puella: Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum *Marathonium*, seu *Marathona* venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γήμασθαι, vir

dicatur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδίματρο ἰν Βορυσθίνῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ ἐπιχωρήν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγισθαὶ γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμίῃν, novator Herodotus γαμίῃν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἀγισθαὶ εἰς οἶκον. *Lysias* p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. *Pausanias* IV. pag. 362. Φιλάμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἀγισθαί. *Theodectes* Trag. *Stobaei* pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἀγῆ πῶς: illud ἀγῆ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἀγεῖν γυναῖκα, quam ἀγισθαί, quod et vulgaris usus fuisse docet *Eustath.* ad *Iliad.* ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum *Pausaniae*, cui pro ἀνάγισθαί restituit ἀγισθαί *Clar. Abresch.* lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνωνι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἡγούμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in *Epigramm.* IX. p. 731. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 179.] Ἀμφιτρίων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι δέῃ γυναῖκα. *VALCK.*

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχείῳ τελεσθῆναι) Titulus *Dionysi* hic et deinceps βακχίος, estque adeo *Dionysio* *Bacchio* initiari. Θεὸς βακχίος *Sophocl.* *Oed. Tyr.* vs. 1124., διαπότης βακχίος, tum βακχίος et βακχίος in *Euripid.* *Cycl.* vs. 9. 38. etc. Plura *L. Küsterus* ad *Comici Thesmoph.* 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. *WESS.*

12. θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) *Valla* vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus *masstia.* *Scythae*, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν θεόν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν αὖθις ὀρώμεν Ἔργον. *Florileg.* lib. I. 27. [Anal. *Brunck.* T. III. p. 249.] *WESS.*

14. διεπρήστει) De famoso ἐπρήστει sive διεπρήστει neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεπρήστει, ἰδρήστει, διεπρήστει, ἐπρήκτει, διεπρήστει, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίπτει --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαπρήττει. WESS.

Ibid. ἐπρήττει --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήττει ex Med. Cod. positum, pro διαπρήττει. Varia viri docti excogitarunt: διαπρήττει διδρήττει διαπρήττει: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διαπρήττει vel διδρήττει potuerant exemplis firmari. Pro διαπρήττει praebet Arch. Cod. διαπίπτει. Si quis daret διπίπτει, vel διπίπτει τῶν τις Βορυσθηνίταις πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis ocllulis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπίπτει. Eadem, qua hic poneretur, structura, Έλλ. IV. p. 304, 14., διαπίπτει βουλόμηνι πρὸς τοὺς ἰαντῶν: μοχ, παρὶνι τοὺς διαπίπτει: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπίπτει, ἀμαρτανῶν τῶν Βορυσθινῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπίπτει et διαπίπτει. VALCK. — διδρήττει probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρήττει, δραπίττει, provocavit. ἀδρήττει ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex m nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διόνυσος μαινέσθαι et ἐκ Διόνυσου: ἰξ Ἄρεος μαινέσθαι ἰξ Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur, rarius verbo μαινέσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μὲν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πέτου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κατέκειτο) Dedit hoc Med. pro ἐκείνῃ: alii forte Codices dabunt κατέκειτο, collocavit. Homericum κατέκειτο, pro ἐκείνῃ, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβάς πρὸς μετρί-

ρὸν τι καθίστη τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξω τὰφῳ καθίστην Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρης θυγατὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἱκανοστάτο Arch., Ionum more, πτο ἱκανοστάτο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρης) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, posunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Περσῶν -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκιν ὁ Τήρης εὐτος οὐδὲ οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρακῆς γένεοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ἦκει· -- Τήρης δὲ, οὗτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῶν, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδονον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τούτων πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγγο δι οὗτος Τήρης· ἔνοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθῃσι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδονον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τούτων πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντος (patre insuper habito, filium civem facere:) ἐλέγγο δι οὗτος Τήρης· ἔνοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θουκυδίδης προστίθῃσι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14. seq. ταῦτα -- ἐπικηρυκνύειτο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπικηρυκνύεσθαι, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valckenar, ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀλλοφίος Σιτάλευ, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλευ τοῦ Τή-
ρω. Neque temere damno πεφηνγώς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῖσι) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῖ. At,
quod ibi dicebat κρηῖ τὸν Ἰπτανιν, id, si sententiam spec-
tas, idem atque ἄποτον ποιῖ valet. Amat autem Herodo-
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praecon-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Παντανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commode potuerit κελύειν μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τοῦτον non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-*
dum praeconantibus libris omnibus, aut certe *uncis includen-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀργείων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τιμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.;
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Melcagro*; θησαυροῦ χρεῖμα
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι -- ποιήσαντι λυπεῖσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγυσθαι τὸν Θρηῖα. Βορκ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγυνῆσαι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν -- ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exerceuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduzisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβης ἐπιστιῶταις, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προετίτακτο ταῦτα πρῆσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. n. ed. Cas. Conf. *Nostrum* mox cap. 87 extr.]
Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens Clar. Io. Taylor in Praefat. ad Marmor Bospor. Iovi Urio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87., μίσην ἔστι Βοζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ.* Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθμὸς ἐς νῆα ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κωαίας καλισυμένας: ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίτε τὸν Πόντον ἰόντες αἰχμηδόντων: tandem cap. 86., admittendo hoc satiatu spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βοζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱκρίον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis.* Νηὼν ἱκρία Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σαναδώματα τῶν πλοίων vide Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.

7. τοῦ τὸ μὲν μήκας etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. *Arch. τριακόσιοι*, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐτὸν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluum atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χίλι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἱσπῆροι Αἰθίως οἰκοῦσι γῆν, αὐχένα στενὸν καὶ ἱπμῆκη καὶ ἀμφιδάλαττον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos* ad *Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare *l. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχην, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχην velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, *longitudo ostii, tota ostii continuatio*, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχην conf. quae ad *l. 72, 15.* notata sunt. *S.*

CAP. LXXXVI. 3. νυχτὸς δὲ, ἰξάμισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανημέρια θύουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέριου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento mcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eamdem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad *h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυιαι, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδὲκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιαι, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, inputatur *Vallae* iniuria: absint haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vastioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt *P. Bertius* de Agger. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Berkelius*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲν δ' ἐπὶ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνατίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν κατέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφῆμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι διοχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμοῦ Τάναις, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Maeotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μαιούτρια γένους παντὸς ἔχθρων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἴσθησε δύο ἐκ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, legentis ἐκ' αὐτῷ, ad *Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίων ἴσθησε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim *Leonidae* Leo fuerat is erectus. *Clem. Alex.* Protr. pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἴστασθαι ἐκ' Ἀργύννῳ τῷ ἐρωμένῳ. VALCK. — Ἐκ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμῶδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐκ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] *Μυᾶμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε* - - - Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. — Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσυρία, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνικήν, ἔθνη πάντα ὅσα περ ἦγε. *Litterae Assyriae*, eadem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. Inscript.* T. XXXI. p. 436. et *Heeren Commentat. Soc. Goett.* T. XIII. p. 35 seq. *Γράμματα* quidem h. l. non potissimum *litteras* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet *γράμματα* atque *ἐπιγραφή*, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor *γράμματα λέγοντα ταῦτα*, sic h. l. scribere potuerat *γράμματα* - - - *λέγοντα ἔθνη πάντα*, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant *γράμματα, ἔθνη*, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, *populorum omnium nomina*, et *copiarum* fortasse, quae e singulis aderant, *numerus*. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτέμιδος) De hac consuluisse iuvabit quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice verum hoc. Tale Πανσανή δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθαι καὶ ἰδῶθαι lib. IX. 80. et ὑπισχνύμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δῶσαι lib. III. 74. *Pavius* a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videlicet *talanta*, refugens: *talenta* enim aliena sunt. Genus hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag. 232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25. nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et *Pont.* cap. 2. *παισι δέκα* [quod olim hic legebatur,] abstulit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroelem* et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. *Παισι* et *πᾶσι* conmutari docuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi *Eustath.* καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγον ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. πᾶσι δόξα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., πάντα τὰ θύσιμα πάντα τριγυρία ἔνυσσι, Galeus commodè contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐνοχλοῦσιν αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quacque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni msti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 15. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τάραξ) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀνδρῶν ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρίας μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Τάιναρον ἐν Θράκῃ ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὴν ὁ Δαρίας στήσας, τοῦτο ἐνέγκειν [f. ἐνέγκει] αὐτῷ, Τάιναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός amnis non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρθησκός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδίσκος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατίζων *Philostratus.* VALCK.

5. Νιψαῖος) *Confidentiam* celeb. *Gronovii*, qua Νιψαῖος ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque Νιψαῖος] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, multis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιάδαι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιάδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιάδαι: cui suspitioni series in *Ethnicographo* litterarum: robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter *Seythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis* μέγιστος τῶν θεῶν ἔστι παρ' αὐτοῖς. *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.*

4. Γεβελίτζιν *Matth.* *Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origina Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποσιμπομένου --- τὰς χεῖρας) *Codicum* ἀποσιμπομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Ῥιπτιῦσι et ἀπιλεῦσι [*L.* 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντητηρίδος [*lin.* 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem navigium quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἥθεα βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* *Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum *T.* VII. p. 601. *Adn.* ad lib. XXVII. 10, 3. *Conf.* eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὁμως ἦθει *Θνητὸν αὐτοῖς*, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθει βαρυάτω, sive βαθυάτω potius, *Θνητὸν αὐτοῖς* p. 558. B. tum ἀνέσονται σε, βαθεῖ ἦθει *Θάναι*, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ *lin.* 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ἐμύλησαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μέζον ἢ ἀπόφασις δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 motogenes pag. 567. Thucydidī Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατότατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἱλάχιστον δυνάμειοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 666., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤτεα βαρύτερα ἢ κατὰ Θρηίκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησεν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla*: *Dum ea --- ageret*
atque diceret, (agebat atque dicebat malles) *interim sub-*
terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατὰ γαίον οἰκημα) Ἀντρωῶδες τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις* (ὁ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διακταῖσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρειω) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαίρειτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταύτη, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis *Arch.* et *Vallae*, in fraudem induit, cum *Chil.* III. 465. καὶ Κῶνις Ὁρεξάνδρου, et brevi post Κῶνις ὁ Ὁρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐξάνδρος. Qui quidem Coēs, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀγρομέων esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀγορῆρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν lin. 11.] ex *Abreschii* coniectura, verius. WESS.

10. ἀγρομέων) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a *Porto* collocari, aequae ac Ἀγρομέων. Formarum *Homeri* studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in *Iliad.* σ'. 548. Hinc *Hesychio* Ἀγρομένη, redditum ἡγορῶμεν: quod et alibi posuit, Ἀνήγορον explicans μὴ ἡγορῶμεν. VALCK. — Ἀγρομέων antepenacutē scribitur in *Schneideri* Adpend. ad *Lexic. crit.* casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἴστας ἀποδοῦς ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἴστας ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum *Arch.* *Herodoteae* abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦ τοῦ εἴπην, cuius praesidio vir doctus *Miscell. Observ.* Vol. III. p. 143. usum ἰωῦ τοῦ et ἰαντοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem *Sophocl.* *Aiac.* vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus *Vindob. schedis*, ἂν με ἰωῦ τοῦ, more lonum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. *Adn.* ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud *Stobaeum* *Serm.* I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμένω [παραμένω scribere puto, voluerat, quod commode praefert *Arch.*] non prorsus damnable. WESS.

20. ἰς μέτρον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e *Med.* promit *Gronov.* ἰς μέτρον φέρω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέρω, nemo iure repudiaret: ἰὼ γράμην. - - ἰς μέτρον φέρω, αὐτὸς μέτρον ἔφηναι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἰς μέτρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀπυλίοις μέσσις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragicī. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰωνῶν τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligē lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimirum abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημανίαν, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημανίαν τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior unicuique vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post ἐς μέτρην interpungitur: atque etiam, deleto post σημανίων commate, cum Schaefero post Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ incidi orationem, quo significarem, verbum σημανίων ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad l. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατὰπέρθε valet κατὰ τὰ κατὰπέρθε. S.

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in Periplis. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἀκρὰ μεγάλη, ἐφ' ἣ ἵδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. WESS. — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulis

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηλιώτην ἀνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Macotis* palus, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad *Euripid. Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικῷ, maluntque aut τὸ aut τῶν. *Valla* verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικῷ manifesto ad γουνόν pertinet Σουνιακόν, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλλέν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrans promontorium, γουνού, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγυως, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych. Γῶνος, γωνία, Δάκνωτες*; et fortasse Γουνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὲν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere demus erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab Anaphlysto ad usque Thoricum terrarum magis in altum prominebat, γουνὲν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὲν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc Nostri loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex Hesychii, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὲν Ἀθηναίων αἰφροῦσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὲν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὲν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mirearis, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναῖος* alioqui Ἀθῆνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κραναῖ* regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editor, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturrant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔκει ἡ Ταυρινή.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔκει ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόςια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatione militaris gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὴ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρχαμένοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὅντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, "Ὅς ἂν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλην ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρχουμαι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio κατάρχουμαι et κατεῦξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis tu imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - κατάρχουμαι βράχῳ παύουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam*, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in *Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξίνων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Taurus, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφργίνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογῶντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενοδοτεῖν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κρηνοῖς ἐκώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ λήϊς τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτέον apud

Xenophontem K. Παίδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo; ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσκίχρηκας) Geminum lib. I. c. 172. προσκίχρηκας δὲ γλώσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρινὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβεν ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant.* At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam *quamdiu*, sed constanter donec (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam.* Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quominus (quod volueredocti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat *esse videntur*, sive *sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἶδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Soerat. XXII. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπανστὸν τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim.* Lex. p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310, *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ τὰς) Demuto nihil; nam λυθῆς *Arch.* ex αὐτῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse imputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CFI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti φασίονσι, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella* de *Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero dextera olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσιν δὲ μόνον τοῦτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthrophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ὅμοιοι τοῦτων, αὐτῶν μόνον λυκοφαγέουσιν sive αἰλουροφαγέουσιν, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen*, in Belgica horum versione, librarium peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχονσι adinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi φασεῖν tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαι ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸς φαγίουςι δὲ μοῦνοι τούτων) "Ενιοι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγίουςι] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγίῳ tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. s. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer I. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 895. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τι --- καὶ πυρρόν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
„Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133. πόλις πεπόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. I. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren I. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις --- ξυλίνη) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίαίτα ἡ αὐτὴ ἴσσι Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγέουσι) Dederat, opinor, Φθειροτρηγέουσι; et Φθειροτρηγόντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτρηγόντας: in pr facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἶναι, ἀπὸ τοῦ φύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνυδρίαις) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρνας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Anmon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγειον στύλαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἔξ ἰούλου, ἐς τὰ μάλιστα εὐρελής, etiam *Apsyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkenius ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] *Ορχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocratem*que et *Arctaeum* amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*, III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἐν τε ταύτῃ - - ὑστερίων ἄκισιν, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόπρατα) Hocceine, an Αἰόπρατα, Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythia Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem *Franc. Foris* *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi *Amazones* ex ultima *Tartaria*, vetere *Turcarum* et *Hungarorum* sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοὶ, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: commodè alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad *Maeotin* c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐννυχῶσαι - - ἰπποφοβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant; ἐννυχῶσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκφάρτηαν) Docent sequentia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν εὐσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Vat. Lect. S.*

[9. εἰκόσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκόσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐγγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἔγγενέ τοι εἰ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐγγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc Thomae Mag. decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eicere nonnunquam τὸ ἰῶτα, ὁπλῆν scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad. ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, εἶν οὐρῆσαι, φασὶν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάρειαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρή χρέωνται ἐν τοῖσι εἰκοσι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persitum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔστι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που φανερόν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropaediam suis saepe contaminarunt adsumentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo praebeuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα κοινὰ διὰ σπ-

νεχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνέχριμπτετο) Vallae non intellecta nativā ac simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμίμηται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μουνωθειστέων αὐτίων τινὶ ἐνέχριμπτετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθίετο, ἀλλὰ πειρῆσαι χρήτασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαθίετο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠγάνετο, sed παρῆχε βουλαμένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνέχριμπτετο, hic idem ac συνεχεωτίετο, atque Aristophaneum ἥριδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐγχερίμπτεσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐγχερίμπτων τῇ θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐγχερίψαι adiicitur: Ἐγχερίψαι ἐμπεσεῖν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεηίσκει — — καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐπιθάσσειον, χειροῖς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. F. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἦδη μοι χειρὸς ἦν καὶ ἐπιθαστεύετο ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac ἐδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinarum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. αὐτῶν ἔπον τύχοι δευτέρ-

γος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum *edd. vett.* εἶρε διυτίην, αὐτὸν ὑπομίνουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτός iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. *S.*

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget incundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἐρέει κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth.* Od. II. 30. Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τῖθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol.* ad *Nicandri Ther.* vs. 452. *WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. *S.*

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουρεῦσαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρὲν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolffius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκοι causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερεῖον, velut *Herodotea*, κατόπιστ' ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκθοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde; aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίων ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀπασπαρβενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένον) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Τὸ αὐτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obopportum: frequentius τὸ αὐτὸ φρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ τὸ αὐτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Herodoto proprium illud satis fuit communium in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] litterà productà scribi malim: ἀλλὰ τὸ αὐτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique *Schaeff.* p. 102. Cf. infra, V. 94, 145 VII. 16, 31. S.]

23. διβη τήνδε τήν ἡπειρον) Consideravit *Laurentius*, quasi διβη ἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διβη τήνδε ac διβη ἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερούμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσιῶν καὶ ξημεριῶν ἐπράυνεν *Philolud.* Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντις ἡμερωμένην. *WESS.*

CAP. CXIX. 18. ἀρετὴ τι ἀδικίων) Verissime ex *Med.* vir *Celeb.*; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικίων μὲν οὐκ ἀρχῇ: et XVII. 24. οὐ μὲν ὅτι ἀρχὴν ἀδικίων, ἀλλ' αἰμύνασθαι τὸν ἀρχάντα. Auctor eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπη τινὰ ἀρχῶν χειρῶν ἀδικίων contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. *WESS.* — 'Αδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικίων puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeciudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεῖν πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsā *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset *πεμεισόμεθα*, sicuti *περιδέειν* *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμῖς σφὲ τισόμεθα

exemplorum in *Τίσασθαι* conguessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum *Darium*: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Εἰζῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰσχυράουσιν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ περισόμειθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ εἰσόμειθα, ad sensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem *παυσόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύσθαι* non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην *Arch.* [pro προσγινομένων, αἰρέτης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἢ δὴ βουλευομένοιςι δοκίη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοιςι dederunt] ἢ ὑμῖν βουλομένοιςι ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 95. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — *Βουλευομένοιςι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ash. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πλεροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίην τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῶ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῶ προέχοντας τῶν Περσίων c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- Φυόμενα λειάνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λειάνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λειάσειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ Φυόμενα ergo λειάνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτη λεῖναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧός τε καὶ ἧοῦς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec verò similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel „credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius „Hypanin aut forte Borythenem, Tanain esse credidit, „vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πλῆθος ἑκτὰ ἡμερῶν ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis *octo dierum*. Πλῆθος *locorum amplitudini quadrare*, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter *χωρὸς πολλός*, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. *ἰδὴ πλείστη*, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἑκτὰ ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος*. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργις cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *πανσάμενος*) Perperam *πανσαμένου* τοῦ δρόμου ex *Medic*. Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *πανσάμενος τοῦ δρόμου* c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. *πρὸς ταῦτα ἐτράπετο*) Tentatur *ἐστρέψατο* ex *Hesychii* *Στρέψασθαι, διατρέβειν*. Addi *Nicandri* *Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράτευσον ἐτ' ἐστράγγευσον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione Iudic. XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπεκφέροντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπεκφεύγοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπεκφεύγοντας*, cui in formae, virtutis; aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφεύγοντας, *semel ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] iam, quod [*lin. 4.*] in membranarum ἀνίεσι, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίεσι, ex quo contractum ἀνίεσι. Et hoc ipsum ἀνίεσι nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίεσι per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτι πρὸς ἄλλην ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπειναι πρὸς ἄλλην, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule Procopius ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἄλλην, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod Laurentio disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythae, non iam ad Agathyrsos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis praeibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrsos damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. Scythae praeterea non ex Agathyrсорum finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπινύοντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. WESS. — Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: Scythae partim ad Agathyrsos, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Vallae versionem neutiquam probans Palmerius: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι μοι, tum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ- σους ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπινύοντο: id est, versus Agathyrsos „recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus Nostrum traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schaef. factum. ἀπείπειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. οὐ δὲ σταίς τε καὶ πονεῖσάμενος πλάνης μάχεσθαι) Verissime Gronovius ad Arrian. Ἀγαθ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide Var. Lect.] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptoris familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad Darium. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν Graeci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλγε ταῖς· Οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodotae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114. βερβαρικῶς ἐκτείν πολλὰς τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἕλλησι γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμήσεται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελῇ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἱστρητοπίδενσι Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὃ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Αὐδὸς, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄστις, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invideti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκίλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρετε) Blanditur Arch. φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νυν δὲ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e. Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαῖναι λόγῳ, vel ἀγορεύῳ. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λόγῳ, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id est κλαῖναι: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectè et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrssus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eumdemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μυῖται Πέρσας etc.) *Valla male, errare Persas: male, conmentu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Correperat Stephan., quem sequor. Σῖτα αἰρέόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, P. Leopardus Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεόμενοι, et iterum, Abreschius. Platonium ex Cratylo p. 411. D. τὸ γὰρ νόμα ἔναι καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, Stephani et Porti opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus Aeschyli coecus Tiresias, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νόμα ἔναι καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum Agamemn. vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμα νόμα. WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαρίπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex. Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex Callimacho et Apollodoro dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιρτῶντας, et cum eo Suidas et Corinthus, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide Koen.] non explodente [immo comprobante] in Thes. suo Stephano. Verius Valla. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate Xenophon Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. Hutch. εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστὸς τερος εἶναι: εἰς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In Pindari Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρῆσιν κνωδάων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. WESS. — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.*

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) *Sumsit forsan a Sophocle, cuius ista nobilis est imago Elec. vs. 25. Ὡς περ γὰρ ἴππος εὐγενὴς, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὗς ἰσθάνει: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in Observ. in Aeschylum p. 390.,*

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: *Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discriminē.* Hinc ad homines illud transfertur qui *aures* ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὅσα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὅσα habet ἱστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., *aures capripedum Satyrorum acutas*: ut Latinum *acuo*, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἀκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ σμικρόν τι ἐφίεροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [*Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.*] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφίεροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρόν τι non diversum ac σμικρόν, quomodo ἐπὶ σμικρόν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δὲ τοι φέρι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἐφίερον hoc loco, non ἐφίεροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιιδέεις ἰόντες) Non sperno ἐπιιδέεις, gemmulae instar ex Homérico βίης ἐπιιδέεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιιδεύης στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectassēs ὅπως — — μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβήν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύροντο ἀν τῷ πιποιμνῷ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπιπύροντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcū-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἐπέρρο*. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνθα τι καὶ μῦν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerptis VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπιχαλῖν αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπιμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνθ, καὶ δίστον, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἰθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνα ποτὲ γνώμῃ χρῶμενοι ἔπιμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἰθέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἰδῶ, τί λέξαι δέλτος ἥδὲ μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἰθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil.* *Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλει; et βούλει λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλει εἶναι reperitur φρονί, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἴσται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡρόδοτον est βάτραχος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mīre, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti* *Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* Syrio, seu *Le-rio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῇδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῇδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρπίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰσά-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ἥρὸν respicitur, sed τὸ σημαϊνόμενον, refertur εἰσά-
ζων ad ἔγνω Δαρπίος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰσάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculâ aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὄρνιθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
ὄρνιθες, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνιστῆσαι δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνεστήσαι, aut οὐ συνιστῆσαι corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. *Ὦν μὴ ὄρνιθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., *Ὦν μὴ γε φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe λεχρίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξει) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξει ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corruptiās Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διῆξει) Hinc recte *Casaubon.* διῆξει *Polyaenus* restituit VII. 10, 1. Δαρῖος παρατάσσειτο Σκύθαις· λαγός διῆξει παρὰ τὴν Σκυθικὴν Φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήϊξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νύξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς δι --- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπέλθεῖσα διέλυσε, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτῃ, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et *Abresch.* Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τεγίᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, *Theopompi Athen.* XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megaridis*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῶς αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol.* αὐτόθεν) ἐκ τοῦ Ἀργεῶς: Dukero haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholiastes* p. 402., ad αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεῖος ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσις δι τῆςδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν --- ἐπιθήσεται μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆςδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. εὐν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallis; de integris et expeditis, Portus*. In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυράναι, τὸ καθαρόν. ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, εὐχὴ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολυτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποίησαντο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησαντο ἰσχυράν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτεράν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρὰς τῶν θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερεῖς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulnerati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ αὐτῶν ἐγγίγνετο μένων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς ὀππῶνται τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μάλλον πολλῶ ἴσταν τῆς φωνῆς) Capi-tur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴσταν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* φωνὴν ἴσταν, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. WESS. — τὴν φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν φωνὴν, puto, sed nude φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μάλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἴσταν istam ac si dixisset μάλλον ἴσταν (φωνὴν) τῆς (εἰςθιμένης) φωνῆς, multo maiorem et frequentio-rem, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyae-nus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηνὰς ἀναιρούς ὁρῶντες, ὥστε παρίναι τοὺς Πέρσας. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λαβεῖ τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχει ἐκ κατὰ χώραν μένει

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώρην ἡλιπίζον τοὺς Πέρσας μένειν vel μῖναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μῖναι permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενέεις; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πύλῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄριον κατὰ χώρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώρην εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῖναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μῖναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώρην εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴ, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίην τῶν μοιρῶν - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - πίμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάτας quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετραμμένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant; Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. B. ἐν ἀνοδίαις ἀπλωαῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμνῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μηλιαίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturus: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis trādit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλευον θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης - - παῖς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιοις. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniectura L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον ἐς τέχην ὤδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vicē simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerptens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐω ὕτῳ νιννομ. στίβεν belle

Arch. et *Suidas*. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS. — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

15. Οἱ δὲ νυκτός etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mssti cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Euang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλεὺς κατὰ πλεοὶ τοὺς παρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας lin. 16.] λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάτορες κότον τυχών. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυχών κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. WESS. — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hęc intelligam ἐντυχόντες τῷ πόντῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γεόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν πόντον. Haec sequentur accommodata, οἷα δὲ νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* οἷαδὲ enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι κελεύματα *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et πολλά κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carin.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. WESS.

CAP. CXLII. 3. ὡς ἐόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελυθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ionibus*, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*, *Herodot.* T. V. P. II. V.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀναδροτάτους: mancipia vero. φιλοδίστοτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callieratidae opinio, quaerenti ὁποῖος ἄνδρες αἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακὰ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀγλυθέρους, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους -- κρίνουν εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδίστοτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt ἀρπίζονται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime ἀρπίζονται, sunt ἄδραστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδάθυρος (Ἰνδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρίῳ πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. n. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐκ' αὐτοῖς, αἶτ, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) Plutarchi rex Idathyrsus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Castaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Vallae lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρηκμήνου Δαρίου βουλῆς τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter exprimit

Eustath. *Iliad.* β. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους; ἔπεν, θέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione *Ti.* egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod *Gron.* e *Med.* adscivit, ἱρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορίων - - ἐνύστερο. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δι-κ καὶ ἑνέα ἔτισιν ἔμπεροσθην, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. ἐτὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo malle. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. *L.* Holstenii ad Καρχηδῶν *Steph.* et *Sirmendi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐν Βραυρωνίῳ etc.) A Pelasgis, qui Brauroniae Dianae sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐν τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατίων παίδων παῖδες.) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse; certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacaeenis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιίδα Λῆμνον ἦναιον· Λῆμνον τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφίεττοι. Illud etiam clarum muliebri faecinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses egressent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacaeenae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus *Herodotum*, Λακεδαιμονίαν, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγγήμαντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσαι: docte notat ibi *Maasvic*. Quos *Herodotus* hic *Pelasgos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant *Apollon*. *Rhod.* et *Plutarch.* l. c. et ubi tangit eandem historiam in *Quaest. Gr.* p. 296. b. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰγυπτίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πηλαγοί. *Zecobius* Cent. III. Prov. 85., Πηλαγοί τινες τὴν Ἀἴγυπτον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρωνῶνα dixit *Euphorion* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Lys.* vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe *Pelasgos* Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat *Herod.* VI. c. 137. lidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, *Sophocli*, *Thucydidi*, aliisque: vide *I. Meursii* *Cecrop.* cap. 5. *P. Wess.* ad *Herod.* p. 26. [ad lib. I. c. 57.] *VALCK.*

7. ἰζόμενοι.) In *Musis* ἰζόμενοι raro se tutari potuit. Ἐζόμενοι ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent *Edd.* cap. 85. *Mssti* frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξίσθαι videtur de singulis magis dici; ἰζέσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζόντι c. 146, 16. consentiunt omnes. *S.*

8. πῦρ ἀνέκασιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et *Homeri* *Odyss.* η. 13. Confer *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 633, et haec *Heliodori* *Aeth.* II. p. 96. ἐτέρᾳ κάλπῃν ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκασι: ubi *Codex Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκασι. [Cf. *Nostrum*, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii* ad *Homer.* p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. *WESS.*

8. πῦρ ἢν ἔκασιον, ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκασιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὶν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit.* pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθεῖν leguntur aliquoties apud *Poetas Atticos*; nusquam, quantum recorder, πῦρ

αἶθεν. Ut corripi posset syllaba, πυραλθην scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραίθει πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθειν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτοφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδίων ἢ ναυτιλίων) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn d a r i d a r u m --- deducos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaē urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλικῆς μεταστρέφοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ὅσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδωκαν καὶ ἐς φυλὰς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἱερτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδὲνα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrhenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχοις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλαῖς ἡμερίαις καὶ δειήσεσι παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάζεσθαι καὶ προσειπεῖν τοὺς ἄνδρας: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκούντες ἐξ αὐτῶν ἔσσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπίναι περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὦν ἐλθεῖν, Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὸ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφῆας παρήκαν. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de *Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηύγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni: τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Séquestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge N. Heinsium in *Claudiani* sec. Consul. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔστέλλει ἐς ἀποικίην) „ἔστέλλει, subauditur ἱαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐστέλλετο.“ REISK. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστέλλει λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάττειω IV. 160. Κροίσω VIII. 122. Κλεομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* ἐπίστολα. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμω συνεξερομήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originatio, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conpluscita de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἱαυτοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρεια* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque *isthac* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Memblari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὲ ἄν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔστέλλει, συνοικήσων τούτοις) Dedi *schedis* mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσαται ἡ Πυθὴ πλείον, συνεκλήσαντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *Theras profectus* dicitur *συννοικίσων τούτοις*, et λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλῶν, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συννοικίσων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam *συνέμισαν*. VALCK. — Commodius utique est Ἐπὶ τούτους, *Ad hos*, quam Ἐπὶ τούτοις, quod sonat *Adversus*, *Contra hos*: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ φυλῶν idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολυτῶν, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διεδάσαντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut *numerum tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique *συννοικίσων* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συννοικεῖν* non nisi de coniugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis unā habitantibus alii libri *συνώκουιν* dabant, alii *συννοικῶσαν*, ibidem ipse WESS. cum aliis *σύννοικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si *συννοικίσων* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν *συννοικίσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συννοικίζην* non nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui novis colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας) *Minyas* istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγοῦ) ἐκ Δήμου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse *Theram* narrat *Pausan.* VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem *Apollon.* Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτρεσιῶνος εἰς πάϊς ἦγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui *Minyis* Pelasgos sive Tyrrhenos substituit *Plutarch.* T. II. p. 247. d. p. 296. b. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμένα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντας: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐρεδ-
ποντο* [lin. 12.] *ἰς τοὺς Παρωράτας καὶ Καυκώνας*: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pello-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] *Λέπρεον, Μάκισ-
τον, Φρίξας, Πύργον, Ἕπειον, Νοῦδιον*: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.*
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. *Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων* egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] *Παρωράται* tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphyliae regionem *περὶ τὸ Λέπρεον
καὶ τὸ Μάκιστον*. Hi Ionice *Herodoto* sunt *Παρωρήται* VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur *Παρωράτας* non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter *Παρωράτας* scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, *Παρωράτας* aut ionico idio-
mate *Παρωρήτας* requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. *Μάκιστον, Φρίξας*) Sic oportuit. Prius habet *Val-
la*, quorsum codicis *Arch.* *Κάκιστον* aurigatur: nam *Μάκισ-
τον*, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. *Μάκιστον* τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius.* *Φρίξας* *Pass.* cum *Stephani* margine
constabilit, *Φρίξα* constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-
nophonti* atque aliis. *Ἕπειον*, [lin. 16.] sive *Arch.* *Ἕπειον*,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. *Νοῦδιον* prorsus ignorans. Sunt Triphyliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum *Φρίξας* (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius *Φρίξας* penacutè scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod *Ἕπειον*
h. l. aut *Ἕπειον* scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingi* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*, S.

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bachartus* Hieroz. lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth. Evang.* c. x, 16. *Oiolyei*, *Therae* F. patris *Aegei*, commemorit *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ πως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκικράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. E. Μᾶλλον τὸ πάριγον ἐκικράτησ' ἢ τὸ ὄνομα, de muliere, quae vulgo *Mania* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλντα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo* *Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐκικράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* his terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius* *Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐττεσίωνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae Cl. de *Pauw* materiem dederunt, αἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis* *Laii* et *Oedipodis* intinui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ Θεοπροπίου Ἑρι-

νίων τῶν Λαίου τι καὶ Οἰδιπόδω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί ἐμισυ.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὄρας rapiebantur. Ἰδρύνθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁπίστος χρόνος εἰν ἐξ αὐτοῦ σφί τὸ ἱρόν ἰδρύνθαι. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψειν εἶν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύναντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθή et hyperbaton, et familiaris particulae γὰρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύναντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπεὶ δὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύναντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδύνοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθέν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοῖς ἄλλοις παιδὶς διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη εἰ συμπλευσεῖσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. S.]

[9] *seq.* Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπάρχει τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum; an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, τῶν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδης Ἀριστωνόμου, pro Σισυφαιμίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντερίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssti: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battidas, *Euphemi* posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, *Cyrenis*, γένος Εὐφάμου Φυειδὲν, λοιπὸν αἰὲ τέλλεται, *Od.* IV. *Pyth.* prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium π, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb.* XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod.* II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρωμένω — — περὶ ἄλλων, χρεῖ ἢ Πυθίῃ) Hoc illi saepe in more. *Exempla Valckenarius* conduxit ad *Tragici Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς αἰρεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀίρεσθαι, ἄνω αἰρεσθαι *Hesychio* ex *Sophoclis Trachin.* vs. 220. cui senex χρεῖν βαρὺς in scriptis *Codd.* *Oed. Colon.* vs. 926. et νόσω βαρὺς *Trach.* vs. 259. WESS. — Possis αἰρεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰρεθέντες IX. 52, 5. idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe *Thera*: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕειν vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ὕει simpliciter etiam ponitur, pluit: εἰ ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρεῖν, τέφραν, ut λίθους, βατράχους. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, *Theram* pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπέβη, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτι Πελοποννησίους ὕεν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕεν constructionem cum accusativo casu adtinet: quae ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕεν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μίσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleyo explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος. quod et Stanleyus suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπεινὸς αἰκνίσθαι ἐς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάτιον scripseris, seu Πλάτιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτιον. Infra c. 156. et 169. idem; qui hic, in mastis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δ' ὅο μνηῶν) ὅσον δ' ἡ μνηῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκέραιον) Ἀκέραιον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκέραιον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκέραιον, quam ἀκέραιον. Ἀκέραιον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀκέραιον τὴν πέδιον, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. πρὶξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis προνομεν, [lin. 18. κεφαλαὶ οἱ πρόκροσσοί εἰσι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι -- εἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυπόδον, κλυμακηνδόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμίσοντο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis, his gallicis reddidit Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν) Belle Gronovius, [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δεικνόντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συγκεκρήθησθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκίκρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnicographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὀαξός, inputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssii egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνώδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὀαξός teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξός, Ὀαξός et Σαξός, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγχευε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγχευε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆμης τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοκ. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concirunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι — ἔγχευε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρυιή. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἐπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίην οἱ ἄλλην ἐπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀφοσιούμενος τὴν ἐξέρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transcribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξέρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅσας ἔνεκεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causare defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitem Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς ὁδὸν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' ὅσῳ ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δι' περιόντος) Is. Vossius προῖόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δι' περιόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μεγάλον οὐκ ἰῶσι λέγειν, ἀλλ' ἀπικλύνουσι. Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenerit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardus Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

unimi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνεῖν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχύφωρος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō *Heracides Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰσχύονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχύουσι et ἰσχύουσία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχανῶ autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχνόφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχνόφωρος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπιχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth. IV.* τὸ ἐπιχέσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φασί: ibidemque plus semel ἰσχνόφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od. V.* 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγεγόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consulerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad *Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἄναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὅ δὲ αἰμίβετο τοῖσδε, ὧ' ἄναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλὰδι γλώσση χρημένη, ὃ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] *Herodotum* utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τοῦτου εἶναι δοκέω θεσπίζουσαν τὴν Πυθίην καλεῖται, μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, ἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς εἶσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur *Herodotus*, aliud olim *Batto* proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in *Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.**

24. οἶχτο μεταξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex *Hesychio*, Μεταξὺ, ἐξάφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum *Porto*, μεταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In *Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μενέξενος* --- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit *Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον* -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιτῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμεις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτῇ, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλίγκτως) Παλίγκωτα et παλίγκτως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foesii Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκωτος. Sunt παλίγκωτα παθήματα, recrudescentes, denuo excandescentes dolores. Et homo παλίγκωτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, αἰὼν περ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συννεύχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συννεύχθησθαι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκωτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειδομένοισι δὲ ἄμεινον συνεβσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλίγκτως. S.

3. ἀγωνεῦντες δὲ τὰς συμφορὰς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut:

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκρί-
 ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, *παρίξιν* corrigentis: *meliora se* (nempe *Dei*
 nomine *Pythia* loquitur) illis daturum, *Cyrenen cum Batto*
condentibus. Sicut *πόνον* aut *πρήγματα*, sic et *ἀγαθόν* et *ἄμει-
 νον* *παρίξιν* τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἱρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odys. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῃ ἐμῷ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἰδέν ἄσσια, et μεγάλα ἄσσια ἀνθρώπων *Nostri*
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῃ*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστῃ bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
 dandus *Plutarch.* in *Opusc.* T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἴ τῃ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
 productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Al *Dorum*, vice εἰ, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστῃ ἐμῷ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστῃ ὅμνι-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
 interpretatione corrupit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῃ, vel αἰ τῷ, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur εἰ, si, Dorice pronunciatum αἰ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σιῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτηνῶμενος ὑπὸ πῶν οὖν ὁ θεὸς --- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σιῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio. recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σιῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμένον, sicut αἱ pro si. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Epicarmi*, pro ἱ κα, vel ἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖκαν, Κρήτης corrigentis, Βαῖκα, ἰάν, Κρήτης. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.*] a quibus non dissentio. *Herodotus* praecivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιλις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκαληίουσι ex dialecti formula, qua συγκαληισμένη lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σθεως --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδοιεν --- νυκτὸς παρεῖγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (*vesperam versos et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent:*) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post ἰσπίτην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἰσπίτην, πρὸς ἰσπίτης se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τίττηται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ νοτίων οὐρῶν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τίττηται, de copiosa isthis coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וְאֶרְבֶּת חַשְׁמִים נִפְתָּחוּ, et coeli fenestras reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τὴν γῆν εἶναι τὸν οὐρανὸν, φάμενος --- ἐμπαινεῖσθαι. ἰθαῦτα γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς εἰά τινὰ δεχμανὴν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαῖαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἶον συντερεῖσθαι, ὡς ὑπερὸν συχνὸν ἐξεργεῖσθαι, καὶ ἄρδην τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφίμειντα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τίττηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. οὐρός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουρός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκίειν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουρός τίττηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἰερὴ Ἰουδαίᾳ πιδυξί, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χάρων τὰ μέτα -- Βουνούς καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ὁ Ἡρόδοτος βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ καλὴν καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ἔπει Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φήσιν, Αἴλλος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γάρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phryniachi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ἐθνία dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos Βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaicae regionis βουαὶ similes fuere βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστέω τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsus eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστέω, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adconmodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστὴς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῇ mos deferbat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. 'Επὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit, qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζωή, Herodoto scribitur Ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenæ conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arceaila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, 'Επὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte. percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δῖμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἀνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δίκους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. 'Επὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπάνωμον θένον) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀπὲρ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι

λέγουσι, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 15. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αντίνα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eadem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειος. Similis sunt flexionis Μενέλιος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione atticā formά λῆος, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικής κόμη μεσόγειος Λευκόν, nescio an eadem quae Herodoto Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Δίαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutareho* Virtut. Mulier. pag.

260. E. *Λάαρχος*, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et *Ερύχο*, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. *Polyaeno* consimiliter *Λάαρχος* lib. VIII. 41. sed ex *Plutarcho*. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

17. *Ἀλάρχος*) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma *Λάαρχος* in *Ἀλαρχος* vel *Ἀλαρχος* facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter *Λάαρχος* dicitur *Plutarcho* T. II. pag. 260. et 261. etiam in *Λάαρχος* concinit *Plutarcho* *Polyaenus* VIII. c. 41. Arcesilai viduae *Eryxus* uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἔων καὶ οὐκ ἀβρίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγχνίους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae *περισσολογίας*. Claudum praeterea hunc Battum *Plutarchus* praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum *Herodotus*. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus *Demonax*. In Excerptis etiam e *Diod. Sic.* p. 550., τῆς Κυρηνάων στάσεως διαιτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινεύς, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματώτοις. *Aelian.* Var. Hist. II. 22., εὐνοματώτους γίνεσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram *Socrates*, discipulam habuit *Plato*. Dissidentes inter se *Milesii Parios* ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) *Demonax*, τῆς Κυρηνάων στάσεως διαιτητῆς in *Diodori* T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem *Demonactem*, eiusque egregiam operam, haud ingratum Cyrenacis inpensam; posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τιμείνα ἔχειν*) Laurentius fana. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττον σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι *τεμίνη καὶ χώρους ἔχειν*. Addidit Demonax ἱερῶνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti Spartae lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsus tetigit consulti-
tissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τέμενος* vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem *sacros agros* *τεμίνα* hic interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* *reditum* percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. *τιμείνα ἔχειν καὶ ἱερῶνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax aduetus imperio Reges fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatioque functis heroibus regibusve *τεμίνη ἔχειν*: vivo Batto cur *τεμείνα* voluerit *ἔχειν* non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ἡγὰρ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter *ἱερῶνας*, sive curam *sacrorum administrandorum*. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖναι τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aediculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloeorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυρούς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἔστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡρόδοτος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶων meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντός γενόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδοτο: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακκῆτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσεπέπιν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρή, ἀλλ' οὐ στρατιᾶ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericæ, Ἰσρόν τ' ἡλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσοι ὕψισθαι μακροὶ τὴν μεφαλὴν πόλιμος δ' ἀνδρῶσι μελέσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpit, στρατιῇ adstruxerit *Θησκούσῃ* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττας etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea*. WESS.

11. ἀπόπιμπι κατ' οὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥίτω κατ' οὖρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) *Maxima taurus* victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 25. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Maliginitate* pag. 870. n. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις *Κακοῖσι* χαίρειν, ὡ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1588. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων πόλεως*, urbe *Cyrene ultro abstinebat*; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque *abstinere*. Lib. II. c. 18. *Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι*, idem est ac *Θηλέων βοῶν γυῖσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν *ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι*, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσίας ἐς Καμβύσιον*) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς ἐς Καμβύσιν *εὐεργεσίας* *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenaeis* missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditā *Cambysi* *Cyrenaeicā* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἴδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. *παριστεύμενος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσιεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιεύμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα *Δαρείου* χρυσοῦ apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei *Δαρεικοί*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ *Δαρίου*, τοῦ *Εἰζέου* πατρός, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inepi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* eudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Pollux* argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 93. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ *Δαρείου*, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς καθαρίαν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανιστήσατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράθιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo; Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπιδέκοντο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καρίβαρην ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretima*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα, καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, *obtentus* expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα *velamentum* et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mssst) ἦν: hoc colore inter *fandum* *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλεὺς iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκίειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) *Ista Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem *gentes recensendi Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὅμηρου ζῆλωτῆς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίξητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παραβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν περιβάσεων ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi Philipp. viii.* narratio ἡ τοῦ σιλῆνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιλῆνου, vel περὶ τοῦ Σιλῆνου, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλενόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλενός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλεῖνοι λιμὴν, pag. 106, ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) *Stephani Byz.* Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλγάμμαι* et *Γιλγαιμμίων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλγάμμαι*, *Γιλγάμμοι*, *Γιλγαιμμίων*. WESS.

5. Ἀζῆρις) *Callimachi* πυκνὴν δὲ νάπαις Ἀζίλιν ἔναιον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτου, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 108. ed. Gronov. post insulam *Plateam*, ἐντυθέν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέεσθαι γῆς: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φέεσθαι γύαις, aut γυίαις, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φέεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera *Viri Celsi*. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in *Libya* norunt conplures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? *Herodot. T. V. P. II.*

Liquidus Mediceii lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχ(σαι)* *Stephani* *Αύσχ(σαι)*, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βαίρης, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχ(σαι)* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) Promiscue, *Ἑσπερίδες* et *Εὐσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. d. [pag. 647. v. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 836. d. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἑμβάλλει *Λάβων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄττιλάβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ ἀναιίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφανανθῶσιν, καταλοῦντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττιλάβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἄττισλάβους*, et εἶδος δὲ ἀνρίδος ὁ ἄττισλάβος.] novitque Graecus *Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsus, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γόλῳ

ἐπιπάσσοντες, ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitār verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἰμφανίως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Auesens in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ οἰκήσιοι ἔόντες πάντες, μήτε Φρόνῳ, μήτε ἔχθρῳ χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 500. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitratu, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίταις ἐπὶ τὴν ἐκίπωνα προστήσανται μίλογραι. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quatenam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίταις ἀνὴρ, τὸν Φαρπεριῶνα ἀποκριμαίνας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίλογραις αἰδεῖς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφαντὰ κατὰ πᾶσι τοῖσι προβάτοις. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcunque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Verba ista, ἐπὶ κοινοῖν -- μίλογραι, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τούτους ἰσχυροῦσι, καὶ τῇ μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦντες ἐπὶ κοινοῖν: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil causae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἥσιν istam servans, pro ἐπὶ κοινοῖν censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφαντῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπὶ κοινοῖν μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταῦτα (ταῖς γυναιξί) ἐπὶ κοινοῖν χρίωνται: nempe ἐπὶ κοινοῖν adverbialiter, pro ἐπὶ κοινοῖς: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦνται --- μίλογραι? At perapte ista ne-

xa sunt, ἐπίκοινον -- μίξιν ποιῶνται τρόπον παραπλησίω, τῷ καὶ Μασσαγῆται μίγονται, ἐπιδὼν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse *distinctio paullo fortior* post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici *commate* mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπιδὼν σκίπωνα προθήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ φθάσας ἐπιδὼν μίγνται, προβεῖς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμπωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπιδὼν σκίμπωνα προθήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholīasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαυτυμόνων, pro δαυτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐνκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χρᾶται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χρᾶται, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἰσχυροτέρῳ ἐπὶ τὸν Νότον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11, Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

foiscerentur, etc. Ista forsitan in vulgus vicini sparsere Nasamonēs, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγοντες Ἀλβες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. l. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν πισυσιδαῖς τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς; T. II. pag. 226, 52. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλὼν ἐκτίεται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὁ πλὼν ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 23. ἰσθὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὅπλον ἐκτίεται. Apollonius Rhod. inter se permutat τινύχια δῆϊα, et τινύχι' ἀρήϊα. Philostratus Acēten pingit ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γύγαντος τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε αἰμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillisque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hñc. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hñc memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hñc variant, nisi quod Γαράβαντες nostrae membr. F. praeferunt: Γαράμαντες vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adtinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἐσπίρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἐσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κεράφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. WESS. — Bene habet τὸ πρὸς ἐσπίρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ ἄντικυ, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proxima in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχουσαι pertinet, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo quī mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαλίων δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δι' αὐτ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν συνεπασθίντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. b. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Græco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρούθοι χειρσαῖοι, passerres terrestres, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut *Tertullianus* *Veland.* Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri *N. Heinsius* ad Carm. de Phoenice vs. 145. et *S. Bochartus* Hieroz. Part. II. p. 221. conghesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λ' ὁ Φοῦ καλευμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad *Pindari* *Pythion.* Od. V. vs. 32. ex *Callimachi* fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλίων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in *Dissert.* *Herodotea* cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. *Ernest.* p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείττοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in *Philosopho* παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν *Λιβύων*, loco *Αἰγυπτίων*, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) *Loti* *Cyrenaeae* habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum *Lotophagi* confecerint, *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. *Gron.* et *Bod.* a *Stapel* in *Theophrastum* *Hist. Plant.* lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti* arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum.

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλως et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλενίς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάζμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* *Hist. Nat.* VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλενίς, quorum Λιβύων morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituunt mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάζμεις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, σίσι δὲ ἑτέροις Μάζμεις, καὶ ἑτέροις Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυσεν. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ ὀνόματι Φίλα.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φίλα, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδοί-τος scribi debuerat ἐκδιδοῖ οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omitta.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοισι* φασὶ λόγων εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Μιὺντ* editum esse *Lacedaemoniis* oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.

15. *ἐπιθεσπίσαντρά τε τῷ τρίποδι*) Consideranda docti homines viderunt, tanquam *θεσπίσαντρά ἐπὶ τῷ τρ.* super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγαλματι πολλὸν Κεῖν ἱπνυχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. *Ἀύσις*) Is. Vossius adscripserat *Ἀύσις*: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus remouet, et Stephanus damnat, *Ἀύσις* optime legens. Attica *Ἀύσις*, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. *Ἀύσις*) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] *Ἀύσις*, dicti videntur Ionico Herodoti flexu *Ἀύσις*. Attica veteri dialecto nomen scriberetur *Ἀύσις*. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὅτ' αὖς ἐπιτελεῖν, et complura pp. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέωμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωῦμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κρένος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκοὺς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, — ὅτι μεμνηθεὶς (τι) ἡ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τούτῃστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat *Diodor.* *Siculus* ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μίξιν δὲ ἐπίκεινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro δια τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρέεται) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης -- νομάδες εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμῖς ἔχουσαν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media *Africae* deserta peragrarare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὀφρύν ψάμμης) Ὀφρύν ψάμμος, si ψάμμιος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμης ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδαρ) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους πύρας, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* *Thez.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἁλὸς, ἁλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De salis autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ πρὸτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove χρηροπροσάπῳ, qui Athanasio κρισιόφωλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die; quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ἐδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuatur; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie deverso. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. ix, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, ὕτι in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μάλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζῳ iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammo- do fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μάλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μάλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεται σφί (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖσι ἄλλοισι ὁ ἰωβινός καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιοὺς ἔτι μάλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῇσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζην* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perfervet*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr. Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαίνόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib.* de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Macrob. Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἰτ, φέρεται κολλοπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δύναι τῶν ζιόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Ἀγγίλα] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus. S.*

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσιν ἐν αὐτῇ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντις ἐστίν] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo antea ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatio consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles, Mela, Plinius, Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen. V. p. 221. E.*] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερίων ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus *scriptor*. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* *duritiem* *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: *attritum frictionemque* indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in Polyaei* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium* horum *boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda *mollities* videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictioni-que diutissime resistentem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus *τιτρίγαι*, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτάραντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damasceni* Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dienum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non videntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτραντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γραψὼς ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὁ

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνειρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ etc. Nam *Atlantes Herodoti* λέγονται οὔτε ἔμφυχον οὐδὲν σιτέσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄρα. *Atarantes*, ut opinor, ἀνώνυμοι εἰσι μῦθοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι κατακρῶνται. De his *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. *Horum* prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, ait, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis. gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas.* et *Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλῆσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus Emend.* VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero*. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπελείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud *Criticos* ad *Sophoclis Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. i. adi. WESS. — Quamvis praecipiant *Grammatici* (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere *Atticos*, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescabantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τι μέταλλον) Codicum in de videtur ex lib. II. 176. in de καὶ in Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. B. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιῶσι πατίσθαι) Displicuit πατίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Mediceis et aliorum ἄπτισθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. B. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρῆναι καὶ γένεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. D. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sēsē instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὁρτὰς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελείουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo oñtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι, lib. I. 155.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτισθαι non temere relice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργασθαι*; id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπεινός ἐπὶ τῶν δανδίων καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *ποιῦντες, οἷόν τι*) Commodius tolletur post *ποιῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπειδὴ τετραίτρεα γίνονται etc.*) *τετραίτρεα* ex Aldo et scriptis: nam *τετραίτρε* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπῃ* legatur, an *οἷσὺπῃ*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrati, et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum*, *διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπῃ*, *lana succida*; (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷς ξὺν τοῖς λίμασι*, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεινότεροι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Αἰθίως ὑγιεινότεροι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεινότερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπείρουσι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὄμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris*: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de *Pauw* correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit *Wess.* casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. *Pavius*, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείας εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσασαι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείας εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex *Med.* et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Λιβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad *Harp.* in *Aiγίς*, et repertum in *Codd.* etiam *Eustathio* in *Iliad.* ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu-
la pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit *Wess.*] *Glossar.* *Herod.* Αἰγίς, ἣν Λίβυς (Λίβυσσαι, *Hesych.*) φορεῖσι δοράν. Vid. *Meurs.* *Lect. Att.* VI. 10. et *Wess.* ad *Diodor.* T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τουτῶν, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοις δέμασι κατακείμενται, καὶ κρέασι αἰγίοις χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὅ τι μὴ αἰγεῖόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Saer. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλοολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλοολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλοολυγὴ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρώνται αἱ Αἰβυσσαι καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλοολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ ἀρτίculum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: καὶ γὰρ ταύτῃ χρέωνται αἱ Αἰβυσσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλοολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλοόζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τίσσερας ἱππους συζευγύναι) ζευγύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Αἰβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρεκαίσις ἔχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. l. 195, 1 et 3. S.]

5 - 7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα - - - περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς - - - οἰκίας ἔχουσι ἐξ ἀνδρείου πεποιημένας μικρὰς ὅσων σκιάς ἔνεκα, ὥς καὶ περιφέρουσι

ἔπον δὲ πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ Βερβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρώπων) Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρώποις - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδύλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξις) Afri Maryes abs Steph. Byz. in Μάξις agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητά, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afri ex commutatione vocis Λεγυκαὶ in Κιβυστικαὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὲ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφυστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *Ἰνφία ἀκατάφυστα*, ferae intractabiles; huic *ἀκατάφυστα*, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάφυστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex *Afrorum* fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὲ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Africa* memorentur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάφυστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάφυστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. *ἀκατάφυστα*, nisi si *ἐνατάφυστα*, de quibus facile quis mentiat, praesferendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφυστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - ἀκατάφυστα, et alias feras - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae non fictae, *Ἰνφία ἀκατάφυστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἰδιόφυστα*, *Protrept.* p. 137. WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCI. 5. καὶ ὄρνις) Passim ὄρνις corrigitur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυξ, ὄρυξ: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie: "ὄρυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πήχεις ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum concordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quibus normae fidium obscuriores. Saepe πήχεις cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πήχεις ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πήχεις recte aptantur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perzpecte Contr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Vesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadvers. T. VII. p. 475. quid sit quod πήχεις in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πήχεις ποιῶνται, similis est illi. VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βυσσάρια) Hesychius: Βυσσαρίς· ἀλώπηξ. Et Βυσσάρια τὰ ἀλωπίμια. (Βυσσάρια debuit, et ἀλωπίμια) οἱ λίβυες λέγουσι

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneg. III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionem abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. Cyneg. p. 76. utuntur. *Herodoti* aeo *cervi* et *apri* *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλέονται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δὲ πῶδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex *Graecorum* et *Arabum* copiis illustrasse dixerō. Mures ζυγίμους, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμαι, explicantur *βουνοί*, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. *βουνῖνοι* refingit, formatum ex *βουνιδόν*: eam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζυγίμους, sive *βουνίνους*, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De more *dipode*, indigenis *Ierbóa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.]

16. ἴσθι μὲν Λιβυκόν) *Arch. Αἰθιοπικόν*: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζεγίμους est appellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa *βουνῶν* uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 196, De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovinus* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovindes* etiam dici potuerunt ob quamdam cum napis similitudinem. VALCK.

([17. *ἰχθυίς*) *ἰχθύς* probat *Schneid.* in *Lex. crit.* *Confl. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἰχθύς* videtur, a sing. num. *ἰχθύς*. S.]

18. *τῆς Ταρνησῆς*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub silphio ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὴν *ἀποδο*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαρης*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαρης*, quando *κατ' Ἡρόδοτον* δι' *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαρης*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzantium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* affines. *Γύζαρης* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo*, *Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. *WESS.* — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαρης* et *Κύζανις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαρης*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (euius in *bellariis* apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, *πρώτοι* δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui *bellaria* conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς καλεῖσθαι: ubi τὰς - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύζανιν*) Eiusdem *Ethnographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύζανιν* redu-

cendo. [*Κυραυνίς* quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt *Arch.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* *Perusinarum*, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.] *Achilles Tat.* *Amor.* lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) *Claudicare* hoc *Reiskio* videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, οὐκ - - - usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem *λίμνης* collocata; atque his ista proxime subiecta mea sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκάζει ἰστί ἀληθείῃ. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακροῦ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ πάντι, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μικροί δὲ γινόμενα, ἀπίστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθεῖσι ποικιλοδομοῦντες ἑλυσμέναι. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur *παρενθήκη*, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, huiusmodi *παρενθήκας* amanti, et occasione illius in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in *Libyca* insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat Scrip-tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. S.

13. ἐπ' αὐτῷ μυχῷ ἐν τῇ παρενθήκῃ) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυρσίν* et *Βυρσίν* qui instaurant, [ut *Reiskius*,] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

eio: dubium mihi quoque, an unquam *βερσίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη μυρτι* ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμύνω) τῆς πεινίης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπεὶν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) Merces navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀκτὰ κυματοπληξ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollon.* Rhodio I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῆ, vide *Celeberr. Wess.* Diss. *Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκῆ, ἢ ὀξύτης οὕτως Ὠρεός (praebebat ista Cod. mstus.) Ἀρχιλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitia tus senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε κανέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξιόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελεῖσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsitan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπερσμεγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σαυκαῖς ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτε ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δάντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἢ οἷς ἐρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γέ, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore *Africa* Nigritas inter et *Mauros* consuetudinem, luculentus testis *Shaw*. Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ -- ἐφρέντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursus nectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσερα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαῖν) Putares ob cap. 23. εὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτόθι εἰσί, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 58. Οὐδὰ τις ἑκὴν, ῥόδα ζῆτις: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1285. τοῦ θανάτου ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαβρί, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἐαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γεῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpedi. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαῖων Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει -- ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπεὶ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἡ χώρα) ἐωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῆ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαῖων: multum me iudice praestat γεῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsā Aristoteli ap. Demetrium. π. Ἑρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γᾶς Φωγᾶς οὗτος, ubi vulgatur τᾶς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixerē. Γαῖων habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπὶ γαμβροῖς τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμνησθῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰθὺν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. cxcix. 4.] ὄργῃ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰθὺς nativum tamen istum c succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλέω πίοῦσα) Veram praestant hanc Raphaeli conjecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιῖν et πιῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφορία τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφορία. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑαυτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναῖα χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργῃ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοῦς καλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanèquam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερετῖμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίχαι] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt Ambraciotaе, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίχαι πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans Med. et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis Pass. et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Aeneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίχαι πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς ἃ προσίχαι τὸ χάλκωμα· ἢ δ' ὑπερύσσιτο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus WESS. — Non verbo tenus Aeneas transscripsit Herodoti locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighausero, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίχαι. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίχαιν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνεῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, haec excerpens, τάρφην pro notabili deposuit in voc. Τάρφος. Cognitissimae quoque ex Stephan. Byz. Τάρφαι et Τάρφη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρος; etiam pro vulgato τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12; tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. εἰς τ' αὖν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις αὖν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque inusitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξιν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον αὖν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον αὖν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilis, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικίως κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, massti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιόριξι, *tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS.* — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsā errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πειθῶ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδένος μαχαμένου φόβος ἐνέπει, *terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. φιλιῖ πᾶσι στρατοπίδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhés. vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερὰ Μάστιγι φοβῆ, Φύλακός τε λιπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικὰ δαίματα, Eustath. in Iliad. O'. p. 1021, 32. De appellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.*

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστευς ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστευς ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστευς [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετῖμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξέζησι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀχιδαφαῖους, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπιφθόροι γίνονται. Ob Dircen crudeliter raptatam Antiopae furorem divinitus immisum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπιφθόροι αἰσι πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν αἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰ τοῦ χρόνου εἰς τὰς διφθέρους.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. Ἰῶσα γὰρ τῶν λίαν ἐξέχου) Posse ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκαλῶων Ἰῶσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo Φερετίμης τῆς Βάττιω, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχγραφῶς olim exaratam, versus sive στιχούς MCMCLIII. habuisse. Similes finis aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.